OMUL CU URECHEA TĂIATĂ

J. S. Flechter

Joseph Smith Flechter

OMUL CU URECHEA TĂIATĂ

Editura „EXPRES”
Colecția MASCA ROȘIE
București, 1941 (!?!)

Editura „EXPRES”
Colecția MASCA ROȘIE
Str. Brezoianu No. 8, București I., Telefon 4.29.96

J.S. Fletcher
The *Mysterious Chinaman* (1923) or *Rippling Ruby* (american edition)

Versiune Ebook: [1.0] hunyade

CAPITOLUL I.
UN NEGUSTOR

În urma a nenumărate întâmplări, mă aflam într-o frumoasă dimineață de primăvară pe cheiul Clarence din Portsmouth, cu buzunarele goale. Dădusem ultimii bani pentru a plăti intrarea mea la debarcader, în speranța de a găsi ceva de lucru și de a câștiga măcar un șiling.

Cu șilingul acesta aveam de gând să trimit o telegramă singurului meu prieten, care s-ar fi înduioșat desigur de soarta mea disperată și care mi-ar fi trimis câteva lire. Era ultima mea speranță căci îmi vândusem și ceasul și pardesiul și cheltuisem toți banii. De aceea așteptam cu atâta nerăbdare pe călătorul care va trebui să-mi dea binecuvântatul șiling în schimbul geamantanului pe care trebuia să i-l duc la taxi. Dar, spre marele meu nenoroc, trecuse un ceas și eu tot nu mă întâlnisem cu el și mă gândeam tocmai să-mi încerc norocul într-o gară când, pe neașteptate, intră în scenă omul care trebuia să mă arunce în plină aventură

Venea dinspre ghișeul de unde se iau bilete pentru Ryde, Cowes și Southampton. Ochii lui alergau nerăbdători pe cuprinsul apei, conjurând parcă vaporul pentru Ryre să se grăbească; se uită apoi în jurul lui, fricos, ca și cum s-ar fi așteptat la o întâlnire neplăcută. Făcea mișcări nervoase și dezordonate; observă că are în mână biletul pe care tocmai îl cumpărase, dar de care probabil uitase cu desăvârșire. Îl puse în buzunar și dădu de altceva, de care de asemenea uitase; scoase numaidecât o hârtie îndoită. În momentul acela am avut impresia că omul e foarte îngrijorat din

cauza hârtiei aceleia. Făcu un gest de nerăbdare și se uită din nou în jurul lui.

— Vreți să duc hârtia aceasta undeva, d-le? Am impresia că doriți să ajungă în mâinile cuiva? îl întrebai eu.

Tresări, din nou, îmi aruncă o privire pătrunzătoare, dar se liniști imediat.

— Ce?! strigă el măsurându-mă de sus până jos. Vrei să faci o cursă în oraș?

Am înțeles imediat ce voia să spună. Eram îmbrăcat încă destul de convenabil, ca să nu fiu luat drept vagabond. Dar vaporul se apropie, iar eu nu aveam timp de pierdut.

— Aș fi foarte fericit să pot câștiga câțiva șilingi, răspunsei.

Fără să mai spună nimic, individul își vârî din nou mâna în buzunar, o mână împodobită cu mai multe inele cu diamante, și o scoase plină de piese de aur. Luă una din ele cu nepăsarea cu care ar fi luat un șiling și mi-o puse în mână odată cu scrisoarea.

— Moneda e pentru d-ta, băiatule; numele e scris dedesubt: Holliment. Vei merge pe străzile acelea mici dintre High Street și Hard... Cunoști cartierul?.... Întreabă de Holliment, negustorul. E foarte cunoscut. Dar du-te repede!

— Vă mulțumesc mult, d-le!

— Bine, du-te acuma...

Și alergă spre vaporul care intrase tocmai în port; eu părăsii aproape imediat debarcaderul cu inima ușoară și plin de optimism. O monedă de aur pentru o cursă de zece minute!... Mă îndreptai spre High Street cu impresia că Banca Angliei devenise banca mea personală.

Începu să mă intrige peste măsură scrisoarea necunoscutului și mai înainte de a ajunge la High Street, o scosei din buzunar. Era o simplă foaie ruptă în grabă dintr-un carnet de proastă calitate... O desfăcui fără multe remușcări gândindu-mă că poate faptul de a o duce la destinație e pentru mine un mare pericol.

Dar prețioasa scrisoare nu conținea decât un singur cuvânt: „Șterge-o!”

Nimic altceva. Nu descoperisem deci nimic. Pusei hârtia din nou în buzunar și intrai în rețeaua de străzi dintre High Street și Hard.

Întrebai imediat de Holliment; era foarte cunoscut căci primii imediat indicațiile necesare și mă trezii deodată în fața unei firme pe care era scris cu litere mari, albe, numele „**HOLLIMENT**”. Prăvălia era o construcție joasă, semănând mai mult a hangar, lipită de o altă clădire foarte înaltă, ca un fel de turn; numele lui Holliment era scris și pe turnul acesta, cu litere mai mici.

Intrai - și-mi dădui seama imediat că afacerile lui Holliment ca negustor erau foarte variate, căci nu întâlnisem în viața mea o colecție mai perfectă de vechituri și inutilități. Singurul lucru cu un aspect mai nou era o tablă de curând vopsită, agățată de o ușă, pe care scria că a venit un nou transport de cărbuni.

În prăvălie nu era nimeni și așteptai destul de mult până ce apăru un om, venind din încăperile din fund. Era scurt și gras, cu mânecile suflecate.

— Domnul Holliment? întrebai.

— Da, d-le.

— Un domn pe care l-am întâlnit pe Clarence Pier și care a plecat cu un vapor m-a rugat să vă aduc asta. Am venit imediat.

Luă scrisoarea și-l observai în timp ce o deschidea. Fața îi deveni pe dată lividă; mâinile începură să-i tremure și scoase un mic geamăt. Mă făcui că nu observ nimic, dar simții că mă privește cu atenție.

— Îl cunoașteți pe domnul care v-a dat scrisoarea asta? întrebă el.

— Nu. Căutam de lucru și...

— Ți-a plătit atunci cursa - adaugă din nou mirat.

— Da, mi-a dat o monedă de aur.

Nu păru surprins deloc; se îndreptă în grabă către

cuierul unde-și pusese pardesiul.

— Ascultă, spuse. Eu trebuie să plec... din cauza scrisorii acesteia... pentru niște afaceri... Voi lipsi câteva ceasuri, Și fiindcă tot cauți de lucru, ai putea sta aici să-mi păzești prăvălia, până mă înapoiez. Vin sigur în seara asta. Îți voi da și eu o monedă de aur și nu vei avea de făcut cine știe ce.

— Aș face bucuros orice, mă grăbii eu plin de zel.

— Nu, nu, să stai numai aici și să păzești prăvălia. Dacă vine cineva pentru vechiturile astea, i-ai numele și trece și lucrurile pe care le-a luat. Dacă vine cineva pentru cărbuni, scrie comenzile în carnetul ăsta. Mă voi întoarce pe la șase, cel mai târziu șapte seara.

Nu ezitai decât un moment. A doua monedă de aur nu putea fi decât bine venită.

— *All right*! spusei. Voi face întocmai. Numai că...

— Numai că ce? se întoarse din prag patronul nerăbdător.....

— Pentru masă...

— Fii pe pace. Un băiat de la un restaurant din vecinătate îmi aduce întotdeauna masa la ora unu. Nu ai decât să mănânci d-ta în locul meu. Pe diseară, atunci.

— Ne-am înțeles, răspunsei.

Și Holliment ieși fără să mai spună nimic. Dar, înainte de a traversa strada, văzui că privește neliniștit în jur. Apoi porni repede, furișându-se pe lângă ziduri, cu capul plecat cu pălăria trasă peste ochi, cu aparența unui om care caută să treacă neobservat.

Oricât de ciudată era această aventură, părea că pentru mine e foarte avantajoasă.

Trecuse de prânz. Până la ora unu nu se întâmplă nimic; citisem și recitisem jurnalul, fără să fiu întrerupt de niciun client. La ora unu fix, veni un băiat, băiatul de la restaurantul vecin probabil, cu o tavă care răspândea un miros cât se poate de plăcut pentru mine. Băiatul mă privi uimit.

— D. Holliment, - spusei, a fost nevoit să plece și m-a lăsat pe mine în locul lui, așa că voi lua eu masa în locul d-lui.

— Foarte bine, d-le spuse atunci băiatul. Vă urez poftă bună!

— Mulțumesc!

Surâse și plecă imediat. Mă simții cu totul alt om după ce mâncai copiosul dejun. Aventura era din ce în ce mai favorabilă. Vedeam viața în roz și cum găsisem o cutie de țigări, aprinsei una și începui să fumez cu aerul unui om care și-a aranjat cât se poate de bine afacerile.

Dar după ce terminai țigara începui să mă gândesc că Holliment putea închide prăvălia. Era ora două și nu venise nimeni în prăvălie. Începusem că mă plictisesc și începui atunci să explorez încăperea.

Nu găsii nimic care să mă intereseze în odaia în care mă instalasem și care forma corpul principal al prăvăliei. Îmi atrase însă atenția sala de alături, foarte înaltă și plină de-o misterioasă umbră. Semăna cu o clopotniță și începui să mă întreb care putea fi destinația... Podeaua, era plină de vechituri, iar pereții acoperiți de un strat gros de praf și de pânze de păianjen. Dintr-unul din colțurile ciudatei încăperi pornea o scară îngustă, în spirală care se pierdea în întunericul podului. Nu înțelesei nici la ce ar putea servi scara.

Dar după ce ochii mei începură să se obișnuiască cu întunericul, observai că pe zidul din dreapta, chiar sub acoperiș, era o gaură neagră, destul de mare pentru a putea trece cu ușurință un om.

Și mă întrebam tocmai ce putea fi dincolo de ieșirea aceea când auzii pe cineva intrând în prăvălie și strigând.

CAPITOLUL II.
CHINEZUL

Era cel dintâi client. Voia câteva kilograme de fierărie și venise cu un fel de roabă pentru a lua marfa. Își alese singur ceea ce îi trebuia și după ce-i explicai care era situația mea în prăvălie, îmi spuse că e un cunoscut de-al d-lui Holliment, că se numește Toller, după care plecă imediat cu prețioasa achiziție. Din momentul acela veniră și alți clienți care se descurcară singuri și-și dădură imediat numele. Mă intriga numai că-mi era imposibil să știu ce făceau ei cu vechiturile acelea pe care le luau.

Nici unul nu păru prea surprins că nu-l găsiră pe Holliment și nici unul nu-mi dădu prea mare importanță. Tot în cursul după amiezii făcui și câteva tranzacții cu cărbuni. Până seara comanda se ridică la o sumă foarte importantă. Și timpul trecu în felul acesta; iar la ora patru și jumătate băiatul de la restaurant veni din nou, armat cu o nouă tavă.

De data aceasta aducea ceai și o farfurie de cornuri calde cu unt. Și constatai încă odată că Holliment era un om care știa să trăiască.

Băiatul luă tava pe care o adusese la prânz. Și între timp mă informă că lucra la restaurantul *Amiral Hawke* din colț; mă întrebă dacă rămân în magazin și mâine căci mi-ar fi rezervat o bună bucată de friptură. Îi răspunsei că d. Holliment se va întoarce în cursul serii și că eu voi pleca imediat. Dar, îl încredințai, că, de voi fi a doua zi tot la Portsmouth, voi veni să iau masa la *Amiralul Hawke* dacă se va putea și băiatul îmi spuse că dejunul pe care mi-l

adusese costa o jumătate de coroană.

Apoi plecă. Iar eu băui ceaiul și mâneai cornurile unse cu unt din belșug, cu mare plăcere.

Între timp începu să se însereze; văzui aprinzându-se luminile pe la vecini. În port străluceau luminile multicolore ale vapoarelor care veneau și plecau. Și nu știu de ce, luminile acelea, mă făcu să doresc înapoierea lui Holliment.

Pe birou era o lampă. O aprinsei; dar cum începu să fileze mă dusei să închid ușa. Trecea tocmai un vânzător de ziare; cumpărai și eu un ziar. Luai din nou o țigară din cutia patronului și mă așezai să citesc ziarul.

Citeam de aproape zece minute când, uitându-mă din întâmplare spre ușa cu geamlâc care dădea în stradă, văzui nasul lat și ochii oblici ai unui chinez.

Tulburătoarea apariție dispăru imediat. Așa de repede chiar încât începui să mă întreb dacă nu cumva avusesem o simplă halucinație. Mă sculai repede și alergai la ușă. Dar nu mai era nimeni; strada era complet pustie, și slab luminată.

Începui să tremur. Senzația că sunt spionat devenise foarte neplăcută, mai ales că ochii mici ai omului galben aveau în ei ceva foarte neliniștitor. Și pentru ce eram spionat?... Și cine oare? Eu sau Holliment? Holliment cu siguranță, Și dorii și mai fierbinte ca acesta să se reîntoarcă. Și fără să-mi mai pese de eventualii clienți, încuiai ușa. Holliment putea striga; mă hotărâi să nu mai las pe nimeni să intre în prăvălie.

Observai că ușa prin care privise chinezul avea și un fel de stor. Dar când încercai să-l las în jos, rămăsei cu el în mână; luai însă un ciocan și câteva cuie și-l bătui. Apoi începui din nou să citesc.

Dar nu citisem nici câteva linii, când auzii un zgomot ușor, ușor dar sigur, la ușa pe care tocmai o încuiasem. Ascultai cu mare atenție. Urmă un răstimp de tăcere, apoi auzii din nou un zgomot suplu, ca făcut de tălpile moi ale

unei pisici, și un moment mai târziu clanța ușii începu să se miște încetișor.

Auzii din nou pașii aceia înfiorător de precauți.

Era tot chinezul, fără îndoială.

Eram hotărât să fug, să las toate baltă, căci mă săturasem până-n gât de atâtea lucruri misterioase.

Nu-mi venea însă ușor să părăsesc prăvălia înainte de întoarcerea proprietarului... apoi nici nu știam cum să încui ușa pe dinafară, căci n-aveam cheie... apoi țineam foarte mult și la a doua monedă de aur. Holliment îmi spusese că va veni cel mai târziu la șapte și abia trecuse de șase. Mai aveam timp deci.

Deschisei din nou ziarul, dar nu putui citi… Minutele treceau cu o greutate groaznică. Apoi auzii sunând ora șapte la o biserică din vecinătate și, imediat aproape, un nou zgomot, tot furiș, în camera înaltă de alături. Zgomotul încetă la un moment dat... reîncepu... iar încetă..., Erau probabil șoareci; păstrai totuși impresia că zgomotul acela era făcut de un om.

Luai lampa și pornii spre camera cea înaltă. Era o lampă foarte slabă, așa că nu vedeam prea mult înaintea mea, un mic cerc în jurul meu, restul încăperii fiind tot așa de negru ca iadul; eram însă sigur că e cineva. Revenii la birou cu hotărârea că dacă Holliment nu va veni până la cea mai apropiată bătaie de ceas voi pleca…

Evenimentele din ultimele zile, nesiguranța zilei de mâine, foamea și neodihna mă aduseseră într-o foarte proastă stare de nervi; Iar acuma, ideea chinezului care mă spiona și obligația de a păzi mai departe prăvălia aceasta blestemată mă aduseseră într-o stare vecină cu nebunia. De aceea luasem hotărârea să renunț la a doua monedă de aur.

Nu mai așteptam decât prima bătaie care va anunța ora opt. Lai un creion să scriu câteva cuvinte lui Holliment. Singura mea dorință era să ies cât mai repede afară.

Dai mai înainte de a scrie două rânduri, auzii un șuierat

subțire și întorcând capul, zării pe însuși Holliment care răsărise tocmai din camera de sus și-mi făcuse semn să mă apropii.

Alergai spre el plin de veselie, fără să-l mai întreb cum și pe unde intrase. El ridică mâna impunându-mi tăcere.

— Lasă storul jos! spuse pe șoptite.

— L-am lăsat de la ora șase.

— Foarte bine; fă atunci lampa mică și încuie ușa... repede...

— Am încuiat și ușa tot de la șase, - răspunsei făcând lampa mică.

Holliment traversă camera, veni lângă birou și se uită fix la mine.

— A venit cineva?... întrebă.

— Am scris totul aici.

— Altceva?

— Pe la ora șase, citeam tocmai ziarul, când mă uitai din întâmplare la ușă și zării fața galbenă a unui chinez care mă spiona.

Mă uitam la Holliment cu coada ochiului. Îl văzui pălind iarăși.

— Un... un chinez? Ești sigur?

— Absolut sigur!

— Și după asta?

— Am încuiat ușa; apoi am auzit pași afară și am văzut cum încerca să deschidă ușa, căci clanța ușii începu să se miște. Apoi, acum câteva momente am auzit câteva zgomote bizare în turnul acesta de alături; m-am dus cu lampa într-acolo dar n-am văzut nimic.

Holliment își freca mâinile pierdut. Era într-o îngrozitoare stare nervoasă.

— D-ta... d-ta nu poți înțelege, încercă el să se explice cu glasul pierdut.

— Nu înțeleg și nici nu țin să înțeleg, d-le Holliment. V-aș fi însă recunoscător dacă mi-ați da moneda pe care mi-ați făgăduit-o și m-ați lăsa să plec.

Vârî repede mâna în buzunar și spre marea mea surpriză îmi dădu două monede de aur.

— Da, desigur,... poți pleca... dar nu pe ușa asta. Ar însemna să-ți riști pielea.

Ar fi fost mult mai bine dacă nu mi-ar fi spus asta; căci, dacă până atunci presupuneam numai că m-ar pândi o oarecare primejdie, în momentul acela eram convins de asta.

— Mulțumesc,- spusei. Veți găsi totul în ordine. Dar... în ceea ce privește restul... despre ce e vorba, d-le Holliment?

Observai că ascultă un zgomot inexistent și-mi răspunse pe un ton și mai jos.

— E natural că nu înțelegi nimic. Scrisoarea pe care mi-ai adus-o azi dimineață era de la un tovarăș de-al meu, un băiat înalt și voinic, nu? care mă anunța că suntem în mare pericol adică el și cu mine și că el a fugit din Portsmouth...

— Chinezul! sugerai eu.

— Da, dar el e numai o parte din pericolul care ne amenință, mai e și altceva. Quartervayne, omul care ți-a dat scrisoarea, s-a pus la adăpost și eu voi face același lucru imediat ce voi putea ieși de aici. Acuma înțelegi? Am lipsit toată ziua de aici, dar în realitate nu m-am îndepărtat prea mult, vreo sută de pași... dar am stat în siguranță. Acuma trebuie să plecăm imediat de aici.

— Pe unde ai intrat?

— Pe drumul pe care vom ieși chiar acuma de aici. Nu pe ușa dinspre stradă, fii sigur de asta. Nu țin deloc să primesc un pumnal în burtă. Ridică lampa și las-o aprinsă. Vor crede că suntem încă înăuntru... mai bine zis că sunt eu... Și acuma, după mine.

Ne strecurarăm încetișor printre vechituri până în camera vecină; apoi Holliment se opri și mă apucă de braț. În fața noastră era o rază de lumină venind de la un felinar de pe stradă; raza aceea de lumină ne permitea să vedem scara pe care o remarcasem de cu ziuă.

— Ieșirea e pe acolo prin ușa de sus și dă în casa vecină

care e goală, murmură Holliment. Dar scara e prea șubredă ca să ne poată susține pe amândoi, voi urca întâi eu. Când ajung sus, fluier. Atunci te urci și d-ta; ai grijă și te sprijină tot timpul de zid. Când ajungi sus, suntem salvați.

— N-am nici un chef să-mi rup gâtul. Nu mai este și altă ieșire? O altă ușă adică?

— Da, da și un cuțit în dosul ei, răspunse. Hai, vino și nu te teme... Sunt de două ori mai greu decât d-ta.

Își pipăi buzunarul și auzii imediat un sunet metalic.

— Un revolver... explică tot pe șoptite. Poate că nu voi fi nevoit să-l folosesc, dar oricum... Stai pe loc până ce fluier.

Și dispăru imediat în întuneric. Un moment după asta îl auzii escaladând cu precauție scara. Pașii lui abia se auzeau; probabil că treptele erau pline de praf.

Trecu prin dreptul razei de lumină care venea din stradă și-l zării curbat, cu mâna sprijinită de zid... mergând ca o pisică uriașă... mai avea de urcat un etaj până să ajungă sub acoperiș. Începusem să mă enervez.

Și chiar în momentul în care pusesem mâna pe rampă și piciorul pe prima treaptă a scării, auzii o puternică lovitură în ușă.

CAPITOLUL III.
O FEMEIE ÎN ZORI

Nu era o simplă lovitură; ci o infinitate de lovituri, adică o infinitate de pumni care loveau cu putere în ușă.

Auzi și Holliment și mă strigă.

— Vino tinere, vino repede… ține-te de perete…

Era doua oară când mă avertiza să mă sprijin de perete și cu toată nervozitatea mea nu uitasem să fac asta, deși atingerea de perete era foarte neplăcută. Era un perete unsuros și plin de praf; degetele mele se cufundau în murdărie și frica creștea mereu, gândindu-mă că s-ar putea întâmpla ca scara să se rupă chiar în momentul acela; mai erau apoi și lipicioasele pânze de păianjen care mi se prindeau pe față și zborul molatec al liliecilor și chițăitul șoarecilor…

Loviturile continui din ușă le primeam parcă direct pe nervi; când ajunsei lângă Holliment eram la capătul răbdării. În chiar momentul acela loviturile încetară; se auzi apoi un nou zgomot și ușa fu dată de perete.

Privii spre Holliment; se uita în jos; îi urmării privirea și văzui năvălind în prăvălie o bandă de câțiva derbedei, cinci sau șase.

Cred că erau câțiva vagabonzi culeși la întâmplare, gata la orișice fel de tâlhărie; aveau șepcile trese pe ochi. Mi se pare c-am văzut și strălucirea unui cuțit. A fost însă ceva pe care și eu și Holliment l-am văzut extrem de clar.

Când grupul pătrunse printre vechiturile din prima sală, o rază de lumină căzu drept peste fața unui chinez. În momentul acela Holliment ridică revolverul și trase trei

focuri la întâmplare, în mijlocul grupului.

Urmară strigăte de surpriză și de durere; dar și de mânie.

Avurăm o secundă impresia că toate fețele acelea murdare se uită în sus, spre noi; în secunda următoare întreaga masă a năvălitorilor trecu la asaltul șubredei scări. Auzii pașii grăbiți ai oamenilor; apoi râsul puternic al lui Holliment, în dreapta mea. Un râs bizar de care mărturisesc că îmi fu aproape frică, apoi o strângere febrilă de mână.

În momentul acela scara se nărui. Oamenii urcaseră până la jumătatea ei cu urlete de furie. Se auzi pocnitura lemnului putred și zuruitul fierăriei vechi. Un nor de praf se urcă pană la noi. Avui conștiința că Holliment mă trăgea prin gaura din perete; ajunserăm afară teferi.

Deși era o întunecime deasă, Holliment mergea cu destulă ușurință. Dinăuntru ajungeau până la noi strigăte infernale; Holliment, își apropie gura de urechea mea:

— Hai, vino, acuma am scăpat! Dumnezeule, sper că și-au rupt gâtul cu toții! Hai! Vom face un chef strașnic.

Pornii bucuros. După vreo zece pași se opri, deschise o ușă și lumină încăperea cu o lampă de buzunar. Încuie imediat ușa. Apoi își șterse fruntea cu mâneca cămășii. Îi urmai exemplul fără să știu de ce și abia atunci observai că aveam fața plină de sudoare. Observai tot atunci că limba mi se uscase ca o bucată veche de piele. Spusei fără să-mi dau seama de ce vorbeam:

— Ai spus că vom bea... că vom bea, nu?

Îmi arătă cu degetul capătul unei scări pe care începu să coboare imediat.

— Vom bea jos, spuse el peste umăr. Aici, salvați... casa goală... îmi aparține. Suntem la adăpost.

Eram într-o casă care fusese construită de mult timp; casa vreunui negustor bogat; fusese părăsită însă de mult.

Holliment deschise o nouă ușă, trecurăm în altă încăpere și ne găsirăm în fața unei noi scări, măi înguste;

scara care ducea la subsol probabil. Zării jos o lampă aprinsă, o ușă deschisă și capătul unui covor roș. O clipă mai târziu, după ce ușa aceasta fu zăvorâtă, intrarăm într-o cameră confortabilă, frumos mobilată, cu perdele grele și cu un foc seducător în cămin. Abia când mă apropiai de foc îmi dădui seama cât de frig îmi era. Holliment făcu lampa mare, se duse la un bufet și scoase o sticlă și două pahare și-mi făcu semn să aduc sticla de apă care era pe o alta masă.

După ce bău un pahar pe nerăsuflate, îmi făcu semn spre sticlă:

— Brandy!... spuse. Un soi de alcool de care nu m-am atins niciodată. Nu beau alcool din principiu. Dar după o experiență ca cea prin care am trecut, alcoolul e foarte recomandabil. Aveam mare nevoie ca să-mi revin puțin. Ia și d-ta tinere. Te simți mai bine, nu?

— Mult mai bine, d-le, răspunsei eu refăcut.

Băui și restul paharului.

— Acuma cred că voi putea pleca d-le? Cred că există o ieșire sigură din casa asta...

El se uită la mine ca și cum i-aș fi cerut luna.

— O ieșire sigură? Nu există niciuna mai înainte de-a trece încă câteva ceasuri. Fii mulțumit că suntem deocamdată în siguranță. Afară...

Făcu un gest ca și cum cineva i-ar înfige în spate un cuțit.

— Ți-e teamă de tipii aceia? întrebai.

— Deși sper că și-au rupt câțiva gâtul, cred că au mai rămas doi, trei. Canaliile scapă întotdeauna. Aici nu pot pătrunde, dar afară...

— Dar agenții? Cred că după atâta tevatură au atras până și atenția poliției... Aș pune rămășag că în momentul de față sunt arestați cu toții.

— Fii pe pace. E un cartier așa de pustiu! Cel mai apropiat polițist e la cel puțin un sfert de ceas de aici. Îți lipsește ceva? Brandy, ai și țigări, iar după ce ne vom mai

odihni puțin, vom aranja chiar și un supeu. Principalul e că suntem la adăpost și avem destule provizii pentru stomacul nostru.

Mă resemnai. Aprinsei o țigară și mă instalai pe o sofa lângă foc. Holliment căzu pe un fotoliu.

Stăturăm în liniște absolută mai bine de un ceas.

— Trebuie să-ți fie foame, spuse într-un târziu gazda mea. Ora mesei a trecut cam de mult.

— Mi-e foarte foame, dar friptura după masă, mă face să-mi fie și mai foame.

— Am întotdeauna rezerve. Ai mâncat bine la prânz?

— Foarte bine chiar; am luat și ceaiul, mulțumesc. Mi l-a adus băiatul de la *Amiral Hawks*.

— Jim!... un băiat minunat. Nu cunoști cartierul ăsta?

— Nu. Dar prietenul dumitale. d. Quartervayne mi-a dat destule indicații, așa că l-am găsit cu ușurință.

Tresări.

— Adevărat. Quartervayne te-a trimis. Uitasem și cum n-am cunoscut. Și, iartă-mă, dar ce făceai când te-ai întâlnit cu Quartervayne?

— Eram la debarcader, răspunsei eu fără rușine, sunt de câteva zile la Portsmouth în așteptarea unui mandat care n-a mai venit... care nu venise adică până în momentul în care l-am întâlnit pe Quartervayne.

— Mi-aduc aminte acuma. Și el ți-a dat o monedă de aur. Și acum unde vrei să te duci?

— La Londra. Aș fi plecat imediat cu banii de la Quartervayne, dacă nu m-ați fi oprit să păzesc prăvălia.

— Londra! murmură el... – Nu-i rău deloc... E cel mai sigur loc din lume. Dacă ești hotărât să mergi la Londra, te pot conduce chiar eu. Merg și eu tot acolo; am o mașină, nu prea modernă, dar foarte solidă. Nu e nici prea departe de aici și are rezervorul plin de benzină. Dacă-ți convine, vom pleca chiar noaptea asta.

După ce terminarăm masa, Holliment puse totul la loc, apoi mă lăsă singur vreo zece minute. Când se întoarse îmi

dădu să mă îmbrac cu un pardesiu gros și stinse lampa; din hol trecurăm direct într-o curte în care staționa o mașină. Alături văzui o ușă întredeschisă pe unde se prelingea o șuviță subțire de lumină. Holliment dădu ușa la o parte, intră și reveni cu două pahare pline.

— Să ne încălzim puțin, e cam frig!

Mă împinse apoi în mașină, făcându-mi semn să mă odihnesc, iar el trecu la volan. Îl ascultai și mai înainte de-a ieși din oraș, adormisem.

...Mă trezii brusc, tremurând, având impresia că un chinez îmi înfige un cuțit între coaste. Dar nu mai eram în mașina lui Holliment. Eram întins pe niște buruieni. Era în zori; și alături de mine, ținând de frâu un cal minunat alb, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem până atunci; adică în cei 25 de ani ai existenței mele.

CAPITOLUL IV.
CARIERA DE CRETĂ

Ochii mi se opriră mai întâi asupra frumoasei femei din fața mea. Era înaltă și subțire, într-un costum foarte corect de călărie. O elegantă amazoană, dar de o frumusețe mult mai feminină decât a legendarelor călărețe. Fui aproape orbit de strălucirea de foc a părului său, de vioiciunea ochilor ei negri și de calda colorație a tenului. Arcada sprâncenelor arăta foarte clar că frumoasa necunoscută e mânioasă. Îmi dădui seama chiar în momentul acela ce mă făcuse să cred că sunt străpuns de pumnalul chinezului; neașteptata amazoană avea în mâini o cravașă cu care mă lovi de mai multe ori pentru a mă trezi.

Mă uitai în zare, apoi ochii mei se opriră din nou asupra ei.

— Ce faci aici? mă întrebă.

Avea un glas foarte dulce, dar n-am auzit niciodată vreun profesor vorbind cu mai multă severitate unui elev.

— Tocmai asta aș vrea să știu și eu, răspunsei.

Tânăra încruntă sprâncenele și strânse cravașa.

— Nu minți, spuse sec. Te-am găsit culcat aici. Ai adormit și te-am descoperit mai înainte de a te fi trezit și de a te fi putut ascunde. Acuma nu mai încerca să minți. Te-ai culcat aici ca să spionezi... asta.

Și, întorcându-se puțin indică cu vârful cravașei dunele din zare. Între ele, zării un spațiu nivelat unde făceau exerciții câțiva cai. Începui să-i număr; unul, doi, trei, patru, cinci... și înțelesei imediat ce-a vrut să spună. Tânăra credea că vreau să spionez caii aceia, cai foarte

prețioși probabil, cai de curse fără îndoială.

— Răspunde! insistă ea,

— Vă înșelați, o asigurai. Cai... Dumnezeule! Eu care abia sunt în stare să deosebesc un cal de o cămilă. Cred că aceștia sunt cai de curse. nu?... Da.., dar n-am fost în viața mea la curse și vă pot asigura că nu pentru asta sunt aici!

— Atunci pentru ce? Vorbești ca un om de lume, ești îmbrăcat destul de convenabil... Ce poate însemna asta? Ești pe o proprietate particulară, a mea. Cum de-ai adormit aici? Ești ud de rouă tot!

Mă uitai cu disperare la hainele mele, complet muiate. Încercai să mă scol, dar aș fi căzut imediat dacă nu m-ar fi susținut tânăra fată. Îmi vorbi cu un glas complet schimbat.

— Dar ce ai! Ești bolnav?

Mă agățai de șea și mă putui în felul ăsta ține pe picioare. Scoase din buzunar o mică sticlă de argint pe care o destupă și mi-o întinse.

— Bea! îmi ordonă.

Era Brandy, ceea ce mă făcu să mă gândesc imediat la Holliment; îmi revenii după puțin.

Îi dădui înapoi sticla și începui să privesc în jur. Într-o parte solul începea să coboare spre o vale verde unde se zăreau fâșiile albe ale șoselelor și acoperișurile fermelor. În depărtare se desenau contururile unui oraș și mai departe, dunga închisă a mării.

— Ce oraș e acela? - întrebai.

— Portsmouth!

— Ultimul lucru de care-mi amintesc înainte de-a mă fi trezit e că am plecat din Portsmouth cu o mașină. N-am nici cea mai mică idee de ce mi s-a întâmplat după aceea, dar am impresia că mi s-a dat un narcotic. Unde sunt acuma?

Ea mă privi nedumerită.

— D-ta întrebi unde ești? La Chilverton Downs, 12 mile depărtare de Portsmouth. Și spui că ai venit cu o mașină?

Când?

— Pe la miezul nopții. Cred că am fost narcotizat chiar în momentul plecări din Portsmouth, căci îmi amintesc că am adormit imediat ce m-am suit în mașină. De atunci nu mai știu nimic.

— Dar cine conducea mașina?

— Tocmai mă întreb și eu cine era în realitate. Da, sunt sigur că am fost narcotizat... Ultimul pahar... cu siguranță...

— Erai beat, atunci?

— Beat?... Oh, nu! - și începui să râd. Dacă ați ști, ce...

Mă întrerupsei. Chiar în momentul acela pusesem mâna în buzunar pentru a scoate o batistă și degetele mele întâlniră ceva care mă miră peste măsură. Bani.

— Ce e asta? spusei; și scosei un pumn de piese de aur; și în buzunar mai era încă.

— Mai e ceva, adăugai.

Tânăra mă privi foarte mirată. Descoperisem în fundul buzunarului o foaie de hârtie pe care o desfăcui imediat: „*Ține-ți gura!*" Cuvintele acestea erau scrise în grabă cu creionul.

Înțelesei imediat că frumoasa amazoană ar fi dorit din toată inima să vadă și ea rândul acesta, dar nu-i arătai nimic.

Pusei banii și hârtia înapoi în buzunar. Apoi îi vorbii:

— Sunt nenorocit că m-ați găsit într-o situație așa de neplăcută pe proprietatea dvs. Vă sunt însă îndatorat pentru brandy... și pentru interesul pe care mi l-ați arătat. Adevărul e că sunt amestecat într-o foarte ciudată aventură care a avut loc noaptea trecută. Omul care m-a amestecat în toate acestea mi-a promis că mă va conduce la Londra, dar, înainte de-a pleca mi-a dat un narcotic puternic; așa se face că am fost lăsat aici fără să-mi amintesc de nimic. Acuma aș vrea să plec, dar mă simt încă slăbit. Sunteți așa de bună să-mi indicați un hotel unde m-aș putea odihni câtva timp?

Mă ascultase cu mare atenție. Nu spuse nimic ci scoase din buzunar un mic fluier de argint și suflă în el. Un om, pe care îl remarcasem mai de mult și care stătea la o oarecare distanță, imobil, se apropie. Era îmbrăcat într-un soi de livrea.

— Bradgett, spuse tânăra, eu mă duc acasă și nu mă mai ocup de nimic în dimineața asta. Supraveghează d-ta totul.

Omul duse mâna la caschetă și se îndepărtă; tânăra se întoarse apoi către mine.

— Vino cu mine, d-le. Vei lua imediat micul dejun. În starea în care ești nu poți merge prea departe.

Am fost foarte fericit auzind-o vorbind astfel, căci mă simțeam într-adevăr epuizat.

— Sunteți foarte bună pentru un necunoscut, remarcai eu politicos. Aș putea ști în fața cui mă găsesc?

— Mi-ai spus mi se pare că n-ai văzut niciodată un cal de curse? întrebă ea zâmbind.

— Niciodată. Sunt complet ignorant în materie de curse.

— Te cred, căci altfel m-ai fi recunoscut imediat. Sunt miss Margaret Manson, antrenoarea. N-ai auzit vorbindu-se niciodată de marele Kit Manson care a fost antrenorul a cinci câștigători ai Derby-ului și a șase câștigători ai premiului St. Léger? Era tatăl meu. După moartea lui, survenită acum doi ani, am preluat eu afacerea. Și dacă am insistat atâta să știi cum de-ai ajuns pe proprietatea mea, e pentru că am tocmai în antrenament un candidat al apropriatului Derby și nu-mi place să fiu spionată; ai înțeles acuma că te luam drept un spion.

— Sunt complet inocent, miss Manson. Mă numesc James Cranage. Sunt de profesiune actor, dar în ultimul timp am fost secretarul lui Barrett Olivier marele actor; apoi managerul lui. El a plecat într-un turneu în Australia și cum n-am vrut să-l însoțesc, tocmai îmi caut de lucru. Cât despre felul în care am fost amestecat în aventura de noaptea trecută vă voi povesti imediat...

— Așteaptă întâi să iei micul dejun, mă întrerupse ea.

Ești aproape sfârșit.,. Nu avem prea mult de mers... Dincolo de boschetul ăsta. Iată...

Eram într-adevăr în fața unei case mari, înconjurată de grajduri somptuoase mascate ici și colo de arbori seculari.

Mă oprii rușinat pe prag.

— Ce vor spune servitorii dvs...

— Nimic după ce-ți vei face toaleta, răspunse ea râzând. Dar vino mai întâi în sufragerie.

Mă duse în fața unui bufet uriaș de unde scoase o sticlă de șampanie pe care o deschise imediat; umplu o cupă cu minunatul lichid spumos și mi-o întinse.

— Cu asta și cu o mică ședință la baie, te vei simți cu totul alt om.

Și începu să râdă din toată inima; începui și eu să râd.

Și mă simții cu adevărat un alt om când, o jumătate de oră mai târziu, ieșii din sala de baie proaspăt spălat, ras și periat. Și când mă prezentai pentru micul dejun, nimeni n-ar fi bănuit că abia cu numai un ceas mai înainte dormeam dus sub o tufă, sub cerul liber. Văzui că miss Manson mă examinează plină de satisfacție; mă aștepta în sufragerie împreună cu o bătrână doamnă foarte plăcută, căreia mă prezentă imediat; îmi spuse că e mătușa sa, miss Millle Hepple.

— Te simți mai bine? mă întrebă după ce luai loc.

Răspunsei că mă simțeam minunat și că eram gata să povestesc tot ce mi se întâmplase în ajun.

— Nu pot nega că sunt extrem de curioasă, răspunse ea tăind câteva minunate felii de șuncă de York. Povestește deci atunci... dacă ții, bine înțeles.

— Țin chiar foarte mult, căci v-aș cere cu ocazia asta și un sfat. Mă găsesc în mare încurcătură și nu știu ce să fac. Poate că ar trebui să mă întorc la Portsmouth, să mă pun în legătură cu poliția. Totuși...

Și începui să povestesc celor două femei tot ce mi s-a întâmplat de la întâlnirea mea pe chei cu Quartervayne până în momentul în care am fost găsit de miss Manson.

Miss Hepple, care adora romanele, mă ascultă cu mare atenție, încântată că găsește în viața de toate zilele un episod așa de ireal. Interesul pe care-l avu miss Manson fu de ordin practic însă. Băgai de seamă că reflectează.

— Și astfel povestea s-a terminat! încheiai.

— Vrei să spui că abia începe, observă ea. E abia sfârșitul primului capitol. Ești la începutul actului al doilea!

— Eu însă nu voi mai juca.

— De unde știi? N-ai jucat și în primul act fără voia dumitale? Sunt sigură că ești abia la început.

— Aș fi foarte curioasă să știu ce vor însemneze toate acestea. D-ta nu știi nimic, nu-i așa? întrebă bătrâna.

— Absolut nimic. Mă găsesc în plin mister.

— Ai numărat banii? întrebă deodată miss Manson.

— Da. O sută de lire de aur. Sunt cam încurcat.

— Deloc, înainte de-a te adresa poliției, ar fi mai bine să aștepți desfășurarea evenimentelor. Nu poți ști niciodată...

Tocmai atunci întră o cameristă să anunțe că Bradgett așteaptă în hol și că vrea să vorbească numaidecât cu miss Manson. Tânăra alergă imediat. Câteva minute mai târziu fui chemat și eu.

Bradgette aștepta la cealaltă extremitate a holului. Ea mă întâmpină și mă întrebă:

— Știi cum arată mașina cu care ai venit astă noapte de la Portsmouth?

— Ce mai e și asta? Nu, sigur că nu știu cum arăta. Am plecat pe întuneric doar., Știu doar că era un model foarte vechi. Dar de ce?

— Așteaptă un minut.

Apoi se întoarse spre Bradgett:

— Bine, vin și eu imediat; la cariera de cretă ai spus, nu?

— Da, miss; în fund de tot, bine-nțeles!

Și după ce omul ieși, se întoarse din noul spre mine:

— A venit tocmai acum un groom[1] și a spus că a găsit

[1] Persoană angajată să aibă grijă de cai și de grajduri.

dimineața asta o mașină complet avariată în fundul carierii de cretă, la vreo jumătate de milă de aici. A căzut tocmai de sus, de la aproape optzeci de picioare.

— Era cineva înăuntru?

— Asta-i partea ciudată; nu era absolut nimeni.

Ne-am privit câtva timp în tăcere. Apoi puse mâna pe-un baston cu capătul de metal, îmi făcu semn să iau și eu unul la fel și ieșirăm.

— Să mergem să vedem, spuse. Sunt convinsă că e chiar mașina cu care ai venit de la Portsmouth.

— În cazul ăsta unde e Holliment? Căci sunt sigur că el conducea.

Merserăm printre dune câtva timp, pe o cărăruie la capătul căreia găsirăm o carieră de cretă părăsită. Și jos, în fundul craterului, văzurăm o mașină răsturnată și complet turtită. Un polițist ne atrase atenția asupra unui amărunt semnificativ; nu găsise absolut nimic care să-i fi putut permite să identifice mașina; placa pe care era scris numărul marinii dispăruse.

— Asta înseamnă, miss Manson, că mașina a fost împinsă intenționat în prăpastie. Mă întreb însă de ce? încheie polițistul.

CAPITOLUL V.
O FOSTĂ REGINĂ A TEATRULUI

Asta era și întrebarea pe care și-o puneau toți cei strânși în jurul mașinii distruse.

— N-am găsit nici un corp sub resturile mașinii. M-am urcat apoi sus pe colină, am privit cu atenție în jur și am ajuns la concluzia că mașina venea de pe drumul care trece pe la picioarele colinei, nu departe de casa d-voastră. Probabil că șoferul, care ajunsese acolo venind pe drumul dinspre miază-noapte, s-a oprit un moment pentru a inspecta locurile și pentru a se asigura în ce direcție e cariera pe care o cunoștea probabil mai dinainte. A condus atunci mașina până aici sus, a sărit jos la timp și a lăsat-o să se prăbușească. Nu, miss?

— Cred că ai dreptate.

— Nu înțeleg totuși de ce a sacrificat o mașină care mai putea servi încă mult timp. Probabil că șoferul era nebun sau beat

Miss Manson aprobă. Urcarăm din nou cărarea și verificarăm împreună declarațiile polițistului în ceea ce privește urmele lăsate de mașină. Constatarăm că mașina se oprise foarte aproape de locul unde fusesem găsit dormind.

— E mai mult ca sigur că e chiar mașina cu care ai venit de la Portsmouth, declară ea.

— Da, dar unde e atunci șoferul? Și de ce a procedat astfel? Nici acum nu credeți că trebuie să mă adresez poliției din Portsmouth?!

— Nu, cred că trebuie să așteptați. În locul d-tale aș

aștepta să văd ce se mai întâmplă. E ceva misterios în toată afacerea asta... Ce ai de gând să faci acum?

— Să plec la Londra. Care e cea mai apropiată gară de aici?

— La vreo cinci sau șase mile. Dar m-am gândit la ceva pentru d-ta. Nu ești pe cale de a-ți căuta un serviciu? Un secretariat de exemplu?

— Aș accepta orice serviciu onorabil. Pentru că, să fiu sincer, n-am avut un succes prea mare pe scenă. Cunoașteți pe cineva care are nevoie de un secretar?

— Ai referințe?

Scosei portofelul și-i întinsei mai multe hârtii, pe care le examină cu atențiune; apoi mi le dădu înapoi. Îmi arătă cu degetul o casă mare, cu fațada pe jumătate acoperită de arbori.

— Vezi casa aceea? E Renardsmere House, unde stă lady Renardsmere când nu e la Londra. Cred că ai auzit de numele ei; era o foarte cunoscută artistă pe vremuri; juca sub numele de Helene Reading. S-a căsătorit apoi cu lordul Renardsmere; după moartea lui a moștenit toată averea lordului. Se ocupă în prezent cu creșterea cailor de curse. Îi antrenez tocmai o iapă, candidată pentru Derby, Rippling Ruby! Dar ceea ce importă pentru moment e că lady Renardsmere caută tocmai un secretar, căci are oroare să citească și să răspundă la scrisori, să țină socoteli... Și sunt convinsă că referințele pe care le ai, mai ales cele de la Barrett Olivier, o vor convinge și te va angaja.

— Miss Manson, strigai eu, ești Providența în persoană!...

— Să mergem imediat la ea, aveam de vorbit cu ea ceva în dimineața asta, așa că voi profita.

— Trebuie să mărturisesc că nu mă pricep deloc la curse. Mă voi duce însă la Epson să aplaud triumful tinerei Rippling Ruby.

— Oh, sunt aproape sigură de asta.

Mă uitai surprins la ea.

— De ce?

— Fiindcă lady Renardsmere te va lua la Epson cu siguranță. Sunt sigură că te va lua ca secretar; faptul că ai jucat pe scenă o va convinge.

Trecurăm mai întâi prin sat, unde observai o mică cârciumă cu firma „*La armele familiei Renardsmere*”; intrarăm apoi pe domeniul lady-ei Renardsmere; o găsirăm pe bătrâna lady într-un colț al parcului, îmbrăcată cu o bluză simplă și sădind flori. Mă examină curioasă; eu făcui la fel. Era o femeie cu fața plină de riduri, cu o gură expresivă și cu niște ochi vii.

— Cine e tânărul? întrebă. Un prieten de-al tău Peggy? Îmi pare bine, nu arată rău…

— E un tânăr care a auzit că sunteți în căutarea unui secretar, răspunse miss Manson, în timp ce eu salutam. A fost și secretarul lui Barrett Olivier și are referințe foarte bune.

Conversația urmă în sensul acesta și în avantajul meu; lady Renardsmere spuse că va telefona la Londra și că mâine dimineață la ora zece îmi va da răspunsul.

Plecai, lăsând pe cele două femei împreună; mă mai uitai odată la viitoarea mea stăpână care lucra ca o femeie cu ziua.

După cinci minute miss Manson mă ajunse din urmă.

— Mâine la zece vei fi aici din nou, spuse. Ce ai de gând să faci până atunci?

— E vreun oraș cu magazine mai convenabile pe aici?

— Nu. Cel mai apropiat, Chilbourne, e la vreo două mile de Renardsmere și găsești acolo tot ce vrei.

— Atunci mă voi duce acolo să-mi cumpăr câteva lucruri indispensabile; pentru noaptea asta voi lua o cameră la „*La armele familiei Renardsmere*”; iar dacă lady Renardsmere mă angajează, plec imediat la Londra după bagaje.

— Sunt sigură că te angajează. I-ai plăcut. Ai noroc.

— Mi-am întâlnit norocul astăzi la ora șase dimineața. Aș

vrea să câștig bani mulți și să-i mizez pe toți pe Rippling Ruby și...

— N-aș sfătui niciodată pe un băiat să joace la curse, mă întrerupse cu severitate.

...

— Dar iată-ne ajunși la Hanul dumitale; intră și aranjează-ți afacerile; eu te părăsesc căci am de lucru.

Schiță un salut și plecă. Alergai după ea.

— Când vă pot revedea? Întrebai.

— Oh, dacă lady Renardsmere te angajează, așa cum am impresia, atunci vei avea ocazia să mă vezi mult mai des decât ai dori. La revedere!

Obținui cea mai bună cameră pentru noapte; înainte de-a pleca spre Chilbourne coborâi în cafenea să iau o băutură răcoritoare. Mai mulți țărani comentau evenimentul din cursul dimineții. Trăsei cu urechea.

— Eram la Chilbourne acum vreo oră, spunea unul dintre ei, când am auzit pe cineva vorbind că doi străini întrebau care-i drumul spre cea mai apropiată gară. Unul era înalt și voinic, altul scurt și gros...

Golii paharul și ieșii. Unul înalt și unul mic... amândoi grași.... Quartervayne și Holliment, fără îndoială.

Totuși nu înțelegeam nimic. Pentru moment aveam încă treburile mele.

A doua zi dimineață eram la ora fixată la lady Renardsmere. Cinci minute după asta eram angajat secretarul nobilei doamne.

CAPITOLUL VI.
TREI OAMENI STRĂINI

Lady Renardsmere îmi fixase un salariu mult mai mare decât mă așteptasem. Îmi dăduse și două camere frumos mobilate iar ocupațiile mele, ținerea corespondenței și a conturilor, îmi lăsau foarte mult timp liber. Mi-am dat apoi imediat seama că deși părea aspră și pretențioasă, avea în fond un caracter ușor de suportat; trebuia s-o plictisesc doar cât mai puțin posibil.

Trecură astfel 15 zile de când eram secretarul lady-ei Renardsmere, în care timp n-am mai auzit vorbindu-se de afacerea de la Portsmouth și nici de Quatervayne și de Holliment. Nici chiar polițaiul nu mai descoperise nimic cu privire la mașina răsturnată în fundul carierei de cretă și după părerea mea, eram aproape sigur că misterul nu se va lămuri niciodată.

Dar la sfârșitul acestor 15 zile cortina se ridică din nou pentru actul al doilea.

Patronul hanului „La armele familiei Renardsmere”, care fusese pe vremuri în serviciul răposatului lord Renardsmere, se ocupa și cu vânzarea paielor și a fânului; iar lady Renardsmere îi era una dintre cele mai statornice cliente, având în vedere numeroșii cai pe care-i creștea. Eu eram însărcinat să mă duc în fiecare săptămână la han pentru a plăti nota.

În a treia sâmbătă, hangiul, după ce-i plăti nota, se plecă spre mine cu un aer misterios și-mi șopti.

— D-le Cranage, aș vrea să vă spun ceva în particular.

— Bine, Holroyd, te ascult, spusei.

Și deși eram numai noi doi în prăvălie, coborî și mai mult glasul și se uită îngrijorat la ușă.

— A venit aici ieri un tip, care spunea că vă cunoaște.

Se opri și se uită la mine cu un aer și mai misterios.

— Mă cunosc foarte mulți oameni, Holroyd. Dar cine era tipul?

— Îl cheamă Jim și e amploiat la restaurantul „*Amiralul Kawke*" din Portsmouth.

— Ah! Și spunea că mă cunoaște?

— Vă explic imediat. Acest Jim are un prieten aici. Ieri a venit cu prietenul său aici să bea un pahar de bere. Stăteam toți trei în fața ferestrei, când ați trecut pe șosea. Și foarte mirat, m-a întrebat: „Cine e tânărul". Eu i-am răspuns atunci imediat: „El d-l Cranage, noul secretar al lady-ei Renardsmere!" „- Oh! spuse atunci Jim. - E extraordinar cum de-am dat de el!" - „De ce? l-am întrebat atunci din nou."„- Asta-i treaba mea, dar îți pot spune că sunt oameni care ar fi foarte mulțumiți dacă ar ști unde locuiește!" - „De ce?" l-am întrebat din nou. -,,Ca să-l întrebe anumite lucruri!" - „Ce lucruri?" - am încercat să-l iscodesc. - „Nu știu!" mi-a răspuns și după ce și-a băut berea a plecat. N-a mai venit pe aici, m-am gândit că e bine să vă spun și d-tră, d-le Cranage.

— Foarte frumos din partea dumitale, Holroyd. Și acuma crezi că Jim acesta, după ce a ajuns la Portsmouth s-a dus direct la oamenii aceia care doresc să-mi vorbească și le-a spus unde sunt?

— Da, și tocmai de asta v-am povestit. Poate că sunt oameni pe care nu doriți său întâlniți; cel puțin așa presupun!

— Nu înțeleg nimic din toată povestea asta și habar n-am ce-ar putea afla de la mine. Dar dacă mă caută cineva, trimite-l imediat la mine.

Plecai. Mă gândii tot timpul drumului și ajunsei la concluzia că Holliment dispărând, poliția a făcut o descindere și a dat de urmele atacului din timpul nopții

aceleia de groază; ușa spartă, scara ruptă... S-a făcut probabil o anchetă și Jim a povestit desigur că în ultima zi, Holliment a fost înlocuit cu un străin. Și cum poliția dorea să-mi pună câteva întrebări, Jim a fost foarte fericit c-a dat de urma mea; iar ca urmare trebuia să mă pregătesc de o vizită din partea poliției.

Dar săptămâna se termină fără niciun eveniment important.

Luni dimineața lady Renardsmere se hotărî pe neașteptate să plece la Londra și mă trimise cu un mesaj pentru Peggie Manson. Plecai deci imediat după micul dejun. Dar o întâlnii pe tânăra fată între dune, supraveghind exercițiile cailor. Stăturăm câtva timp de vorbă; apoi Bradgett duse caii la grajduri, iar Peggie mă invită să iau ceaiul cu ea. Pornirăm imediat spre locuința ei. Dar zărirăm la un moment dat trei siluete străine venind spre noi.

În ajun, la ieșirea din biserică, povestisem fetei ceea ce-mi spusese hangiul cu privire la Jim și ajunsese și ea la concluzia că trebuia să mă aștept la o vizită. Probabil că cei trei necunoscuți erau tocmai oamenii pe care-i așteptam. Peggie se întoarce repede spre mine:

— Detectivi!

Unul era tânăr de tot și altul ceva mai în vârstă, erau în civil și păreau că nu au nimic de-a face cu poliția. Și totuși...

— Sunt detectivi, - repetă fata. - Fii atent! Și... privește pe al treilea!

Al treilea venea mult în urma celorlalți.

Primii doi erau fără îndoială englezi, dar al treilea observai imediat că e chinez. Un chinez în haine europene. Îl privii cu atenție și mă asigurai că nu era chinezul care mă spionase pe când eram în prăvălia lui Holliment.

Își scoaseră pălăriile și cel mai tânăr începu:

— D-l James Cranage, dacă nu mă-nșel? Putem sta puțin de vorbă? Am venit de la Portsmouth special pentru asta.

— Natural, răspunsei, dar aș vrea să știu mai întâi cine sunteți.

— Sunt detectivul Spiller din Portsmouth. D-lui e detectivul Jifferdene de la Scotland Yard. Iar d-l e d-l Shen, de la Legația Chinei.

— Foarte bine d-lor; doriți să-mi vorbiți în particular?

— Dacă d-na dorește să rămână, n-avem nimic contra, răspunse înclinându-se spre Peggie. Am dori câteva informații cu privire la unele evenimente petrecute în ultimul timp la Portsmouth, răspunse Spiller.

— Acum vre-o 15 zile, - precizează sergentul Jifferdene, - când erați în prăvălia unui oarecare Holliment.

Era o întrebare la care mă așteptam.

Povestii deci tot ce știam, în timp ce detectivii luau note, iar d-l Shen asculta absent.

Apoi Spiller mă întrebă:

— Și de-atunci n-ați mai auzit vorbindu-se de Holliment?

— Nu.

— Credeți că era înspăimântat din cauza chinezului pe care l-ați văzut și d-tră?

— Sigur; deci era destul de înspăimântat și după ce a citit scrisoarea lui Quatervayne.

— Nu știți și care era cauza acestei spaime?

— Am impresia că chinezul îl căuta pe el și pe Quartervayne. Dar nu știu de ce!

D-l Shen se întoarse și el către mine.

— Sunteți sigur că omul care vă spiona pe fereastră era un chinez? întrebă el într-o englezească perfectă.

— Absolut sigur.

— L-ați putea recunoaște?

— N-aș putea fi sigur. Nu uitați că nu l-am văzut decât o secundă.

— Da, dar l-ați zărit și când a năvălit împreună cu ceilalți în prăvălie, observă el.

— Da, dar era întuneric și abia de mi-am putut da seama că era și un chinez printre ei.

— Holliment nu v-a spus numele chinezului?

— Oh, nu!

D-l Shen îmi mulțumi. Mai puseră și ceilalți câteva întrebări asupra automobilului sfărâmat, apoi plecară.

— Iată ceea ce complică și mai mult misterul, observă Peggie după ce detectivii plecară. Ce caută Legația Chinei în afacerea asta? Poate că e o afacere de stat!

— Atunci vom mai auzi vorbindu-se despre ea.

Dar timp de câteva zile nu mai auzirăm nimic. Dar într-o dimineață, pe când făceam corespondența, un valet îmi aduse o carte de vizită pe care era scris numele d-lui Parcy Neamore.

— Domnul așteaptă în hol, d-le; vrea s-o vadă pe d-na pentru o afacere importantă.

Venii în hol și găsii un tânăr foarte mic, bine îmbrăcat, care se uită la mine cu un aer inchizitorial.

CAPITOLUL VII.
UN CEC DE 10.000 DE LIRE

Prin ușa holului zării mașina care-l adusese de la gară pe d-l Percy Neamore. Vizitatorul venise deci cu primul tren; era atunci vorba de-o afacere cu adevărat importantă.

Mă uitai cu atenție la el; tipul omului de afaceri evreu… cam prea elegant… foarte sigur de el. Mă salută surâzând.

Refuză să-mi spună ce fel de afaceri avea de tratat cu lady Renardsmere.

— Afaceri strict personale, d-le, repetă. Nu le pot trata decât cu lady Renardsmere în persoană.

— Vă cunoaște?

— Nu, răspunse el după câteva momente de șovăială. Aș vrea să scriu câteva cuvinte pe cartea aceea de vizită și atunci va înțelege despre ce e vorba.

Mă dusei imediat la lady Renardsmere, căci în dimineața aceea trebuia să plece la Londra.

— Neamore? spuse ea. Nu-l cunosc!…

Dar observând și cuvintele pe care le scrisese tânărul, spuse:

— Oh, condu-l în biroul meu, Cranage!

Așa numitul birou al lady-ei Renardsmere era o mică piesă care dădea în hol și care nu semăna deloc cu un birou, mai ales cu un birou de femeie. Își ținea acolo toate ustensilele cu care lucra în grădină, undițele și puștile. În mijlocul camerei era o masă plină de hârtii: acolo veneam eu în fiecare dimineață pentru a lua ordinele. Îl poftii pe d. Neamore și ieșii.

După vreo zece minute, văzui pe tânărul om de afaceri

traversând holul, cu un aer foarte mulțumit. Ieși pe peron, plăti șoferului și se întoarse din nou în biroul lady-ei Renardsmere, unde mai stătu încă un sfert de ceas. Apoi lady Renardsmere veni în biroul meu.

— Cranage, dă-mi carnetul de cecuri A. Îl iau cu mine la Londra.

Intra în atribuțiunile mele și păstrarea carnetelor de cecuri. Carnetul A era întrebuințat numai pentru cheltuieli strict personale. I-l dădui imediat.

Cum mașina era gata de plecare, iești pe peron și spre marea mea mirare îl văzui pe Neamore gata instalat în fundul mașinii particulare a stăpânei mele. Lady Renardsmere dădea șoferului ultimele instrucțiuni.

— Direct la Ritz, Walker, ordonă ea. D-l și cu mine luăm masa împreună. Pleci apoi imediat în Park Lane, unde aștepți să-ți telefonez.

Rămasei foarte intrigat după plecarea mașinii. Cine putea fi acest Neamore? Acum o jumătate de oră un simplu necunoscut, iar acum pregătindu-se să ia masa la Ritz cu lady Renardsmere! Și ce afaceri trata el?... Îmi adusei imediat aminte de cartea de vizită și alergai în birou. Era tot pe masă. Dar nu mă lămurii cu nimic. Cuvintele scrise de Neamore erau probabil o firmă oarecare: *Gilden & Roskin*.

Mă culcai mai înainte de a se fi întors lady Renardsmere. Dar a doua zi dimineață o găsii în birou, la ora obișnuită. Îmi dădu instrucțiunile necesare și la urmă îmi înapoie carnetul de cecuri pe care i-l dădusem cu o zi înainte. Înainte de a-l pune în casa de bani îi deschisei și observai că rupsese o foaie. Și după cotor văzui că semnase un cec de 10.000 de lire pentru Percy Neamore.

Trebuie să explic aici unul din obiceiurile lady-ei Renardsmere; ori de câte ori semna un cec important, sau nu, făcea și mențiunea întrebuințării sumei respective, pe cotorul cecului. De data asta însă nu precizase scopul în care-i plătise lui Neamore o sumă atât de considerabilă.

Mărturisesc că eram foarte intrigat de asta. De aceea, ca și din obișnuință de altfel, dusei carnetul de cecuri stăpânei mele, arătându-i că cotorul ultimului cec nu conținea explicația obișnuită.

O văzui puțin încurcată, pentru prima dată.

— Nu-i nimic Cranage, e vorba de-o mică tranzacție personală.

Nu mai insistai și rămăsei convins că e vorba de un pariu. Știam că lady Renardsmere pariază deseori sume considerabile la curse pe cai străini. Poate că-l rugase pe Neamore să parieze pentru ea.

Procedeul era însă destul de misterios.

Luam micul dejun în biroul meu; începusem să citesc ziarele când fui chemat din nou. O găsii pe lady în biroul său; avea în față un mic pachețel învelit în hârtie de culoare închisă și un plic închis.

Aș vrea să-ți cer un serviciu, Cranage, spuse. Aș vrea să duci chiar d-ta pachetul și scrisoarea aceasta avocatului meu, d. Pennithwaite, în Lincoln’s Inn Fields.

— Chiar după-amiaza asta?

— Imediat chiar. Iei mașina cea mică și Walker te duce la Londra în patru ceasuri și jumătate. Pennithwaite nu pleacă de la birou niciodată înainte de ora cinci așa că ai tot timpul să-l găsești. Dar Cranage…

Se opri și puse mâna ne brațul meu.

— Trebuie să-mi promiți că nu te vei opri nici o secundă pe drum.

— Desigur, d-nă, răspunse mirat.

— Sub nici un pretext, înțelegi? Iei pachetul acesta din mâinile mele și-l dai în mâinile avocatului meu.

— Spuneți lui Walker ce are de făcut și aveți încredere în mine.

Pusei micul pachet în buzunarul pantalonilor și scrisoarea în buzunarul vestei.

— Nu mă voi atinge nici eu de ele, d-nă! Sunt în siguranță, fiți liniștită!

— Bine prietene, am încredere în d-ta! După ce-mi faci comisionul, poți face la Londra ce vrei. Ai liber. Să te duci să iei o masă bună, ți-o ofer eu. Walker te va aduce înapoi când vei voi.

Și înainte de-a putea spune ceva, îmi strecură un bilet de o liră: „Pentru masa d-tale!”, și ieși.

O regăsii în hol, dând explicațiile necesare șoferului.

— Te vei întoarce atunci când va spune d. Cranage. Acum însă, la drum și fără nicio oprire.

Insistența începu să mă tulbure, așa că fui foarte nerăbdător să scap cât mai repede de pachețel și de scrisoare; trebuia să fie ceva de mare importanță, dacă o neliniștea atâta pe lady Renardsmere.

Walker dădu viteză și la ora patru și jumătate opri în fața casei unde-și avea avocatul biroul. D. Pennithwaite mă primi într-o somptuoasă încăpere mobilată în stilul secolului trecut. Figura lui părea foarte potrivită în mijlocul bătrânului mobilier.

După ce mă convinsei că era chiar d. Pennithwaite în persoană, îi dădui pachețelul și scrisoarea. Deschise plicul imediat; apoi luă pachetul și-l duse în camera vecină, probabil la adăpost. Reveni și scrise câteva rânduri pe-o hârtie.

— O notă de primire pentru lady Renardsmere, spuse el. Sunteți probabil noul său secretar?

Se ridică și-mi întinse mâna.

— E o femeie foarte bună; cam excentrică ce e drept, dar cu o inimă minunată!

Ieșii ușurat de la avocat și-i spusei lui Walker să mă aștepte lângă Picadilly Circus la ora opt și jumătate. Începui să mă plimb pe străzile Londrei bucurându-mă de orele mele de libertate. Pe la șase ajunsei la Trocadero și mă hotărâi să intru să iau masa.

Deși era cam de vreme, se adunase lume destulă. Iar la ora șapte, sala gemea de lume. După ce mâncai cu poftă, începui să-mi studiez vecinii; și spre marea mea mirare

zări la o masă îndepărtată pe Percy Neamore și pe... Holliment!...

Mâncau și beau cu poftă; erau însă absorbiți într-o foarte importantă conversație... așa de absorbiți, încât nici nu se mai uitau în jurul lor.

Era imposibil să mă fi înșelat. Era cu siguranță Holliment. Iar celălalt era omul care venise cu lady Renardsmere la Londra, ieri!...

Fui ispitit câteva clipe să mă apropii de masa lor. Dar renunțai imediat. Nu, trebuia să mă mulțumesc cu ceea ce aflasem; Holliment era la Londra și-l cunoștea pe Neamore! Și fiindcă nu voiam să fiu văzut, plătii imediat și ieșii; eram obligat să iau cafeaua în alt local.

Când am ajuns acasă, pe la ora 11, o găsi pe lady Renardsmere trează; nu spuse nimic, dar observai că era foarte satisfăcută de felul în care-mi dusesem misiunea la capăt. Nu-i pomenii nimic de ceea ce văzusem la Trocadero. Mă gândii însă tot timpul la asta; chiar și în momentul în care, a doua zi dimineața, fui anunțat că mă aștepta cineva în hol. Acel „cineva” era chiar detectivul Spiller din Portsmouth. Se apropie de mine și-mi spuse pe șoptite:

— Trebuie să vii numaidecât la Londra cu mine. Am la dispoziție o mașină. Am primit o telegramă cu privire la numitul Holliment de care am vorbit, alaltăieri. A fost găsit în dimineața asta în West-End... asasinat!...

CAPITOLUL VIII.
PRIMUL ASASINAT

— Holliment?... asasinat! - exclamai eu. Imposibil! L-am văzut chiar aseară!

— Asta nu înseamnă nimic, d-le Cranage! A trecut destul timp d-aseară până acuma! Iată telegrama; e de la Jifferdene, o poți citi și d-ta!

Eram cam jenat de privirile curioase pe care mi le arunca valetul. De aceea condusei pe detectiv pe terasă. El continuă:

— D-ta ești singurul om din Portsmouth care știe cum s-au petrecut lucrurile în ultimul timp. Mai întâi va trebui să recunoști victima...

— Dar ce explicație îi voi da lady-ei Renardsmere? Nu vreau să știe că sunt amestecat în asemenea afaceri; mai ales că nu i-aș putea da nicio explicație convenabilă. Dumneata mă înțelegi, cred?

Spiller dădu din cap și păru că se gândește.

— Spune-i că ai un prieten sau o rudă în Londra, care a suferit un accident grav și cere-i un concediu de două zile pentru orice eventualitate. Nimeni de-aici nu știe cine sunt... Mai târziu, dacă va fi nevoie, îi vei putea spune totul.

Din fericire lady Renardsmere îmi dădu imediat concediul cerut, fără să mai pună nicio întrebare. Câteva minute mai târziu eram în mașina lui Spiller.

— Curioasă afacere, bombăni polițaiul. Ce crezi că se ascunde aici d-le Cranage?

— Habar n-am! Cred că d-ta și cu detectivul de la

Scotland Yard sunteți mult mai bine informați decât mine.

— Îți dau garanții că nu știm nicio iotă mai mult. Dacă există cineva care știe ceva în afacerea asta, apoi acela e Chinezul cu care am venit prima dată. Dar cu orientalii ăștia n-o poți scoate niciodată la capăt, știi... doar... Scoți cu mai multă ușurință un os din gâtul unui câine, decât două-trei cuvinte din gura lor.

— Dar cum de sunteți în legătură cu el?

— Foarte simplu a venit la biroul poliției din Portsmouth întovărășit de Jifferdene, cu câteva zile mai înainte de a-ți face prima vizită. Spunea că e în căutarea unui chinez care a fost în ultima vreme la Portsmouth și pe care Legația Chinei vrea să-l găsească numaidecât. Și am fost însărcinat chiar eu cu facerea anchetei. 24 de ore mai târziu aflasem că fusese văzut un chinez în tovărășia lui Holliment; găsirăm însă prăvălia lui Holliment într-o stare mai mult decât neobișnuită, iar el lipsă. În cursul anchetei, băiatul de la „Amiralul Hawke” ne-a vorbit de un domn străin care-și petrecuse toată ziua în prăvălie, iar trei zile mai târziu, veni să ne anunțe că a dat de urma necunoscutului; necunoscutul erai d-ta, ai înțeles cred. Am venit atunci la Renardsmere și am aflat de la d-ta chiar de chinezul care spionase prăvălia lui Holliment și de atacul pe care-l dăduse cu mâna aceea de pungași. Asta e tot. După asta Shen a plecat cu Jifferdene și de atunci n-am mai auzit nimic. Acum a venit telegrama asta.

— Ceea ce înseamnă că d-ta nu-l cauți pe Holliment, ci pe chinez?

— Exact. Un chinez pe care-l reclamă Legația Chinei. Dar despre motivul pentru care-l caută și ce legătură are cu Holliment n-am nici cea mai mică idee.

— Nu m-ar mira deloc dac-aș afla că asasinul lui Holliment e chiar chinezul în chestie.

— Probabil... Dar ce era între ei?

— Nu știu, dar imediat ce-a aflat de apariția galbenului, Holliment a devenit palid ca moartea. Se temea să nu fie

ucis.

— Ceea ce s-a și întâmplat!

Jifferdene ne aștepta la Scotland Yard. Luasem hotărârea de-a nu pomeni nimic de Neamore și de Holliment, înainte de a vorbi despre asta cu Lady Renardsmere. Poate că Neamore nu era amestecat deloc în afacerea asta.

— Știi, spune Spider colegului, că d-l Cranage l-a văzut pe Holliment aseară?

— Unde? I-ai vorbit?

— Lua mesa la Trocadero, dar n-am vorbit cu el. Nu țineam deloc să mai stau de vorbă cu el având în vedere ultimele evenimente. Nici nu m-a zărit măcar.

— Ți-am fi totuși recunoscători dacă ai vrea să identifici cadavrul. M-aș putea adresa și altor persoane, dar d-ta ai fost singurul care-ai văzut pe chinez și poate că ne poți ajuta cu ceva.

— Unde a fost săvârșită crima?

— La Paddington. Cadavrul a fost găsit lângă zidul care mărginește canalul din Bloomfield Road. Când a fost descoperit, la ora 3 dim., era mort de o jumătate de oră, după cum pretinde chirurgul expert. A fost înjunghiat de un om care se pricepe foarte bine la lucruri de acestea. Buzunarele victimei erau întoarse pe dos, iar căptușeala hainelor tăiată. Ceasul, banii și celelalte au fost găsite lângă cadavru. Niciun furt aparent... Probabil că criminalul căuta ceva... Nu? Cina știe!

— Nicio urmă?

— Nimic. Poliția anchetează prin cartier să vadă dacă nu cumva a fost văzut vreun chinez prin împrejurimi.

— Unde ați dus cadavrul?

— La morga din Peddington. Îl vom duce acolo pe d-l Cranage. Dar nu luați ceva mai înainte?

Ne duserăm toți trei la un restaurant din apropiere și mâncarăm cu poftă. N-am pomenit nimic în legătură cu asasinatul în timpul mesei. Am vorbit în schimb de curse și

i-am sfătuit să joace cei din urmă bani pe Rippling Ruby. Luarăm apoi un taxi și pornirăm spre Paddington.

După identificarea cadavrului, merserăm puțin prin cartier.

— Și acum, d-le Cranage, dacă nu găsești niciun inconvenient în asta, vom merge să vizităm un bătrân nobil chinez care locuiește la hotelul Langham, iar în seara asta te voi conduce la Limehouse.

— Cred că n-am nimic altceva de făcut decât să vă urmez!

— Iar d-ta Spider, - continuă detectivul,- vei pleca imediat înapoi la Portsmouth și vei continua ancheta....

Îl luă apoi mai la o parte și-i dădu unele instrucțiuni.

— Ocupă-te mai aleg de asta, - încheie, - și telegrafiază-mi imediat.

Spiller ne părăsi, iar noi luarăm un taxi.

— O afacere cât se poate de încurcată, mi se spovedi el. Noi alergăm pentru Legația Chinei, dar în fond trebuie să fie altcineva care trage firele; și acest altcineva e chiar bătrânul nobil la care mergem acuma; în țara lui are un rang foarte important. Și sunt sigur că el știe precis despre ce e vorba.

— Dar dacă bătrânul știe despre ce e vorba, nu-l poți face să vorbească? Mai ales acum când e vorba și despre un asasinat?

— Știi doar că Orientalii aceștia nu dau prea mare importanță vieții așa cum dăm noi. Cred însă că Sfinxul ar cânta cu mai multă ușurință ultimul tango la modă, decât ne-ar da o oarecare lămurire bătrâna mumie; oamenii aceștia știu să tacă, pe cuvântul meu!

— Și cine e el în fond? Știe englezește?

— Vorbește engleza curent. Habar n-am însă ce face la Londra. Am impresia că e un magnat al comerțului sau al industriei. Ocupă o serie întreagă de apartamente la Langham și primește vizita celor mai importanți financiari ai noștri. Știu doar că e cunoscut sub numele de d-l Cheng.

— D-1 Cheng... - repetai. Și cum de vei putea vorbi cu el în privința afacerii acesteia?

— D-l Shen i-a spus tot ce s-a aflat cu privire la chinezul de la Portsmouth și acuma vreau să-l anunț că Holliment a fost asasinat; vrea să vadă ce impresie are să-i facă. Dar nu cred c-am să pot citi ceva pe fața lui de pergament!

Ne introduse un chinez îmbrăcat europenește și ne rugă să așteptăm. Trecură vreo zece minute, apoi se deschise o ușă și un domn foarte distins traversă holul și ieși.

— Îl cunoști? - mă întrebă Jifferdene.

— Eu? nu! Dar cine-i?

— Lordul Mickelborough președintele lui *Oriental Development Company*... unul dintre cei mai cunoscuți financiari. Firma lui se zice că...

Dar se întrerupse; întoarse capul și se sculă imediat, iar eu îl imitai. În cadrul ușii pe unde ieșise bogatul lord, stătea un venerabil personaj îmbrăcat chinezește. Dar nu mă izbi nici costumul lui somptuos și neobișnuit, nici demnitatea cu care-l purta; ci vârsta lui înaintată! Părea că are mai mult de 100 de ani, și-l salutai făcând o plecăciune adâncă. Ne răspunse surâzând și observai atunci că ochii lui erau vioi și strălucitori ca ai unui om tânăr.

— Nu intrați?

Avea un glas ferm, dar abia șoptit și extrem de dulce.

— Ceva noutăți pentru mine? îl întrebă pe Jifferdene.

— Da, d-le. Holliment, omul de care ați auzit vorbindu-se, a fost asasinat.

Pe fața bătrânului nu se mișcă nici un mușchi.

— La Portsmouth... sau la Londra? întrebă doar.

— La Londra, în dimineața asta, pe la ora 2 și jumătate, d-le. A fost înjunghiat.., dar nu și jefuit... Banii și bijuteriile erau lângă el. Hainele i-au fost tăiate, ca și cum asasinul ar fi căutat ceva.

— Niciun indiciu?

— Niciunul. Dar cred că asasinul e chiar chinezul care spiona fereastra lui Holliment care e probabil tot una cu

omul pe car-l căutați și d-tră.

D-l Cheng făcu un semn afirmativ..

— Probabil, spuse.

Jifferdene îl făcu atunci atent asupra mea.

— Acesta e tânărul care l-a văzut atunci pe Chinez.

D-l Cheng mă examină. Expresia feței sale se schimbă puțin.

— Am însă impresia că tânărul n-ar putea recunoaște pe chinezul acela în mod precis, nu?

— Nu, admise Jifferdene. Vom încerca totuși să-l găsim cercetând cartierul chinezesc. Am venit să vă întreb dacă n-ați binevoi să ne dați câteva semnalmente.

D-l Cheng rămase câtva timp tăcut. Apoi se plecă spre detectiv.

— Omul pe care-l caut are o ureche tăiată; lobul urechii stângi, spuse el liniștit.

CAPITOLUL IX.
VIZITATORUL DE LA MIEZUL NOPȚII

Scosei o exclamație. Jifferdene se uită la mine.

Bătrânul chinez surâse.

— Memoria tânărului se deșteaptă! spuse calm.

— Da, spusei, acuma când ați spus că-i lipsește lobul urechii stângi, îmi amintesc că mi-a făcut impresia unei fizionomii anormale, mai ales în partea stângă, da, îmi amintesc foarte bine. Dar nu știu precis ce m-a făcut să am impresia asta... poate o cicatrice... sau așa ceva...

— Lobul urechii. O lovitură de sabie. Precizează bătrânul.

Jifferdene scoase și el o exclamație; nu știu însă dacă era o exclamație de ușurare sau de descurajare.

— Nu ne-ați putea da mai multe informații, d-le? întrebă el. Numele omului măcar?

Fața d-lui Cheng devenea din ce în ce asemănătoare cu a Sfinxului.

— Fii liniștit d-l meu; în prezent poartă cu totul alt nume.

— Aveți dreptate. Dar mai e o chestiune mult mai importantă ca numele. Pentru ce îl căutați?

D. Cheng clipi repede.

— Deocamdată ar trebui găsi! spuse, Jifferdene își dădu imediat seama că nu vă mai scoate nimic, așa că renunță să mai afle ceva.

— Aș vrea totuși să cercetez cu de-amănuntul cartierul chinezesc, spuse.

— Nu-l veți găsi. Locuințele compatrioților mei au fost

mai de mult controlate... chiar de noi.

— Atunci?...

— Se ascunde probabil în casa unor compatrioți de-ai d-tră căci trebuie să aibă și complici.

— Dac-aș ști măcar pentru ce a fost ucis Holliment! murmură polițistul. Sunt sigur că nu e vorba de-o afacere obișnuită. Alături de cadavru s-a găsit o foarte mare sumă de bani. Ce căuta atunci asasinul?

D-l Cheng surâse mai ironic ca niciodată.

— Ar fi mai interesant dac-am ști dacă asasinul a găsit ceea ce căuta, spuse.

— Și dacă n-a găsit?

— În cazul ăsta, murmură bătrânul, va urma un alt asasinat, poate chiar două sau trei...

Jifferdene îl privi o clipă pe d. Cheng. Apoi detectivul se sculă.

— Cred că trebuie să ne punem pe lucru. Vă rămân obligat, d-le, deși speram că ne veți da mai multe amănunte.

Bătrânul nu răspunse. Ne conduse până la ușă și ne salută zâmbind. În momentul în care treceam totuși pragul, puse mâna pe brațul meu și șopti:

— Ești foarte tânăr; păzește-te!

— Sunt atunci în pericol, d-le? întrebai.

— Erai de cealaltă parte a ferestrei, - răspunse el cu o privire semnificativă, - și omul care te spiona nu se dă în lătur de la nimic.

Ajunsei în stradă complet zăpăcit.

— Ascultă, Jifferdene, spusei polițistului m-am săturat de toată afacerea asta. Sper că nu mai ai nevoie de mine. Miroase a crimă peste tot. Aș vrea să plec acasă.

— Nu poți pleca decât mâine, d-le Cranage, răspunse el rece. Mâine dimineață are loc ancheta asupra lui Holliment și d-ta ești martorul principal. Nu te teme însă. Te voi întovărăși în tot cursul zilei, iar într-un hotel de primul rang nu ți se poate întâmpla nimic.

— Perspectivele sunt în orice caz atrăgătoare și chinezul acela bătrân m-a scos din sărite. E sigur că asasinul lui Holliment și complicii lui vor căuta pe toți aceia care au avut de-a face cu el și probabil că știu că și eu mă număr printre ei. Asta înseamnă că sunt în pericol.

— Nu-ți fie frică. Ești în mai mare siguranță aici decât la Renardsmere House. Să mergem să vedem dacă s-a mai descoperit ceva la postul de poliție din Paddington.

...Întâlnirăm acolo un om care păru foarte fericit că-l vede pe Jifferdene.

— Voiam tocmai să vă telefonez. Am descoperit că noaptea asta, a fost văzut la Warrington Hotel un om ale cărui semnalmente sunt identice cu ale lui Holliment. Dacă doriți, veniți cu mine... L-am adus pe stăpânul Hotelului la morgă și și-a recunoscut clientul. Poate ne va da și alte amănunte asupra lui, sau asupra celui care-l întovărășea.

— Să mergem atunci. Vino și d-ta d-le Cranage... Nu-i tot așa de interesant, adăugă el după ce luasem loc într-o mașină, ca și o vânătoare de vulpi?

Aveam și eu impresia asta. O vânătoare de oameni!... adică un om anumit printre șapte milioane de alți oameni!...

Proprietarul hotelului aștepta vizita poliției. Ne invită într-un fel de birou și cei doi polițiști începură să-l interogheze:

— A venit în bar pe la ora zece și jumătate și a stat până la ora închiderii.

— Cu încă unul, nu-i așa? sugeră Birken, detectivul din Paddington.

— Da. Un tânăr foarte bine îmbrăcat, evreu probabil.

Mă oprii cu greu să nu strig. Neamore!... Neamore, fără îndoială!... Dar trebuia să tac.

— L-ai mai văzut înainte? întrebă Jifferdene.

— Niciodată. Poate că chiar de asta i-am și remarcat. Mi-au atras atenția fiindcă au comandat șampanie, articol pe care nu-l vând prea des. Au băut la tejghea, pe îndelete,

așa că am auzit chiar și ce vorbeau.

— Ce anume?

— Despre șansele pe care le are la Derby iapa ladyei Renardsmere, Rippling Ruby. Cel mai tânăr dintre ei părea foarte bine informat.

— Și după asta?

— După ce a terminat sticla, cel mai bătrân s-a uitat la ceas și a spus: „Mai avem timp destul... dac-am mai lua o sticlă?” A cerut o sticlă, dar s-au dus s-o bea la masă.

— Nu se amețiseră?

— Deloc. Erau calmi și liniștiți.

— Și-au stat mult timp la masă?

— Până în clipa când am închis; au vorbit tot timpul. Și-au aprins câte o țigară și cel mai tânăr a venit și m-a întrebat dacă nu știu unde e Delaware Road. M-am dus până la ușă și le-am indicat direcția străzii, care nu e departe de aici. Mi-au spus noapte bună și au plecat.

— Împreună? întrebă Jifferdene.

— Împreună!

Porniram imediat în căutarea străzii Delaware. Era o stradă mărginită de vile micuțe cu fațadele în stuc, înconjurate de grădini. Un cartier foarte liniștit. Totuși, pe strada asta au venit cei doi oameni și la o distanță de mai puțin de 300 de metri a fost asasinat unul din ei două ore mai târziu.

— Vei face investigații amănunțite aici Birken, spuse Jifferdene. Holliment și prietenul său au venit aici să se întâlnească cu cineva. Trebuie să știm cu cine anume.

— Nu sunt prea multe case, observă Birken, și par locuite de oameni cumsecade, cu cont la Bancă și Biblia pe masă. Voi obține numele tuturor și le voi face personal câte-o vizită. Dar să mă ia dracii dacă am să aflu ceva!

— E bine să încerci totuși. Patronul hotelului ne-a spus că cei doi oameni vorbeau de curse. Informează-te mai întâi dacă există pe aici cineva care se ocupă cu așa ceva. E, în orice caz, un punct de plecare... Ce este d-le

Cranage?

Scosesem tocmai un strigăt de surpriză; probabil că tovarășii mei crezură că am înnebunit, mai ales că începusem să și gesticulez.

Prin fața noastră trecuse în mare viteză un taxi, încât abia i se putea citi numărul; dar eu reușisem totuși să recunosc persoana care-l ocupa.

— Taxiul ăsta! strigai. Quartervayne era înăuntru!... omul care m-a trimis la Holliment! Repede!... să-l urmărim!

Dar nu mai era niciun taxi prin apropiere, iar celălalt dispăruse la colț.

— Ești sigur că era el? întrebă detectivul.

— Absolut sigur! Dacă l-am fi putut opri măcar!

— Ne-ar fi fost de mare folos, natural. Dar am avut totuși noroc că l-am întâlnit. Asta înseamnă că pe el îl căuta Holliment și prietenul său. Poate că locuiește chiar pe strada asta; dă-i semnalmentele lui Birken.

Mă executai, mă gândii apoi la faptul, ciudat peste măsură, că Holliment și Quartervayne erau în legătură cu Neamore, care era la rândul lui în legătură cu lady Renardsmere...

— Ascultă, spuse Jifferdene, întrerupându-mi raționamentul. Vom merge chiar în după amiaza asta la Legația Chinei, poate că d-l Sheng va fi mai comunicativ decât d. Cheng.

D. Sheng se arată foarte curtenitor, dar nu puturăm scoate nici de la el nimic; conveni doar și el că asasinul lui Holliment trebuie să fie chinezul care spiona prăvălia.

— Nu ne puteți nici măcar spune cauza pentru care îl caută d. Cheng, prietenul d-tră?

— Trebuie să-l găsim mai întâi.

— Unde poate fi?

— Cred că s-a ascuns în casa unor englezi, complicii lui probabil.

— În noaptea asta trebuie să fi ieșit totuși, altfel nu-l putea ucide pe Holliment!

— Sigur, surâse d. Sheng. Și cred că va mai înjunghia și pe alții. Poate că atunci veți pune mâna pe el.

După ce părăsirăm Legația. Jifferdene începu să înjure ca un surugiu. După puțin timp se calmă. Apoi se ocupă de mine. Mă convinse să rămân peste noapte la hotelul Howard, din Norfolk Street și, pentru mai multă siguranță, să nu ies deloc în timpul nopții. După ce plecă comandai masa, apoi ieșii în hol să fumez; pe la ora 11 mă urcai în cameră. Începusem să mă dezbrac, când, unul din oamenii de serviciu îmi aduse un plic, anunțându-mă că cel care-mi trimesese pilcul mă așteaptă în hol. Deschisei plicul cu nerăbdare. Găsii o simplă hârtie pe care scria doar atâta: „Clarence Pier”.

Coborâi imediat. Într-un colț al holului îl zării imediat pe Quartervayne.

CAPITOLUL X.
QUARTERVAYNE

Deși era oră destul de înaintată, holul era destul de populat: nu vrui să atrag însă atenția. Nu manifestai nicio surpriză, deci. Îi întinsei mâna (cu regrete, trebuie să mărturisesc), ca și cum aș fi făcut cel mai simplu lucru din lume.

— Putem vorbi câteva cuvinte într-un colț mai retras? întrebă el pe șoptite.

Ne așezarăm într-un colț mai retras din fumoar.

— Să bem ceva; ceva tare, spuse.

Chemai un chelner și el comandă brandy. Apoi mă întorsei spre el.

— Cum de-ai știut că sunt aici?

— Te-am văzut cu Jifferdene de la Scotland Yard. Îl cunosc bine. Un tip foarte reușit!... Apoi v-am urmărit până aici. Voiam să te văd!

Chelnerul aduse băutura, Quartervayne bău, apoi reluă, tot pe șoptite.

— Știi cred ce i s-a întâmplat lui Holliment?

— D-ta știi?

— Am citit în ziare. Dar ziarele nu spun nimic; sunt însă sigur că și d-ta, că și mine de altfel, ai idee cam cine a făcut asta... nu?

— La urma urmei de ce ai venit aici, d-le Quartervayne?

— Îți spun imediat. Pentru că vreau să-ți fac o ofertă. Eu te-am vârât în afacerea asta și tot eu vreau să te scot. De asta am venit aici!

— Foarte amabil din partea dumitale; dar crezi cu

adevărat că sunt în pericol?

Scoase un pachet de țigări, îmi oferi și mie una; când aprinse chibritul, observai că mâna îi tremura. Părea într-adevăr foarte agitat. Mai bău puțin brandy și căpătă încredere din nou.

— Ascultă băiatule, spuse. Noi știm foarte bine cine l-a trimis pe lumea cealaltă pe bietul Holliment. Blestematul acela de chinez! Și e gata să mă trimită și pe mine, ca și pe d-ta de altfel... dacă nu fugim din calea lui la timp. Eu sunt tocmai pe punctul de-a o șterge. Vino cu mine.

— Să viu... unde?

— Destul de departe. Așa fel încât între noi să fie marea. Eu plec chiar mâine dimineață. Îmi pot continua afacerile și în altă parte; mult mai bine în străinătate decât aici, cu siguranță. Am bani destui, n-ai grijă, așa că te pot plăti ca secretar, dacă vrei. De ce să rămâi aici atunci?

— D-le Quartervayne, ți-aș fi foarte obligat dacă aș ști, ce motive are blestematul acela de chinez să mă ucidă, de altfel ca și pe d-ta... și de ce l-a ucis pe bietul Holliment?

— Foarte simplu, spune el așezându-se mai comod în fotoliu. Dar spune-mi mai întâi ce ai povestit poliției?

— Aventura mea de la Portsmouth, din clipa în care te-am întâlnit, până în momentul în care am fost găsit pe domeniul Chilverton Downs.

— Și poliția ce știa?

— Aproape nimic. Doar că un chinez e căutat de compatrioții săi și că nu poate fi găsit. Poliția crede de asemenea că asasinul lui Holliment e chiar chinezul în chestie. Dar atâta tot. Dar d-ta?

Quartervayne bău paharul tot și făcu semn chelnerului să-i mai aducă unul. Apoi se întoarse din nou spre mine.

— Eu?... Fii sigur că tipul e undeva prin Londra; după isprava de astă noapte nu mai e nici o îndoială. Dar văd că ești nerăbdător să știi de ce... Îți voi spune imediat și atunci vei înțelege totul.

Își apropie fotoliul de al meu și începu pe un ton de

confesiune:

— Holliment învârtea mai multe afaceri la Portsmouth. Magazinul pe care l-ai văzut, un depozit de cărbuni și altele. Eu eram asociatul lui și afacerile mergeau minunat. Dar mă ocupam și eu de mai multe lucruri. Printre altele, Holliment avea și o afacere care-i aparținea în întregime. Ținea o casă mobilată, un fel de pensiune de familie, prin Portsea. O pensiune ieftină, înțelegi, frecventată de oameni săraci; camera și micul dejun, trei șilingi; iar restul mai târziu. Ei bine! În pensiunea asta a venit nu de mult un chinez... Chinezul în chestiune!

— Aș vrea să știu, d-le Quartervayne, dacă l-ai văzut vreodată?

— O dată sau de două ori, pe stradă, cu Holliment; dar nu prea bine!

— Ai observat ceva la figura lui? O cicatrice sau ceva asemănător?

— N-am avut ocazia să-l văd prea de aproape și să-l studiez, ți-am spus doar! Știu că era îmbrăcat europenește, mult mai bine decât clienții obișnuiți ai lui Holliment. Oricum însă.. nu era decât un galben!

— Cum îl chema?

— Chuh Sin! Îi spusese lui Holliment că venise să studieze felul de viață al englezilor. Dar într-o bună zi s-a îmbolnăvit; doctorul pe care l-am chemat spunea că are variolă l-a transportat într-un spital, spunându-i lui Holliment că e un caz grav, mai mult ca sigur mortal. Se împlinise aproape șase săptămâni de când locuia la pensiunea lui Holliment și nu plătise încă nimic. Atunci Holliment a făcut prostia să-i vândă lucrurile ca să-și scoată pârleala. Dar între tipul s-a însănătoșit, doctorul greșise pronosticul, căci chinezul nu avusese variolă. Am aflat asta chiar, în dimineața în care a ieșit de la spital, de asta m-ai văzut atunci pe chei așa de tulburat...

Îl privii fix pe Quartervayne.

— Și vrei să mă convingi că numai pentru că ieșise

chinezul din spital erai așa de înfricoșat? Înțelegi doar că nu sunt așa de nebun ca să te cred. E cu totul altceva la mijloc!

— Nici nu cunoști ce fel de oameni sunt galbenii ăștia, îmi răspunse. Știa că sunt asociatul lui Holliment și eram sigur că se va înfuria peste măsură când va afla că i-am vândut lucrurile.

— Depinde în ce constă aceste lucruri, observai cu ironie. Cred că d-ta știi; dar te rog continuă!

— Nu mai am prea multe de spus. Am plecat chiar în dimineața aceea când te-am trimis să-l avertizezi pe Holliment. Ceea ce a urmat știi și d-ta foarte bine.

Nu-i răspunsei imediat. Începeam să pricep. Era evident că Holliment, umblând printre lucrurile lui Chuh Sin, dăduse peste ceva foarte prețios, ceva despre care urma să știe imediat și Quartervayne; și atunci, știind că omul e pe moarte, au vândut foarte frumos obiectul, prețios. Era însă inutil să-l contrazic pe Quartervayne în totul. Îmi aminti la timp că el nu știa încă nimic despre raporturile mele cu lady Renardsmere.

— Știu într-adevăr ce s-a întâmplat în magazinul lui Holliment, răspunsei, și asta mai bine decât oricine. Dar aș vrea să te mai întreb ceva. Unde erai în momentul în care am plecat cu Holliment din Portsmouth cu mașina, în noaptea aceea?

— Ei bine! Holliment m-a luat și pe mine. În drum, puțin mai târziu; adică la marginea orașului.

— Eu dormeam nu? Dormeam dus?

— Da. Fiindcă ți se dăduse un narcotic. Asta numai pentru a nu te amesteca și pe d-ta în afacerea asta. Sper că nu ți-a făcut nici un rău narcoticul!

— Și pe urmă m-ați dat jos între dunele de la Chilverton?

— Puțin mai departe de casta lui Manson antrenorul, precizează Quartervayne. Cunoșteam foarte bine locurile, căci eram prieten cu răposatul Manson. Acum a luat conducerea fiica lui. O fată foarte frumoasă și mai ales

foarte capabilă. O, dar te-am așezat cu mare băgare de seamă și ți-am strecurat în buzunar și o sută de lire; și un bilet. Și mi se pare că erau foarte bine venite cele o sută de lire căci erai pe geantă!

— Pentru moment, d-le, pentru moment, ripostai. Și de ce ați răsturnat mașina în carieră?

— Oh, era o rablă și apoi l-ar fi compromis pe Holliment. Am avut grijă să ascundem placa cu numărul și tot ce ar fi indicat numele proprietarului. Nu voiam, să lăsăm niciun indiciu, înțelegi doar. Dar asta nu l-a împiedecat pe blestematul acela de chinez să pună mâna pe Holliment.

— Dacă ești așa de sigur că chinezul l-a ucis pe Holliment, de ce nu reclami poliției?

— Ah, dar n-am avut niciodată de-a face cu poliția; să-și facă singuri datoria, n-am chef să-i ajut eu!

— Nu spun că trebuie să-i ajuți, dar e de datoria d-tale să le spui tot ce mi-ai spus și arie.

— Nu le voi spune nimic. Și-apoi cum i-aș face să înțeleagă? Chinezii seamănă între ei ca picăturile de apă!

— Da, dar mi se pare că chinezul în chestie avea un nume. Chuh Sin ai spus, nu?

— Nu-i greu să-și schimbe numele. Cine știe cum l-o fi chemând acum! Dă-o dracului de poliție! Primul lucru pe care-l am de făcut e s-o șterg.. mai întâi în Olanda. Vino și d-ta cu mine. Ești un tip bine, cult.. tocmai ce-mi trebuie…

— Îți sunt foarte obligat, d-le dar nu merg cu d-ta. Mie nu mi-e teamă de nici un chinez, căci nu câștigă nimeni nimic dacă mă ucide. A propos, știi că ceasul și banii lui Holliment au fost găsiți lângă cadavru? În schimb buzunarele mortului erau întoarse pe dos și căptușeala hainelor tăiată toată. Ceea ce înseamnă că tipul căuta ceva. Ce? Dumneata trebuie să știi. Spune-mi și mie!

Îl priveam pe Quartervayne drept în față. Deși era foarte nervos, mai avea încă tăria să se controleze, așa că fața lui rămase neschimbată. Începu să-și frece bărbia.

— Nu pot spune nimic. Intențiile orientalilor acestora

întrec orice imaginație.

— Posibil. Dar pentru orientali ca și pentru Occidentali, un ceas de aur rămâne tot un ceas de aur și câteva suite de lire sunt un obiect foarte ispititor, mai ales pentru un om care n-are decât să le treacă în buzunarul său, și cred că înțelegi foarte bine că nu e vorba de crimă obișnuită. Și deci asasinul lui Holliment poate fi chinezul...

— Cine ar putea fi dacă nu el?

— Putea fi și un englez. Eu nu-l cunosc însă... și nici d-ta. Dar în tot cazul, asasinul căuta ceva, ceva pe care spera că-l va găsi la Holliment. Ceva care a fost căutat cu frenezie, așa că ceasul și banii au fost dați la parte, ca niște lucruri fără importanță...

— Văd că ai o imaginație foarte bogată tinere! Dar poți atunci presupune că asasinul a fost întrerupt de cineva tocmai când avea de gând să ia ceasul și banii, și a fost nevoit să lase tot și să fugă.

— Nu se ține! Asasinul a avut totuși tot timpul să taie căptușeala, să controleze buzunarele... Nu! Căuta altceva. Dar ce?

— Ți-am spus că nu știu nimic.

— Foarte bine. Îl cunoști atunci pe Percy Neamore?

Tresări și se îngălbeni ca un mort.

—Ce știi cu privire la Neamore? întrebă.

— N-are nicio importanță. Dar îl cunoști? Eu sunt sigur că da. Și iată pentru ce: în noaptea asta, Neamore și cu Holliment au stat până târziu în barul hotelului Warington, în Maide Vale, apoi au plecat amândoi să caute strada Delaware, unde trebuia să se întâlnească cu cineva! Cu d-ta, nu? Pentru că, înțelegi doar, te-am văzut după amiaza asta într-un taxi chiar pe Delaware Road. Acum dă-i drumul! Cine-i Neamore?

Quartervayne se uită la mâne cu privirile rătăcite. Apoi se sculă brusc și porni spre ușă. Și mai înainte să-l pot ajunge ieși și dispăru în întunericul de afară.

CAPITOLUL XI.
TRENUL PLEACĂ

Rămăsei mult timp treaz, în pat, încercând să descurc ițele.

Eram sigur că povestea începea cu chinezul pe care-l văzusem la hotelul Langham, d. Cheng. Încercai să reconstitui aventura, cu puținele date pe care le dețineam.

D. Cheng, un foarte bogat financiar, vine în Europa pentru niște afaceri oarecare. Vine însoțit de o armată de secretari și de servitori. În timpul ședерii la Paris, unul dintre ei, Chin Sin, fură ceva de preț și fuge în Anglia. Se oprește la Portsmouth. Ia o cameră la pensiunea Holliment se îmbolnăvește, e dus la spital, își lasă bagajele la pensiune. Revenind de la spital, constată că proprietarii pensiunii i-au luat lucrul acela foarte prețios. Atunci adună o bandă de pungași și atacă prăvălia; atac la care am nefericirea să fiu martor ocular. Apoi Holliment dispare... Chinezul îl urmărește și-i dă de urmă. Probabil că are mulți prieteni la Londra... Îl asasinează pe Holliment și caută acel ceva în căptușeala hainei. Până aici toate bune.

Dar în ce constă acel misterios lucru?

Și pentru ce n-a vrut să dea nicio lămurire în privința asta d. Cheng?

Holliment, Quartervayne și cu Neamore sunt asociați?

A vândut oare Neamore acel ceva lui lady Renardsmere pentru suma de 10.000 de lire? Și poate că chiar eu am transportat prețioasa captură la avocatul lady-ei Renardsmere în timp ce chinezul dădea târcoale?

Și începu să mă chinuie din nou întrebarea: trebuia să

spun poliției tot ce știam, sau nu?

Nu voiam s-o amestec pe lady Renardsmere în afacerea asta, cel puțin înainte de a sta de vorbă cu ea. Dacă m-ar lăsa Jifferdene să plec la Renardsmere, poate că ar fi mai bine; poate că stăpâna mea va comunica ea singură poliției ceea ce știa.

Luai hotărârea să vorbesc mai întâi cu Peggie Manson.

Dar nu puteam pleca, fiindcă avea loc chiar a doua zi blestemata aceea de anchetă.

Mă temeam foarte mult de ancheta asta. Nu știam la ce întrebări trebuia să răspund și cum să fac să nu pronunț numele lui lady Renardsmere; și nici dacă trebuia să pomenesc de Neamore...

Era trecut de nouă când coborâi a doua zi. Tocmai citeam ziarele de dimineață când fui chemat la telefon. Jifferdene îmi spuse că ancheta va avea loc după amiază, că nu putea veni să mă vadă, dar că era mai bine să-l aștept la hotel pe la ora 1. Îl întrebai:

— Nimic nou?

— Nu. Poate vom ști peste câteva ore. Stai liniștit și ai face mai bine să nu ieși din hotel.

— Bine! răspunsei.

Eram însă hotărât ca în orele acestea libere să fac pe detectivul, pe contul meu.

După ce luai micul dejun, chemai un taxi și cerui să fiu condus la Ritz. Prezentai unui funcționar important de acolo cartea de vizită oficială a lui Jifferdene, luai un aer plin de importanță, îl luai la o parte și-l întrebai confidențial:

— Cunoașteți pe lady Renardsmere?

— Oh, sigur!

— Bine! Aș putea ști dacă a venit să dejuneze aici acum vreo trei zile?,

— Da!

— Cu un tânăr elegant, nu? precizai eu.

— Exact.

— Îl cunoașteți?

— Nu. Nu l-am mai văzut niciodată.

— A mai venit cineva la masa lor?

Făcu semn că da.

— Da, mai târziu. După ce lady a reținut o masă de 4 persoane, tânărul s-a dus să dea un telefon. Apoi au așteptat în hol și după o jumătate de oră au mai venit doi domni. Tânărul a făcut prezentările, apoi au dejunat împreună.

— Mi-ați putea descrie pe ceilalți doi domni?

— Sigur. Nu erau... înțelegeți... oameni de lume. Bine îmbrăcați de altfel, dar... Trebuie să fi fost doi mici burghezi. Cred că lady Renardsmere avea de aranjat ceva cu privire la curse.

— Cum arătau?

— Unul era înalt și voinic, celălalt scurt și gros. Aveau amândoi haine noi, cenușii și pălării de aceiași culoare, cu panglică neagră. Tânărul era în costum de stradă, cu pălărie da mătase.

— Credeți c-au tratat anumite afaceri? Au semnat hârtii sau ceva asemănător?

— Da, răspunse omul după un moment de gândire. Cafeaua și lichiorurile le-am servit chiar eu și am văzut-o pe lady Renardsmere semnând un cec pe care l-a dat apoi tânărului.

— Au ieșit împreună?

— Nu cei trei domni au plecat imediat ce li s-a dat cecul. Lady Renardsmere a rămas pană la ora trei, când a venit mașina.

Ceea ce însemna că Neamore prezentase pe Holliment și pe Quartervayne la Ritz; și probabil că lady Renardsmere cumpărase de la ei prețiosul obiect pe care Chun Sin îl furase de la stăpânul său, enigmaticul domn Cheng.

Ajunsei la hotel puțin înainte de ora unu. Jifferdene veni imediat, turburat.

— Blestematul ăsta de chinez a plecat! strigă, trântindu-

se într-un fotoliu.

— Cine?... Domnul Cheng?

— El în persoană. A plecat aseară la Paris aproape imediat ce l-am părăsit. Dracu să-l ia! S-a dus degeaba dimineața mea de astăzi.

— Cum asta?

— Ei bine! Găsisem un motiv minunat de al face să vorbească, citându-l ca martor pentru ancheta de după amiază. M-am dus chiar eu să-i duc citația în dimineața asta, dar ia-l de unde nu-i! Și sunt sigur că știe multe bufnița!

— De ce?

— Pentru că refuză să spună de ce îl caută pe chinezul care l-a ucis pe Holliment.

— Nu crezi că știe tot așa de bine și d-l Shen?

— Nu știe nimic. M-am dus la el imediat după plecarea Sfinxului. A ieșit puțin din cochilie de data asta și m-a asigurat că habar n-are despre ce e vorba. Știe doar că Cheng voia să pună mâna cu orice preț pe chinez, atâta tot.

— Atunci n-am înaintat nici cu o centimă. Și ancheta?

— Are loc la ora trei. Nu va fi decât o simplă formalitate. Adevărata anchetă va avea loc mult mai târziu; peste șapte opt zile probabil, așa că nu te neliniști.

Birken, pe care-l găsirăm la postul de poliție din Paddinggton, descoperise ceva interesant. Auzise vorbindu-se de un tip care locuise câteva săptămâni pe Delaware Road și care plecase pe neașteptate chiar în dimineața zilei în care fusese asasinat Holliment. Ne-am dus cu toții la casa cu pricina; văzurăm câteva bilete de închiriat. Ne deschise chiar proprietăreasa. Se arătă gata să ne spună tot ce doream. Aflarăm astfel că avusese ca chiriaș timp de trai săptămâni un domn înalt și voinic care avea foarte mulți bani și pe care-l chema d-l Carr. Citea foarte multe, ziare, mai ales de sport. Scria deseori scrisori și primea multe telegrame, mai ales după amiază, între

patru și jumătate și șase.

— Rezultate de la curse! precizează Jifferdene. Îl vizita cineva, d-nă?

— Nimeni până în ultima noapte. Atunci au venit să-l vadă doi domni aproape de miezul nopții. Mă duceam tocmai la culcare când au sunat.

— I-ați văzut?

— Le-am deschis chiar eu. Unul era scurt și gros, celălalt mult mai tânăr, mi s-a părut evreu. Au stat vreo zece minute cu dl Carr, apoi au plecat toți trei. D-l Carr avea cheia de la ieșire și l-am auzit întorcându-se pe la ora trei dimineața.

— Singur?

— Oh, da!

— Și nu v-a spus nimic cu privire la vizita din cursul nopții?

— Nu, iar eu nu mi-am permis să-l întreb nimic. Era un domn foarte liniștit și foarte cumsecade.

— Și când a plecat? întrebă nerăbdător Birken.

— Chiar ieri după amiază. Mi-a spus că era nevoit să plece pe Continent pentru niște afaceri urgente. Și-a făcut imediat geamantanul și peste 20 de minute era în taxi. Poate că doriți să-i vedeți apartamentul. A rămas în starea în care l-a lăsat.

Poate că ochii detectivilor sunt mai exersați; eu văzui însă numai un morman de ziare vechi, în cea mai mare parte de sport și o cantitate impresionantă de telegrame puse teancuri. Jifferdene avusese dreptate; d. Carr juca la curse și făcuse numeroase pariuri; câte odată pierduse, dar de cele mai multe ori câștigase.

— Sunt sigur că era Quartervayne, spuse Jifferdene după ce părăsirăm casa. Păcat că n-am putut pune mâna pe el!

Ancheta de care mă temusem atâta, nu fu într-adevăr decât o simplă formalitate. Nici nu depusei măcar, căci venise de la Portsmouth ruda lui Holliment care ținea pensiunea de familie. Nu făcui decât act de prezență.

— Vei fi chemat și la o adevărată anchetă, d-le Cranage, care va avea loc peste 15 zile, îmi spuse Jifferdene.

— Sper că vom ști mai multe atunci, spusei. Acum pot pleca, nu? Abia mai am timpul să prind trenul de cinci.

Și, pornii imediat la gara Victoria; voiam să ajung cât mai repede la Renardsmere și mai ales să mă întâlnesc cu Peggie Manson. Ajunsei pe peron în momentul în care pornise trenul.

Mă pregăteam tocmai să sar în ultimul vagon, când auzii pe cineva că mă strigă... Mă întorsei și-l văzui pe Jifferdene făcându-mi semn să rămân...

Rămăsei... trenul ieși din gară. Jifferdene veni gâfâind.

— Quartervayne.... spuse. Quartervayne… găsit în East End... asasinat!

CAPITOLUL XII.
AL DOILEA ASASINAT

Nu mi-e rușine să mărturisesc că am simțit un fier rece alergându-mi de-a lungul șirei spinării la vestea asta. Încă un asasinat!... Al doilea în trei zile! Era pentru prima dată când auzeam de moartea unui om pe care-l văzusem sănătos tun numai cu câteva ore mai înainte. Cine va fi următorul?

Strigai scos din fire:

— Quartervayne?... Imposibil!

Dar mă oprii la timp, că nu voiam să-i spun lui Jifferdene nimic înainte de a mă fi dus la Renardsmere. Și cine știe când mă puteam duce?

— De ce imposibil? Sunt sigur că e el după felul în care au fost date semnalmentele.

— Ah, atunci nu ești sigur!

— Ba sunt absolut sigur. Dar vreau să-l vezi și d-ta.

— Unde-i?

— Într-un hotel... un hotel de proastă calitate, lângă docuri. A venit noaptea, spunând, că trebuia să ia vaporul a doua zi dimineață; a cerut să fie trezit la o anumită oră. Dar când s-au dus să-l scoale, n-a răspuns; au intrat în cameră și l-au găsit mort... asasinat. După toate aparențele, trebuie să fie Quartervayne.

Îmi amintii că nenorocitul îmi spusese că voia să plece în Olanda.

Nu mai vorbirăm nimic tot timpul drumului. Luasem trenul și ne oprirăm în gara Mark Lane.

Intrarăm apoi în rețeaua de străduțe întortocheate care

înconjoară docurile S-ta Ecaterina. Jifferdene cunoștea foarte bine drumul. Mă duse imediat la postul de poliție a cartierului, unde spuse că eu eram în drept să identific victima.

Îl întovărășii pentru a doua oară la morgă. Morga de aici era și mai murdară și mai sumbră decât cea în care fusese depus Holliment.

— Da, spuse-i imediat ce aruncai o privire cadavrului. E Quartervayne. Și acum să ieșim!

Pornirăm spre hotelul în care fusese ucis nenorocitul; Kellerman's Private Hotel, o clădire cenușie și mizerabilă.

Ne primi un om gras, cu mânecile suflecate care ne introduse imediat într-un fel de birou.

— Urâtă afacere, d-le Kellerman, spuse Jifferdene. Nu-i vina dumitale, bine înțeles...

Omul scoase un suspin de ușurare, iar nevastă-sa, care intrase după noi, începu să povestească cu lux de amănunte tot ce știa. Aflarăm astfel că ei erau culcați când se prezentase Quartervayne, care ceruse o cameră; l-a servit portarul de noapte. Jifferdene ceru să-i fie adus portarul; era un vlăjgan solid, cu niște pumni de boxer.

— La ora 11 noaptea mi-am luat serviciul în primire. Până la ora 12 și cinci minute nu s-a întâmplat nimic. La ora aceea a venit domnul pe care l-am găsit apoi mort. Mi-a spus că vrea o cameră și că mă roagă să nu fie trezit înainte de ora 11 și jumătate, căci vaporul lui nu pleacă decât după amiază. A plătit camera și micul dejun înainte, cum e obiceiul, apoi s-a instalat în hol și a început să fumeze; mi-a cerut o sticlă cu apă rece și un pahar. Avea la el o sticlă de whisky, pe care mi-a cerut să i-o deschid.

— Ai băut și d-ta cu el?

— Nu, căci nu mi-a oferit nimic. Mi-am aprins pipa și am început să citesc jurnalele de seară când au venit alți doi domni care mi-au cerut camere; au plătit și ei înainte. Înainte de-a se duce la culcare s-au dus și ei în hol să fumeze. Erau doi domni îmbrăcați modest, așa cum sunt

majoritatea clienților noștri. Unul dintre ei avea cercei; cred că erau marinari

— Și apoi? întrebă detectivul.

— Încă cinci minute liniștite. Apoi domnul care venise mai înainte m-a chemat și mi-a spus să mai aduc două pahare ca să bea și ceilalți domni cu el. Când am venit cu paharele i-am găsit împreună și i-am lăsat vorbind și bând.

— Și cât a ținut asta?

— Până la ora două. Pană când au golit sticla de whisky. Apoi i-am condus la camerele respective.

— Nu s-au certat?

— Nu. Și-au urat noapte bună foarte politicos. L-am condus pe primul venit la numărul 15, iar pe ceilalți doi la numerele 16 și 18. Camera 15 e chiar în fața camerei 16.

— Când i-ai revăzut?

— 16 și 18 au plecat la ora șapte dimineața chiar în momentul în care se termina serviciul de noapte. Nici n-au luat micul dejun; s-au îndreptat spre docuri.

— Bine... și celălalt?

— Ah! eu m-am dus la culcare; cu mă culc întotdeauna la ora 11 dimineața și mă scol la șase seara, înțelegeți... Băiatul de la etajul respectiv a venit să mă trezească și să-mi spună că numărul 15 nu răspunde. M-am sculat și m-am dus cu el; apoi ne-am dus amândoi la patron și am deschis ușa cu altă cheie. L-am găsit într-un lac de sânge... înjunghiat în gât... și-am anunțat imediat poliția.

— Care a pus un gardian la ușă și a încuiat ușa. Cred că vă așteaptă, nu? încheie d-l Kellerman.

— Da, ne urcăm imediat.

Agentul de la ușă, recunoscând pe detectivul cartierului ne dădu cheia camerei.

O privire aruncată spre pat îmi fu de ajuns, mă apropiai de fereastră simțind că-mi vine amețeală. Jifferdene veni după mine.

— Ferestrele fără zăvor, murmură. Au putut fi deschise foarte ușor pe dinafară!

Se plecă peste fereastră. Sub noi întindea acoperișul plat al unei construcții alăturate.

— Un om agil, se poate urca cu ușurință până aici, încheie el.

În timp ce inspecta mobilele, observai pe o noptieră ceasul victimei, lanțul și un portofelul bine garnisit, ca și un cec asupra unei bănci din Amsterdam, cec care avea o valoare considerabilă. Îmi amintii că observasem că și hainele lui Quartervayne fuseseră sfâșiate, ca și ale lui Holliment. Asasinatul acesta era identic cu cel dintâi.

Coborâi cel dintâi în stradă; mă ajunseră din urmă și cei doi polițiști.

— Am impresia să asasinul a intrat pe fereastră, spuse Jifferdene. Niciun indiciu.., nimic.., Dar e tot opera chinezului, sunt sigur. De altfel d-l Chang a anunțat că vor mai fi victime… chiar și o a treia…

— Nu-i suspectezi atunci pe oamenii, care au venit la hotel după Quartervayne? întrebai.

— Nu. Cred că venirea lor se datorește unei simple întâmplări. Nu ne rămâne decât să răscolim Londra și să-l găsim pe galbenul acela blestemat... Dar nu te teme, d-l? Cranage! Rămâi tot timpul zilei cu mine, iar seara nu ieși din hotel...

Dar nu mă dusei la hotel, când mă despărții de detectiv. ~ f

Eram decis să fac altceva. Începui prin a mânca o masă substanțială, ceea ce făcu să se îndepărteze de mine amintirea lugubră a morgii și a camerei de hotel în care fusese ucis asociatul lui Holliment. Mă duse apoi la un garaj, închiriai un foarte bun automobil, fără să mă uit la preț. Părăsind Londra seara, ajunsei în fața casei Manson la ora unu noaptea hotărât s-o văd pe tânăra fată cu orice! preț.

CAPITOLUL XIII.
MISS HEPPLE ÎMI VINE ÎN AJUTOR

Menson Lodge, care fusese construită de tatăl lui Peggie, era o locuință impunătoare, cu mai multe intrări. O cunoșteam destul de bine așa că mă dusei direct la ușa situată sun camera de dormit a lui Peggie, ale cărei ferestre dădeau spre grajduri.

Știam că ușa are o sonerie electrică, așa că Peggie putea fi chemată la orice oră din noapte. Pusesem tocmai degetul pe buton și ascultam sunetul străbătând în încăperile tăcute, când din boschetul vecin sări până la mine un vlăjgan și mă apucă de braț.

— Ce faci la ora asta, aici? mă întrebă.

— Mă întreb ce faci d-ta! i-o întorsei.

— Asta e treaba mea. Te rog răspunde.

— Întâi lasă-mi brațul, căci...

În momentul acesta apăru la fereastră o formă drapată în alb și auzii vocea lui Peggie.

— Ce s-a întâmplat? strigă. Cine vorbește?

— Peggie! o strigai pe nume. Sunt eu, Cranage. Am venit direct de la Londra ca să te văd. Coboară imediat te rog, și miss Hopple de asemenea... E aici un ora străin...

— Oh!, strigă ea. Lăsă-l d-le Robindale. E d. Cranage, secretarul lady-ei Renardsmere. Cobor imediat

Și Robindale îmi lăsă imediat brațul, bombănind. Porni spre grajduri; câteva minute mai târziu, ușa se deschise și mă găsii în fața lui Peggie și a d-rei Hepple; erau

amândouă extrem de mirate. Intrai și închisei ușa.

— Cine e individul ăsta? – întrebai. Să-l ia dracu!

— Sunt, exact de părerea d-tale, declară Peggie. De ieri, habar n-am de ce, lady Renardsmere mi-a trimis doi detectivi particulari, unul de zi și unul de noapte. D. Robindale era tocmai detectivul de noapte. Dar d-ta?..

— Am închiriat un automobil de la Londra și am venit să stăm de vorbă înainte de-a vorbi cu Lady Renardsmere. Nici nu vă închipuiți câte am de spus. Urmarea aventurii de la Portsmouth. Adică o serie de asasinate... Vreau să văd care e părerea d-tră!

— Vino atunci în holul mic! spuse Peggie.

Îmi prepară un whisky cu sifon, îmi oferi biscuiți și ne așezarăm toți trei în jurul mesei; eu în impermeabilul meu murdar de ulei, ele în elegante rochii de casă. Le povestii pe îndelete tot ce mi se întâmplase de când plecasem la Londra.

Ele mă ascultară cu multă atenție; auzii pendula sunând ora trei.

— Și acuma ce mă sfătuiți să fac? Întrebai.

— Nu înțeleg încă de ce n-ai spus nimic poliției despre ce știai de Neamore, spuse Peggie.

— A avut dreptate, declară miss Hepple. Trebuie să vadă mai întâi pe Lady Renardsmere și să dea chiar ea declarații poliției.

— Ce fel de declarații?

— Despre raporturile ei cu omul acesta, ca și despre raporturile ei cu Holliment și Quartervayne. Căci am impresia că asasinul n-a găsit ceea ce căuta, așa că sunt sigura că va încerca din nou.

Peggie făcut un gest de oroare. Dar miss Hepple încerca să judece lucrurile la rece.

— Poate că de data asta va fi rândul lui Neamore... spuse cu jumătate de glas.

— Așa cred și eu, răspunse bătrâna. Și dacă nu va găsi nici de data asta ceea ce caută...

— În caz că vor să meargă până la capăt, continuai, atunci... poate fi rândul lady-ei Renardsmere?

— Nu, făcu ea. Dacă sunt la curent cu lucrurile, va fi rândul lui Pennithwaite, avocatul ei. Căci sunt sigură că misteriosul obiect e în mâinile lui și l-ai dus chiar d-ta în persoană. Cred că Neamore a servit de intermediar și că era informat de anumite slăbiciuni ale patroanei dumitale.

— Ce slăbiciuni? întrebai.

Peggie surâse.

— Credeam că i le cunoști. Sunt de notorietate publică, spuse ea.

— Evident că d-l Cranage nu i le cunoaște încă, spuse miss Hepple.

Apoi se întoarse spre mine:

— Lady Renardsmere are pasiunea pietrelor prețioase, îmi explică ea, și cred că a cheltuit pe ele o bună parte din averea lăsată de răposatul lord William. De altfel nu știe nimeni de ce le cumpără, căci nu le poartă niciodată. Nu se știe nici unde le ține; probabil însă că la bancă. S-a vorbit pe vremuri foarte mult de unele achiziții. A plătit un preț fabulos pe celebrul „Metchnikoffski”, diamantul pe care nu l-a mai văzut de atunci nimeni. Posedă cel mai frumos colier de perle din lume. A cumpărat apoi de curând pe un preț extraordinar, trei perle de o formă și de o puritate incomparabilă. Și am impresia că misteriosul obiect din bagajul chinezului, trebuie să fie tot vreo piatră prețioasă. Aș da nu știu cât să știu adevărul.

— Și eu la fel, spuse Peggie. Probabil că trebuie să fie vreun diamant extraordinar.

— Oricum, cred că trebuie s-o avertizez pe lady Renardsmere și asta cât mai repede. Dar, spusei întorcându-mă către Peggie, ar fi foarte bine dacă ai merge și d-ta cu mine; vor avea mai multă greutate cuvintele mele atunci.

— Cred că ar fi mult mai bine dacă te-ar însoți mătușa mea, răspunse fata, căci prezența ei va fi un mult mai

puternic sprijin moral…

— Consimțiți, d-nă? întrebai.

— Cu plăcere, răspunse miss Hepple. Vom pleca imediat după micul dejun. Dar pentru moment, cum e ora trei și jumătate, cred că ar fi mai bine să mergem la culcare. Vino cu mine, d-le Cranage, îți voi da camera albastră.

Când, a doua zi la ora nouă pornirăm la drum, aveam atâta încredere în mine, încât eram decis să vorbesc cât se poate de clar cu lady Renardsmere.

— De ce ți-a trimis detectivii aceștia? Se teme pentru Rippling Ruby?

— Nu știu pentru ce s-ar teme, răspunse veselă fata. Bradgett și cu mine am vegheat asupra ei de luni întregi și nu i s-a întâmplat nimic. Nu, am impresia că și-a pierdut capul, și ăsta fiindcă se pare că a pus sume extraordinare pe iapă; dacă Rippling Ruby câștigă Derby-ul, va fi pentru ea o lovitură formidabilă.

— Mi se pare că ești sigură că Rippling Ruby va fi regina Derby-ului, nu? Deci…

— Sunt sigură atât cât poți fi sigură de lucruri care sunt în afara noastră. Eu aș juca ultimul șiling pe ea. Totuși se poate întâmpla și altfel. Pentru moment trebuie să încerci s-o faci să înțeleagă că e în pericol.

Miss Hepple și cu mine vorbirăm tot timpul drumului tot despre asta.

— Ți-am spus doar că trebuie să fie o piatră prețioasă la mijloc, repetă bătrâna d-ră când furăm aproape de Renardsmere House. Trebuie să-ți mai spun că lady Renardsmere e foarte superstițioasă și dacă e legată vreo superstiție de piatra pe care a cumpărat-o nimeni n-o poate convinge să nu creadă în ea, sau să se despartă de piatră.

— Nici chiar când ne viața în pericol?

— Nu cred că există ceva în lumea asta de care să se teamă și nu m-ar mira deloc dacă n-ar pune nicio bază în cuvintele d-tale.

O găsirăm pe lady Renardsmere în cabinetul său de lucru. După o clipă de uimire când dădu cu ochii de miss Hepple, deveni foarte curioasă să afle ce avem să-i spunem.

— Închide ușa, Cranage, ordonă ea. Și începe. Am câteva plante de răsădit, dar pot aștepta. Despre ce e vorba băiatul meu?

Și începui să-i povestesc totul, cu lux de amănunte. Mă ascultă cu atenție, fumând necontenit. Când terminai făcu un gest aprobator.

— Foarte bine expus, declară. Mă întreb de ce nu te-ai făcut avocat. Vom mai vorbi noi despre asta Cranage, căci ești încă un copil. Dar acuma ce vrei de la mine?

Începui să mă bâlbâi:

— Voiam să... să știți și dvs...

— Ei bine, acuma știu. Știu că am cumpărat de la cei trei oameni un lucru pe care n-aveau nici un drept să-l vândă.

— Și ce ați cumpărat? întrebai fără să stau prea mult la gânduri.

— Asta băiatule, e treaba mea, ripostă ea. Pot fi tot atât de tăcută ca și dl Cheng, asupra lucrurilor care nu mă privesc decât pe mine.

— În cazul acesta, d-nă, fiecare dintre noi se poate pregăti să moară înjunghiat.

— Încântătoare perspectivă! făcu ea cu un râs ironic. Dar nici eu nu sunt o persoană care se impresionează așa de ușor, Cranage, și-ți mărturisesc că nu mi-e teamă.

— Mi-e însă mi-e teamă și nu mi-e rușine s-o mărturisesc. Dacă ați fi văzut și dvs. ceea ce am văzut eu la Londra, cred că v-ați despărți imediat de misteriosul obiect cumpărat de la cei trei oameni, și l-ați arunca în primul șanț întâlnit.

— Atunci... și începu să râdă din nou. În cazul ăsta tot mi-ar tăia gâtul ca să afle în ce șanț l-am aruncat... Dacă am cere părerea d-rei Hepple care e o femeie sensibilă...

— Aș vrea să vă spun ceva în particular, lady, spuse miss

Hepple. D. Cranage are încredere în mine și cred că nu are nimic contra.

Ieșii imediat. Când ieși, miss Hepple îmi făcu semn și-mi spuse să nu mă mai neliniștesc și să las toate în grija poliției.

— Sper că n-ai pomenit numele meu la poliție, făcu lady Renardsmere, după plecarea d-rei Hepple. Nu? Foarte bine băiatul meu. Și acuma lasă-i să se descurce singuri. Nu-i treaba dumitale!

Făcui întocmai... Trecură alte trei zile. Nu se întâmplă nimic. Dar a patra zi de la întoarcerea mea de la Londra, când deschisei ziarul, citii chiar pe prima pagină că Neamore fusese asasinat în Kensington Gardens, pe la ora trei după amiază.

CAPITOLUL XIV.
AL TREILEA ASASINAT

Renardsmere fiind așezat pe un drum secundar, ziarele de dimineață veneau foarte rar înainte de prânz. În ziua aceea veniseră mai târziu ca de obicei, așa că lady Renardsmere era plecată la Manson Lodge, în trăsura ei cu poney. În felul acesta nu avui cu cine schimba păreri.

Al treilea asasinat într-o săptămână!... Cine va fi al patrulea?...

Reportajul, care era același în toate ziarele de dimineață, dădea amănunte care făcea să te gândești imediat la cele două crime anterioare. Chiar și reporterul făcuse apropierea asta. Ca și în celelalte două cazuri anterioare hainele victimei fuseseră tăiate, buzunarele întoarse, iar ceasul și o mare sumă de bani lăsate lângă cadavru.

Citii și recitii reportajul care mă atrăgea cu o putere hipnotică, în timp ce în mintea mea nu mai era loc decât pentru o singură întrebare: Cine vine la rând? Cine vine la rând?...

Eram extrem de surescitat așa că sării ca un nebun de pe scaun când auzii bătând la ușa.

Era valetul care mă anunță că sunt așteptat în hol de doi domni care nu-și spuseseră numele.

Jifferdene!... gândi imediat. Și mă grăbi. Era într-adevăr el însoțit de un necunoscut care părea să fie un polițist. Îl introdusei în cabinetul meu particular, și le arătai mormanul de ziare.

— Am citit! spusei. Al treilea!... Cât va mai dura situația

asta?

Jifferdene îmi prezentă prietenul fără să-mi răspundă.

— Prietenul meu, sergentul detectiv Beacher.

Salutai și întrebai imediat:

— Pentru ce ați venit? Cred că nu aveți nevoie de mine pentru...

— Nu te enerva degeaba. Nu avem nevoie de d-ta. Spune-mi însă, lady Renardsmere e aici?

— Nu, s-a dus la miss Manson. Presupun că n-ați venit pentru ea?

— Presupui greșit. Am venit de la Londra ca să stăm de vorbă cu ea și vom aștepta până se va întoarce.

— Și de ce?

Pentru că e și numele ei amestecat în afacerea asta.

— Explică-mi!

— Cu plăcere. Neamore a fost identificat numai după o jumătate de oră de la descoperirea crimei și numele lui a apărut în edițiile de aseară și imediat după asta s-a prezentat la biroul Central un domn care spunea că are de făcut o comunicare importantă. Ne-a spus că l-a văzut cu o săptămână mai înainte pe acest Neamore, luând masa la Ritz cu lady Renardsmere și încă cu alți doi tipi, ale căror semnalmente corespund întocmai cu ale lui Holliment și Quartervayne. A mai spus că Neamore e un nume intermediar la curse. Ciudată companie pentru lady Renardsmere, d-le Cranage.

— Nu uitați că lady Renardsmere este proprietarul a câtorva cai de curse, așa că e obligată să vină în contact cu oameni de condiția și meseria lui Neamore.

— Foarte bine. Noi vrem să știm însă ce știe în privința lui Neamore și ce făcea cu el la Ritz și cu ceilalți doi.

— Lady Renardsmere e o femeie cu un caracter foarte hotărât, așa că sunt aproape sigur că vă va trimite la plimbare. Putea dejuna foarte bine cu cei trei oameni tratând anumite afaceri și faptul că aceștia au fost asasinați ulterior, nu poate fi decât o simplă coincidență.

— Coincidență sau nu, noi o vom aștepta. Nu poate nega că nu l-a cunoscut pe Neamore.

— D-ta trebuie să cunoști detaliile ultimului asasinat. La fel cu celelalte două?

— Apropo! Înjunghiat... hainele tăiate... nici cel mai mic furt aparent... inele cu diamante, ceas de aur, ac de cravată cu perle, găsite lângă cadavru. Bietul băiat era foarte elegant... Era sprijinit de-un arbore din Kensington Gardens, Și mai înainte ca poliția să-l ridice, a venit o tânără care a declarat că e un prieten de-al ei cu care trebuia să se întâlnească la ora patru. Ne-a dat imediat numele și adresa mortului.

— Spune-i te rog d-lui Cranage și al doilea motiv pentru care ținem s-o vedem pe Lady Renardsmere, sugeră Beacher, care nu scosese până atunci nici o vorbă.

— Foarte bine, iată: știi că și în cazul acesta, ca și în celelalte am avut impresia că asasinul căuta ceva, un obiect prețios probabil. Dar dacă înainte credeam că nu găsise nimic, acuma nu mai suntem așa de siguri.

— Atunci a găsit ceea ce căuta? exclamai.

— Nu sunt sigur. Totuși am găsit o mică cutie de pile roșie nu departe de cadavru... era goală... s-ar putea întâmpla ca asasinul să fi luat cu el conținutul. Pe de altă parte tânăra femeie care a identificat cadavrul ne-a asigurat că Neamore avea întotdeauna cu el o importantă cantitate de hârtii, pe care le consulta deseori. Dar portofelul a fost găsit gol; ceea ce înseamnă că asasinul a luat cu el toate hârtiile. Și e foarte probabil că stăpâna dumitale fiind în relații cu Neamore, să se găsească și adresa ei printre hârtiile mortului. De aceea, am găsit de cuviință că trebuie avertizată. Căci asasinul, sau mai bine zis banda, căci am impresia că e o întreagă bandă la mijloc, nu se va da înapoi de la o nouă crimă, chiar când e vorba de o lady.

— Poate ca d-l Cranage ne poate spune ceva despre relațiile dintre lady Renardsmere și Neamore, sugeră din

nou Beacher.

— Mi se pare că ați uitat că nu sunt în serviciul d-nei decât de câteva săptămâni, așa că nu sunt încă la curent cu toate afacerile sale, întrebați-o mai bine direct pe ea.

— Hm!... Cred că nu va fi așa de ușor să scot ceva de la o persoană excentrică ca stăpâna dumitale. Totuși o vom obliga să ne răspundă.

Am fost anunțat chiar în momentul acela că lady Renardsmere se întorsese și, lăsându-i singuri pe cei doi detectiv, mă dusei în apartamentul d-nei. Îmi întinse imediat mâna.

— Am văzut ziarele la Peggie Manson, așa că știu ce s-a întâmplat. Să nu mai vorbim atunci; dar nu-ți fie teamă, Cranage aici ești în siguranță...

— Nu e vorba de siguranța mea lady, spusei, puțin rănit de tonul ei protector. Sunt în stare să mă păzesc și singur și nu pentru asta am venit la dvs. Sunt în biroul meu doi domni care doresc să vă vorbească.

— Da? spuse ea încruntându-se. Ce fel de oameni?

— Detectivi de la Scotland Yard. Pe unul din ei îl cunosc, e sergentul Jifferdene.

— Și ce vor cu mine? strigă enervată. Cine i-a trimis? Mi-ai spus că n-ai vorbit nimic despre vizita lui Neamore aici... Dar după cum văd mi se pare că le-ai vorbit, nu?

— Nici nu m-am gândit ia așa ceva, d-nă! După câte am înțeles au venit aici în legătură cu crima petrecută ieri și se pare că știu o mulțime de lucruri. Știu de exemplu, că ați luat masa acum o săptămână la Ritz cu Neamore, Holliment și Quartervayne.

— De unde pot ști asta?... protestă bătrâna.

— Cred că vă cunoaște foarte multă lume, d-nă. Casa dvs. din Park Lane nu e prea departe de Ritz. Și probabil că cineva care vă cunoaște a spus detectivilor că v-a văzut la Ritz cu cei trei oameni. Lucrurile acestea se află întotdeauna.

Ea se calmă imediat și arătă spre ușa pe care o lăsasem

deschisă:

— Închide ușa Cranage! Și acum stai jos și spune-mi ce vor indivizii aceștia de la mine.

— Cred că vor să vă pună câteva întrebări cu privire la Neamare și la ceilalți doi.

— Ți-au spus ceva în privința asta?

— Doar câteva amănunte cu privire la asasinarea lui Neamore...

— Nu... nu asta... puțin îmi pasă de Neamore... ca și de ceilalți de altfel. Vreau să spun... ți-au vorbit de mine?

— Nu cred că știu altceva decât că ați luat masa la Ritz cu cei trei. Doresc câteva informații suplimentare și în privința asta nu-și fac decât datoria.

Stătu un moment pe gânduri.

— La ce oră au venit? întrebă.

— La 12 și jumătate.

— Și acuma e aproape două. Le-ai oferit ceva?

— Nu!

— Cheamă-l pe Burton și spune-i să le servească masa. Să fie atent și să nu le lipsească nimic... lichioruri, țigări, tot ce trebuie. Apoi voi vedea...

Venii din nou în biroul meu și-i invitai pe cei doi polițiști la masă. Burton îi servi princiar.

Luai masa, ca de obicei, în apartamentul meu. La ora trei coborâi și găsii pe cei doi detectivi foarte mulțumiți de felul în care fuseseră tratați. Apoi Jifferdene mă întrebă dacă lady Renardsmere îi poate primi.

— Timpul trece, d-le Cranage, observă el uitându-se la ceas, și mai avem destul drum până la Londra.

— Mă duc să văd, răspunsei.

Îl găsii pe Burton în hol. Veni imediat spre mine.

— Lady a plecat d-le; a plecat de o oră, împreună cu camerista; au plecat pe poarta grădinii, fără niciun fel de bagaj. Dna m-a însărcinat să vă spun că e inutil să mai aștepte cei doi domni, căci nu are să le comunice nimic.

CAPITOLUL XV.
TURISTUL AMERICAN

Îl privii drept în ochi pe Burton. Era unul dintre cei mai vechi servitori ai lady-ei Renardsmere. Se plecă spre mine:

— Cred că am înțeles, spuse. Am citit ziarele și știu istoria aceea cu Neamore... Și-mi amintesc bineînțeles, că el e acela care a venit săptămâna trecută aici și-a plecat apoi la Londra împreună cu Lady. Și apoi imediat după asasinarea lui au venit acești doi domni... detectivi probabil... Și stăpâna care nu vrea să-i primească!

— O cunoști destul de bine pe lady Renardsmere ca să-ți dai seama că nu face decât ceea ce vrea. Dar n-a lăsat niciun cuvânt pentru mine?

— Nimic, d-le.

— Nu ți-a dat nici un fel de instrucțiune personală?

Burton făcu semn că nu.

— Asta înseamnă că se va întoarce chiar în seara asta, dacă spui că n-a luat nici un fel de bagaj.

— Dacă ați cunoaște o pe lady așa cum o cunosc eu d-le, n-ați vorbi așa. Am văzut-o hotărându-se să plece în America în zece minute și în cinci minute pentru Paris. În casa din Park Lane o așteaptă întotdeauna cuferele făcute și nu are decât să le ia. Nu poate ști nimeni la ce se gândește, dar sunt sigur că din moment ce și a luat camerista, a plecat pentru un timp mai îndelungat. Bagaje? Ha, ha... A plecat odată în Italia numai în rochia de pe ea și și-a cumpărat în drum tot ce i-a trebuit, atât cât ei și cameristei. O femeie care are atâția bani ca ea poate face tot ce-i trece prin cap.

— Dar cum de a plecat fără să lase anumite ordine?

— Nu e pentru prima dată, d-le. În casa asta nu sunt de dat niciodată ordine speciale. Și casa asta și cea din Park Lane, merg în totdeauna ca și cum lady n-ar lipsi nici un moment. Știu foarte bine ce am de făcut, chiar dacă ar fi să lipsească șase luni... Trebuia să fiu gata s-o primesc în orice moment. Iar dvs. trebuie să faceți la fel d-le Cranage.

— Da, dar deocamdată trebuie să-i expediez pe domnii aceia. Și cred că îți dai seama că nu vor fi prea încântați.

— Probabil... dar sunt sigur că lady nu se preocupă de asemenea lucruri.

Jifferdene deveni roșu ca un rac imediat ce-l anunțai că lady Renardsmere nu-i poate primi și sări imediat de pe scaun.

— Nu are nimic de comunicat!... strigă el. I-ai spus cine suntem și pentru ce am venit?

— Bineînțeles!

— Ah, dar asta e prea de tot! Ei bine d-le Cranage, ne vom duce imediat la ea și atunci va fi silită să ne primească!

— Imposibil, răspunsei surâzând, căci lady a plecat de o oră.

Se uită neîncrezător la mine.

— A plecat? Și știai asta?

— Acum m-a anunțat și pe mine majordomul.

Jifferdene își luă fulgarinul și pălăria. Era peste măsură de furios, așa că nu mai scoase nici un cuvânt. Beacher începu să râdă.

— Frumos ne-a dus!...

— Are s-o plătească! mormăi Jifferdene. E o stupiditate din partea ei, d-le Cranage, să se salveze așa!

— Nu cred că s-a salvat, răspunsei. Nu e o femeie care să-și piardă sângele rece așa de repede. Cred că într-adevăr nu voia să vă vorbească.

— Va trebui totuși să vorbească căci o voi cita ca martor, murmură detectivul. Să mergem Beacher; iată o zi

pierdută.

Apoi se întoarse spre mine:

— Are o casă în Park Lane, nu? Cred că s-a dus acolo!

— Nu știu mai mult decât d-ta!

După plecarea celor doi detectivi mă reîntorsei în biroul meu și mă hotărâi să urmez sfaturile lui Burton, adică să-mi văd ca de obicei de treburile mele. Aveam corespondența zilnică de rezolvat... apoi... de cealaltă parte a colinelor era Peggie Manson. Începusem s-o iubesc pe Peggie, deși nu-i făcusem încă nici un fel de curte.

Vizita celor doi detectivi îmi întrerupsese lucrul. Mă pusei pe treabă căci mai aveam de aranjat o seamă de chestiuni.

Dar fui deranjat din nou de un servitor care-mi aduse o carte de vizită.

— Domnul e în hol și întreabă dacă poate vizita galeriile. I-am spus că nu e zi de primire, dar mi-a spus că e în trecere pe aici și ar fi foarte fericit dacă i s-ar face favoarea să le viziteze astăzi.

Trebuie să explic că Renardsmere House era cunoscută pentru prețioasele colecții de tablouri achiziționate de lordul Williams. Și de trei ori pe săptămână, lunea, miercurea și vinerea, lady Renardsmere dădea voie publicului să admire, în schimbul unei taxe de un șiling, care era încasat de o societate de binefacere.

Luai cartea de vizită și citii:

ELMER C. PEYTON
85,233 rd. Street
Wilwaukee, Wls.

Având o anumită predilecție pentru Americani, coborâi imediat în hol. Găsii un tânăr cam de vârsta mea, care aștepta cu pălăria în mână și se uita plin de curiozitate în jur. Avea tenul bronzat, ochii albaștri și-mi fu simpatic din primul moment.

— Nu e zi de vizită d-le Peyton, dar cred că am putea face excepție pentru d-ta. Sunteți numai în trecere, nu?

— Da, merg cu bicicleta de la Winchester la Chichester, răspunse fără nici un fel de accent american. Am luat masa la hanul din sat și mi s-a spus că aveți o adevărată comoară artistică aici. Și, deși nu e zi de vizită, am fost sfătuit să încerc totuși. N-am auzit vorbindu-se până acum de Renardsmere, dar cum mi-am pus în gând să cunosc tot ținutul, n-aș vrea să trec pe aici fără să fi văzut și galeria dumneavoastră...

— Vă voi conduce urmați-mă vă rog?

Îmi mulțumi și începu să se extazieze imediat de tot ceea ce vedea.

— Mi se pare, observai eu, că în țara dvs. aveți foarte mulți milionari care sunt adevărați colecționari și care ne iau deseori din lucrurile noastre și le trec de cealaltă parte a oceanului; mai ales antichitățile la care ținem așa de mult!

— Nu cred că țineți așa de mult la ele, răspunse americanul vesel. Atunci i-ați da imediat afară pe cei care vor să vi le răpească!

— Oricum, răspunsei eu tot vesel, dacă ar vrea cineva să cumpere un Velasquez sau un Rembrandt de aici, sunt sigur că nu vor reuși atâta timp cât trăiește lady Renardsmere.

— Trebuie să fie o femeie foarte bogată, nu?

Nu-mi închipuiam să comit vreo indiscreție răspunzându-i afirmativ. I-am povestit de asemenea că a fost pe vremuri o renumită artistă și când i-am spus care era numele ei în teatru își aminti că mama lui pomenea de ea cu multă admirație.

— A jucat și în America, îmi explică el. Dar e mult de atunci, trebuie să fie vreo 40 de ani acuma. N-aș putea s-o văd?

— Nu, fiindcă lipsește momentan.

— Pentru mult timp? Căci rămân în sat încă câteva zile?

— N-aș putea ști cu siguranță. Vă voi arăta însă un portret, o pictură de Millais[2], făcut pe când era la apogeul frumuseții și carierii sale artistice.

Și în timp ce americanul admira tabloul, îl examinai și eu mai în amănunt. Îmi devenise foarte simpatic. Remarcai că în jurul încheieturii de la mâna stângă, avea un tatuaj, care reprezenta un fel de dragon. Și cum era încântat de frumusețea tabloului, îi atrăsei atenția că tabloul fusese executat cu vreo patruzeci de ani mai înainte și că modelul se schimbase foarte mult între timp.

— De atunci a intrat în posesia acestor colecții pe care i le a lăsat răposatul ei soț.

— Adevărate comori! Dar ea n-a mai adăugat nimic? Nu e și ea o colecționară?

— Lady Renardsmere colecționează pietre prețioase, răspunsei. Cred că posedă cele mai frumoase exemplare din lume.

— Se pot vedea?

— Oh, nu, căci le ține încuiate!

— Tatăl unui prieten de-al meu are și el mania asta și a colecționat fel de fel de curiozități, printre altele un colier care a aparținut Caterinei celei Mari... o brățară care a aparținut nu știu cărei regine a Franței... Probabil că și lady Renardsmere are bijuterii istorice?

— Nu v-aș putea spune, căci nu i-am văzut colecția niciodată.

— Oh, sunt destule de văzut aici! Și orice ați spune, noi suntem departe de a avea așa ceva în America!

Petrecui astfel două ore în tovărășia străinului. Îi oferii chiar și o ceașcă de ceai, apoi plecă cu bicicleta.

Walker reveni noaptea târziu și mi aduse un mesaj de la lady Renardsmere; un mesaj fără mare importanță, prin care eram anunțat că mă puteam servi oricând de

[2] John Everett Millais (n. 8 iunie 1829, Southampton - d. 13 august 1896, Londra) a fost un pictor englez aparținând cercului prerafaeliților.

automobile și puteam cere oricând serviciile șoferului. Walker îmi spuse că a condus-o pe lady în Park Lane și că a lăsat-o acolo împreună cu camerista. Mă întrebai dacă cei doi detectivi au găsit-o. Dar avui peste puțin un răspuns negativ, căci primii a doua zi o telegramă de la lady, trimisă din Dover, și trăsei atunci concluzia că stăpâna mea e în drum spre Continent.

Coborâi a doua zi în sat și trecui pe la han; îi vorbii lui Holroyd de tânărul american care-l trimisese să viziteze colecțiile.

— Un băiat minunat! spusei.

Holroyd se uită mirat la mine.

— Nu v-am trimis pe nimeni! răspunse.

— Cum? Un tânăr american... cu bicicleta..! A mâncat aici, nu-ți aduci aminte?

— N-am văzut niciun American, răspunse înspăimântat. N-a luat nimeni masa la mine, nici cu bicicletă nici fără, d-le Cranage. Puteți fi sigur de asta.

Nu insistai și plecai. Ce însemna asta? Ce voia vizitatorul meu?

CAPITOLUL XVI.
ADMIRAL'S FOLLY

Nici nu făcui zece pași, că Holroyd mă și strigă.

— Mi se pare ca v-ați neliniștit d-le Cranage. Vă temeți de ceva? întrebă.

Îi povestii în amănunțime vizita americanului.

— Nu mai e alt han în sat, nu?

— Nu mai e nici urmă la o distanță de câteva mile! răspunse.

Rămăsei pe gânduri, căci mi-era teamă să nu fi fost cam imprudent față de american; îi vorbisem de colecția de pietre prețioase și regretam asta din toată inima.

Holroyd îmi mări și mai mult panica.

— Să vă spun și dvs. ceea ce gândesc, d-le Cranage. În ultimul timp au venit oameni foarte ciudați pe aici. Poate nu știți, dar de obicei nu vine nici un fel de comis-voiajor la Renardsmere. Acuma însă vin în fiecare zi și iscodesc... ba asupra iepei lady-ei Renardsmere... știți, Rippling Ruby... cred că vin să spioneze ceva.

— Fii fără grijă, prietene, căci Rippling Ruby e păzită zi și noapte de câțiva detectivi particulari; apoi e foarte normal să se vorbească peste tot de Rippling Ruby.

— Oh, nu-i vorba de detectivii particulari, adică de Robindle și Williamson, îi cunoaștem cu toții doar. Vin de multe ori pe aici când nu sunt de gardă. Eu vorbeam de o serie de străini care dau târcoale zi și noapte grajdurilor d-rei Manson.

— Poate că sunt oameni care vor să se informeze asupra viitoarei regine a Derby-ului.

— Oh! exclamă hangiul, ca și cum s-ar fi mirat de naivitatea mea. Eu cred că vin cu intenția de a lua ceva!

— Ce anume?

— Ce? Chiar pe Rippling Ruby! Lady Renardsmere are toată dreptatea c-o păzește așa de bine. Dacă iapa ar fi a mea, n-aș lăsa pe nimeni să se atingă de ea.

Plecai foarte mulțumit de cuvintele hangiului și o întâlnii în drum pe Peggie. Observai imediat că era enervată și ea. Cum mă zări, îmi strigă:

— Ai primit vreo telegramă de la lady Renardsmere în dimineața asta?

— Da. Și sunt sigur ca ai primit și d-ta una!

— Cum de ești așa de sigur?

— Fiindcă nu ești în apele d-tale. Ce s-a întâmplat?

Lovi nervos cu cravașa în niște flori de pe marginea drumului.

— Aș vrea ca lady Renardsmere să nu ia hotărâri fără să mă consulte și pe mine! strigă cu mânie. Ce, doar nu sunt servitoarea ei! Ea nu se preocupă niciodată de felul ei de a fi care jicnește de multe ori.

— Încă nu știu ce s-a întâmplat! observai.

— Mi-a mai trimis încă patru oameni pentru paza iepei! Și-mi anunță asta prin telegramă abia azi dimineață. Oamenii au venit puțin timp după asta cu instrucțiuni precise pentru siguranța lui Rippling Ruby! Dar e un procedeu complet ridicol! Ca și cum iapa n-ar fi fost și altfel în siguranță!... Pentru asta e de ajuns Bradgett și cu mine!

— Nu știu ce să răspund... dar se petrec lucruri stranii pe aici...

Îi povestii pe larg vizita americanului și observațiile hangiului.

— Ce crezi de asta? întrebai.

— N-are nici o legătură cu Rippling Ruby! Cred că americanul acela era unul din bandă.

— Crezi asta?

— Sigur! Americanul și-a bătut joc de d-ta. El venise în speranța să se întâlnească cu lady Renardsmere, și în orice caz să vadă care e planul casei.

— De ce toate astea?

— Jim Cranage! exclamă ea. Ești chiar așa de prost? Mă mai întrebi pentru ce? Nu înțelegi?

— Nu încă!

— Aveam impresia că orice om, care nu-i complet idiot, poate vedea aste imediat. Oamenii aceștia n-au găsit misteriosul obiect nici după asasinarea lui Quartervayne și Holliment; dar au găsit probabil unele probe, care le indicau că aceștia fuseseră în legătură cu lady Renardsmere. Și acum, vor să pună mâna pe ea.

— Bine că a plecat atunci. De unde ți-a telegrafiat?

— De la Dever, ieri seară.

— Ei bine! Știi la ce mă gândesc?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Am impresia că s-a dus pe continent în căutarea misteriosului chinez pe care eu l-am văzut; adică în căutarea d-lui Cheng.

— Cum? exclamă ea ironic. Ai ajuns la, concluzia asta singur?... Dar bine dragule, eu mă gândisem mult mai înainte la asta și mătușa mea de asemenea!...

Cred că am făcut o mutră nenorocită. Și, continuând să mă tachineze, mă atingea din când în când cu vârful cravașei.

— Hai, hai, nu dispera! Poate că într-o bună zi vei descoperi lucruri la care nu se va fi gândit nimeni până atunci... Și acuma, ca să vorbim serios, Jim, trebuie să-ți spun că și eu și mătușa mea o cunoaștem destul de bine pe lady Renardsmere ca să ne dăm imediat seama ce-ar fi în stare să facă într-un caz ca acesta. N-am nicio îndoială că ea a cumpărat obiectul acela necunoscut de la Neamore și a descoperit abia pe urmă că el n-avea nici un drept să-l vândă. Dar ține probabil prea mult la obiect, așa că ar fi în stare să-l păstreze cu orice preț. Și ce ar putea face în

cazul acesta? Foarte simplu: să se pună direct în legătură cu persoana căreia îi aparține de drept obiectul și să-l mai plătească la urma urmei încă odată. De asta a plecat imediat să-l întâlnească pe d. Cheng.

— Știa atunci că obiectul era al lui?

— Natural. I-a vorbit de asta când era de față și tante Millie. Și a aflat că chinezul trebuie să fie ori la Bruxelles, ori la Amsterdam ori la Anvers ori la Paris. Și vrea să-l găsească și să trateze afacerea direct cu el; apoi va reveni din nou la Renardsmere House triumfătoare.

— Numai în cazul în care nu se va întâlni în drum cu asasinul.

— Pentru a evita asta, cel mai bun lucru după părerea mea, e să facă tranzacția în mod public. Dacă află banda că obiectul a fost vândut în mod legal, poate că renunță să mai pună mâna pe el.

— Nu cred că vor renunța așa de ușor după ce au comis trei asasinate...

— Cine știe?... Gândește-te un pic: Ei știau că nici Holliment, nici Quartervayne și nici Neamore nu aveau nici un drept asupra lui.

— Aș da nu știu ce să știu din cine se compune banda asta blestemată. Probabil că chinezul cu urechea tăiată, Chun Sin, e șeful. Dacă americanul de ieri face și el parte din bandă, apoi e foarte ușor de recunoscut.

— Cum așa?

— În jurul încheieturii de la mâna stângă are un fel de tatuaj, care reprezintă un dragon. Dar avea un aer foarte cumsecade și mi-ar părea rău dacă aș afla că e și el din bandă.

— Lasă sentimentalismele, Jim; nu trebui să te încrezi niciodată în aparențe.

Când ajunserăm acasă, se aduceau tocmai jurnalele de seară. Luarăm fiecare câte unul, căutând amănuntele asupra asasinării lui Neamore. Dar nu găsirăm nimic. Poliția, se spunea, e foarte activă, dar nu descoperise încă

nimic. Ceea ce însemna că publicul doritor de senzațional avea de așteptat mult și bine.

O lăsai pe Peggie care avea de aranjat unele chestiuni și plecai spre casă.

Când ajunsei în dreptul hanului, fui strigat de Holroyd, care mă rugă să mă opresc puțin.

— V-am dat o informație greșită, d-le Cranage, spuse. E drept că a venit ieri un tânăr cu bicicleta, un american, care a și luat masa... exact cum ați spus și d-tră. Dar, înțelegeți, eu plecasem de acasă tocmai atunci cu nevastă-mea, lăsând prăvălia în seama barmanului; și el mi-a povestit chiar adineaori despre tipul cu bicicletă care a venit în timpul absenței noastre și a mâncat niște brânză cu pâine și o sticlă de sifon. N-a fost chiar o masă, cum pretindea, nu?... Chiar barmanul i-a vorbit de Renardsmere și probabil că străinul l-a luat drept patron, Asta-i tot.

Fui foarte mulțumit de vestea asta, și deși eram foarte sigur că nu-l voi mai revedea pe d. Elmer C. Peyton, simții o ciudată ușurare, căci tânărul îmi fusese forate simpatic.

Chiar în după amiaza aceea mă vizită din nou Spiller, care-mi ceru explicații suplimentare asupra atacului dat magazinului lui Holliment. Apoi începu să vorbească de ultimele evenimente de la Londra.

— Urâtă afacere, d-le Cranage. Sunt lucruri care se explică destul de ușor, fără îndoială. Chun Sin a furat ceva de la d. Cheng... Jifferdene mi-a vorbit de bătrânul acesta misterios... Iar Holliment, ajutat de Quartervayne, a furat și el la rândul lui pe Chun Sin, apoi au șters-o la Londra. E destul de clar, mi se pare. Dar ce s-a mai întâmplat pe urmă?

— Ce s-a mai întâmplat pe urmă?

— Cine e în fond personajul care a declanșat toată afacerea asta?.. Cei de la Scotland Yard sunt convinși că Chun Sin are o mulțime de complici englezi la Londra, care-l țin ascuns și care l-au ajutat să-i înjunghie pe cei trei; între noi fie vorba, obiectul trebuie să aibă o valoare

excepțională; trebuie să fie vreo piatră unică, vreun diamant nemaipomenit de mare. Eu însă am impresia că în dosul afacerii acesteia e d. Cheng. Obiectul i-a aparținut lui la început, de la el a fost apoi furat, dar n-a putut scoate nimeni niciun cuvânt de la el. E tot atât de încuiat ca și o nucă; dar, dacă o nucă nu se poate sparge în pumni, îi dai la cap cu un ciocan și gata!

— Da, dar atunci riști să sfărâmi miezul, Spiller... Și noi vrem să-l scoatem... întreg.

— Cine va trăi va vedea! trase concluzia Spiller și dădu din umeri.

Trecură apoi alte trei zile, în care nu se mai întâmplă nimic de seamă. A patra, adică a cincea de la plecarea lady-ei Renardsmere, când mă pregăteam tocmai să iau micul dejun o văzui intrând pe Peggie care purta de data asta un costum taior care-i venea de minune. Îmi întinse o telegramă.

— Ultima noutate! spuse.

Observai imediat că era expediată din gara Victoria, la ora cinci și jumătate.

Doresc ca dumneata și cu Cranage să veniți să mă întâlniți la George Hotel, Winchester, la ora 9 și jumătate seara asta. Walker vă va aduce cu Rolls Royce-ul. Dacă nu vin până la ora zece, întoarceți-vă și așteptați o telegramă a doua zi.

HELENE RENARDSMERE

— Cred că nu avem de făcut altceva decât să mergem, spusei, uitându-mă la Peggie care, drept orice răspuns, dădu plictisită din umeri. Dar ce-o fi însemnând asta?

— Nimic! Una din ideile ei trăsnite!

Plecarăm înainte de ora opt. Winchester era la o depărtare de abia 25 de mile, așa că aveam destul timp să ajungem. Așteptarăm la George Hotel până la ora zece, dar

lady Renardsmere nu veni. Hotărârăm să ne întoarcem. Nu ne trecu nici un moment prin gând că telegramă putea fi falsă; eram siguri că lady își schimbase între timp planul, așa cum avea de multe ori obiceiul.

Era o lună minunată. Ne înfundarăm în pernele mașinii și, uitând orice neplăcere, stăteam de vorbă prietenește. Timpul trecuse așa de repede, încât fui foarte mirat când observai că și ajunseserăm în fața unei construcții ruinate, „*Admiral's Folly*", care se ridica deasupra unei coline împădurite, la vreo șapte mile de Renardsmere. Ruinele acestea romantice constituiau un fel de punct de reper pentru călători.

— Iată-ne aproape ajunși! - spusei. Aș fi vrut...

Voiam să spun că aș fi vrut să mai merg încă o mie de mile, dar mașina se opri din cauza unui obstacol și ne aruncă înainte. Îmi revenii și scosei capul afară.

— Ce e Walker?...

Dar ceea ce văzui mă înmărmuri. În mijlocul drumului stăteau trei oameni cu fețele acoperite cu câte o mască neagră, ținând în mâini câte un revolver pe care-l îndreptaseră către noi.

CAPITOLUL XVII.
SUS MÂINILE!

În clipa următoare simții mâna lui Peggie strângându-mi brațul și răsuflarea ei fierbinte apropiindu-se de obrazul meu.

Îmi șopti:

— Atenție!,.. Jim!..

— Văd! Am căzut în cursă! Să așteptăm.

Cei trei oameni se apropiară cu revolverele ridicate. Două îl amenințau pe Walker, unul era îndreptat asupra noastră. Cel care ne amenința pe noi, deschise portiera cu mâna stângă.

— Dați-vă jos! strigă, cu un glas hotărât. Mâinile sus, și răspundeți; sunteți înarmați?!

Ascultarăm, încercai s-o fac pe nepăsătorul și începui să râd... un râs foarte anemic, natural.

— Nu... de ce am fi înarmați?

Eram lângă Walker, care, trebuie să mărturisesc, își pierdu-se capul cu totul. Tremura ca o frunză și ținea mâinile în sus. În timp ce doi dintre oameni ne amenințau cu revolverele al treilea ne inspecta buzunarele. Ne sili să intrăm din nou în mașină, și-l puseră pe Walker la volan. Apoi ordonă:

— Întoarce la stânga, către ruine. Mergi încet... Să oprești când voi spune stop. Dacă încerci să faci altfel, ești mort!

Doi dintre ei se suiseră alături de Walker. Iar celălalt stătea pe aripa mașinii lângă mine. Ne apropiarăm în timpul acesta de castelul ruinat. În umbra automobilului,

Peggie și cu mine ne țineam de mână.

— Jim, murmură ea, crezi că au de gând să ne ucidă?

— Nu, răspunsei cu o siguranță mai mult simulată. Înțeleg ce vor; mărturisiri. Am căzut în mâinile bandei...

— A..., asasinii? - gemu ea.

— Așa cred. Ne-au atras în cursă ca să ne silească să vorbim.

— Mi se pare că au un limbaj destul de ales.

— Poate că e mult mai rău pentru noi. Când oamenii culți devin ucigași, îi depășesc cu mult pe bandiții obișnuiți.

Mașina se opri lângă un fel de cărare îngustă. Deschiseră portiera.

— Coborâți, ordonă cel care vorbise și mai înainte. Doamna să nu aibă teamă; nu vă vom face nici un rău.

Apoi dădu și șoferului un ordin, care se grăbi să-l execute imediat. Îi ordonase să ia un șurub de la motor, așa încât mașina să nu mi poată funcționa pentru moment. Și în timp ce Walker se executa, eu mă gândeam la ciudățenia situației noastre. Eram complet izolați. Eram la vreo depărtare de câteva mile de șoseaua principală.

Când Walker termină, șeful bandei veni iar lângă noi.

— Înainte! ordonă el, și nu încercați în fugiți.

Porniram; bandiții veneau în urma noastră. Noi doi tăceam; Walker gemea din timp în timp. Ajunserăm lângă castelul ruinat. Îl vizitasem de câteva ori, așa că-i cunoșteam atât exteriorul cât și interiorul, Era pur și simplu construit după capriciul unui milionar puțin cam nebun. Avea un turn central înconjurat de alte patru mai mici, având fiecare o intrare separată. Turnul cel mare rămăsese aproape intact, în timp ce celelalte patru erau aproape ruinate; turnul cel mare acoperea încă o mare sală boltită, unde bătrânul lup de mare avea obiceiul să dea fastuoase banchete. Se petrecuse mult aici pe vremuri. Mai rămăsese încă o masă de piatră și câteva scaune tot de piatră. Nu mă miră deloc când văzui că cei trei bandiți ne

conduc chiar în vechea sală de ceremonii. Peggie se așează. Lângă ea eu, iar lângă mine Walker.

Cei trei luară loc în fața noastră. Era, cum mai spusesem o noapte foarte frumoasă și printre ferestrele sparte, lumina stelelor intra în voie.

Încercai să văd cât mai bine fețele răpitorilor noștri. Dar nu putui zări nimic, din cauza măștilor foarte bine fixate; nu-mi putui da nici măcar seama dacă printre ei e și un chinez. Cel care părea a fi șeful era un om foarte voinic; ni se adresă tot el și de data asta: ceilalți vorbeau între ei cu glas scăzut. Mi se adresă mai întâi mie:

— Dl. James Cranage, nu?

— Da, răspunsei.

— Sunteți omul pe care Holliment l-a avut în serviciu, la Portsmouth, o singură zi, nu?

— Sunt. Nu pot nega.

— Și ați fost atacat în cursul nopții de o bandă?

— Da... o banda condusă de un chinez.

— N-are nicio importanță chinezul. Răspunde-mi numai la ce te întreb. Ai devenit apoi secretarul lady-ei Renardsmere?

— Exact.

— Și mai ești încă?

— Da.

— Îți amintești de un oarecare Neamore cu care a plecat lady Renardsmere la Londra?

— Îmi amintesc.

Se aplecă puțin peste masă și apăsă mai mult pesta cuvinte:

— Și n-ai fost apoi trimis a doua zi de către lady Renardsmere la Londra cu un mic pachețel? Răspunde!

— Nu pot răspunde, căci e vorba de afacerile lui lady Renardsmere, răspunsei cu tărie.

Urmă un scurt răstimp de tăcere. Apoi omul mascat reluă:

— Dacă nu răspunzi imediat, vei fi ucis în prezența

doamnei.

— În cazul acesta nu vei putea afla nimic de la mine; la ce ți-ar folosi dacă mor?

— Răspunde! repetă omul. Îți dăm un minut. După asta...

Walker începu imediat ga vorbească:

— Oh! D-le Cranage, de ce nu le răspundeți? Vorbiți înainte de a vă ucide. Asta n-are nicio importanță d-le... spuneți-le repede.

Șeful începu să râdă și se întoarse către șofer.

— Atunci ești și d-ta la curent, prietene? spuse. Atunci.

— Ține-ți gura Walker, îi strigai. Fii bărbat! Nu cred că vor îndrăzni.

Nici nu terminai că cei trei oameni se și sculară în picioare, ridicară revolverele și șeful se așează drept în fața mea!

— Ține-ți și d-ta gura! vorbi calm. Sus. Du-o și pe d-ra în camera de alături și să nu vă mișcați până ce nu vă chem. Repede... și să nu faceți prostii, dacă țineți la viață.

Era inutil să-i mai înfrunt. O luai pe Peggie de braț și intrarăm în camera de alături. Iar cei trei oameni, jucându-se nepăsători cu revolverele, înconjurară pe șofer.

— Ce le poate spune? Știe ceva? mă întrebă Peggie pe șoptite.

— El m-a dus doar la Londra.

După câteva clipe furăm strigați înapoi; cei trei oameni își puseseră revolverele în buzunare și șeful vorbi:

— Băiatul acesta ne-a spus că a condus pe Neamore și pe lady Renardsmere la Londra și ne-a spus și ce a făcut stăpâna lui în ziua aceea. Iar a doua zi, lady i-a ordonat să te conducă la biroul lui Pennithwaite, avocatul lady-ei Renardsmere. Ai văzut deci ca a fost inutil să păstrezi secretul. Acuma suntem complet lămuriți. De ce te-ai dus la notar?

Era într-adevăr inutil să mai tac; așa că spusei:

— I-am dus o scrisoare și un pachețel.

— Lui personal?

— Exact.

— Știai ce conține pachețelul și scrisoarea?

— Nu.

— Ce-a făcut cu pachetul după ce i l-ai dat.

— Nu știu, căci a trecut în camera vecină. Apoi a revenit în birou și mi-a dat o chitanță.

— Asta e tot ce știi?

— Absolut tot.

— Lady Renardsmere nu ți-a vorbit după asta de conținutul pachețelului?

— Niciodată!

— Cât era de mare?

— L-am putut pune cu ușurință în buzunarul vestei.

După ce șeful s-a mai întreținut câtva timp cu oamenii săi, pe șoptite, reveni iar și-mi puse o nouă serie de întrebări.

— Știi unde se află pentru moment lady Renardsmere?

— Nu. Poate că e chiar aici.

— Nu fi obraznic. Nici nu bănui măcar unde-ar putea fi?

— Am o idee, dar nu se bazează pe nimic sigur. Cred că a trecut pe continent, căci am primit o telegramă de la Dover; dar asta nu spune, natural, nimic.

Se întoarse apoi către Peggie.

— D-ta ești miss Manson; antrenoarea angajată de lady Renardsmere, spuse el sigur. Unde crezi că e lady?

— Pe continent.

— De ce?

— Pentru motivul dat de d. Cranage. Ultima telegramă a lady-ei Renardsmere a fost expediată de la Dover.

— Nu bănuii de ce s-a dus, așa, pe neașteptate pe continent?

În locul lui Peggie, răspunsei eu:

— Da; cred că s-a dus să se întâlnească cu un chinez, cu d-l Cheng.

În tot cazul, răspunsul meu lovi din plin. Cei trei bandiți tresăriră. Vorbiră câtva timp între ei, îi văzui gesticulând,

dar nu putui prinde nimic. În cele din urmă șeful ne spuse:

— Bine. Am terminat cu d-tră. Urmați-ne, vă vom duce la mașină!

Îl auzii pe Walker gemând de mulțumire; bandiții mergeau înaintea noastră. Luna strălucea din plin.

Și mai înainte ca noi să ne dăm seama ce se întâmplă, văzurăm ieșind din tufișurile dimprejur cinci oameni. Auzii un energic: „Mâinile sus!”, și observai că patru dintre acești oameni purtau uniforma albastră a polițiștilor, iar al cincilea era în civil. Răpitorii noștri fură tot așa de surprinși ca și noi; n-avuseseră timpul să-și ia armele din buzunare, așa ca trebuiră să ridice mâinile.

Civilul era chiar lângă mine și lumina lunii cădea din plin pe brațul lui întins; și observai că în jurul încheieturii de la mâna stângă, avea un tatuaj reprezentând un fel de dragon.

Era americanul... Peyton!...

CAPITOLUL XVIII.
ÎNTINDEȚI MÂINILE!

Îmi venea să urlu de bucurie. Șeful bandiților începu să înjure:

— La dracu! Ne-au prins!...

Apoi auzii glasul unui sergent de poliție din Renardsmere pe care-l cunoșteam foarte bine.

— Perchiziționează-i imediat, Burton, porunci el.

Polițistul luă armele bandiților și mi le aruncă. Apoi veni al doilea ordin al sergentului:

— Întindeți mâinile!

Noi rămaserăm ca fascinați, văzând pe cei trei prizonieri lăsându-și mâinile jos, apoi întinzându-le înainte. Luci ceva în bătaia lunii... se auzi apoi un clinchet metalic... Polițiștii se dădură înapoi.

— Ia-le măștile, Burton! ordonă din nou sergentul.

Mă apropiai de ei, cu toate protestele lui Walker, care nu-și revenise încă. Voiam să le văd și eu fețele. Era poate și-un chinez printre ei?... Dar când Burton le ridică măștile, nu văzui nicio față galbenă. Șeful era un băiat tânăr și frumos, dar cu cei mai întunecați ochi pe care i-am văzut vreodată. Ceilalți erau doi tipi oarecare.

După ce-i examină, sergentul se întoarse către mine.

— Sper că nu v-a făcut nimic rău, d-le Cranage; nici d-tră, nici d-rei Manson!

— Nimic, sergent. Dar acuma ce vreți să faceți cu ei?

— Îi vom pune deocamdată la răcoare; i-am prins grație d-lui Peyton. Îi vom duce imediat la Mallant. Automobilul d-tră e jos, nu? L-am văzut când am venit. Al nostru e

dincolo de cărare; v-aș ruga să mergeți cu noi la poliție să dați declarațiile de rigoare.

Cei trei bandiți și polițiștii se îndepărtară: noi trei ramaserăm pe loc. Walker murmura mereu nu știu ce. Îl apucai de umeri.

— Poți pune mașina în mișcare? îl întrebai.

Tresări când îl atinsei; cred că uitase cu totul de mașină.

— Mașina, d-le Cranage, mașina?.. Oh, da, d-le. - începu să tremure. Mi-a spus să iau numai. Oh, desigur, o pot pune imediat în mișcare. Dar... credeți că au plecat cu adevărat?.. Nu trebuie să ne mai temem, d-le?

— Hai, pune mașina în mișcare și vino-ți în fire. N-o putem ține pe miss Manson aici toată noaptea. Hai, repede..

Păru că-și revine și porni spre mașină. Venii lângă Peggie. Ne privirăm un moment în tăcere.

— Oh, Jim! murmură ea. Nici nu-mi vine să cred că tot ce ni s-a întâmplat a fost aievea!

— Eu mă întreb cum de-a aflat diavolul acela de Peyton că suntem în pericol. Și când mă gândesc că l-am suspectat, după vizita lui de la Renardsmere House! Și când colo ne-a salvat chiar el din mâinile bandiților! Să sperăm că ni se va explica totul la Mallant. Nu te simți cumva rău?

— Acuma nu, dar mâine... nu sunt sigură.

— Mașina e gata, d-le! strigă Walker, care-și recăpătase vocea naturală. Numai că va fi cam greu s-o întorc. Dacă ați vrea să mergeți pe jos până la șosea; și d-ra Manson...

Pornirăm pe jos spre șosea; dar nu făcurăm nici 20 de pași, că Peggie îmi strânse brațul și-mi arătă ceva cu degetul. În mijlocul drumului ne aștepta un om, pe jumătate ascuns în umbra tufelor de pe marginea șoselei. Ne oprirăm. El observă și strigă:

— Veniți, d-le Cranage, sunt eu... Peyton!

Ne apropiarăm de el și-i strânsei mâna cu căldură. Deși eram foarte îndrăgostit, n-aș fi simțit nici un pic de gelozie,

dacă Peggie i-ar fi sărit de gât și l-ar fi sărutat.

Înainte de-a schimba impresiile, ne secaserăm pipele și le aprinserăm ca cei mai calmi oameni din lume.

— Nu mă prezinți, Jim? întrebă Peggie.

Făcui prezentările cu mare ceremonie, scuzându-mi neglijența.

Peyton arătă spre ruine.

— Ați petrecut clipe urâte acolo nu?

— Groaznice! Șoferul înnebunise aproape! Dar după câte ne-a spus sergentul, mi se pare că d-tră sunteți salvatorul nostru? Cum se face asta?

— Am rămas în urmă tocmai pentru a vă explica asta. Nu mai aveau nevoie de mine, după ce le-au pus cătușele Voi merge cu d-tră la Mallant și vom mai vorbi. Cum s-a făcut asta? Din cauză că n-am auzit niciodată cântând o privighetoare.

— Ce legătură au astea cu privighetorile?

— Curios, dar totuși are. După ce am vizitat Renardsmere House, am făcut câteva plimbări prin împrejurimi, la întâmplare. Și-am întâlnit la un moment dat, într-un han, un om amator, ca și mine, de păsări. Și mi-a povestit că lângă ruinele acestea sunt câteva privighetori. Și atunci, imediat ce a început să se întunece, am venit aici cu bicicleta, m-am așezat sub un tufiș, sperând să aud măcar o privighetoare. Și nu după mult timp, i-am văzut pe cei trei tipi venind cu o mașină, pe care a ascuns-o nu departe de mine. Apoi s-au așezat jos și au început să vorbească, fără să știe că eu îi ascultam. Nu pricepeam prea mult din cele ce discutau, dar un singur lucru era clar; că avea un chef nebun să pună mâna pe lady Renardsmere și că lady, dispăruse. Pricepui apoi că organizase un soi de complot să pună mâna măcar pe secretarul ei chiar în seara asta; în acest scop îi trimiseseră o telegramă falsă și secretarul trebuia să cadă dintr-un moment în altul.

— Ah, atunci telegrama fusese trimisă de ei!

— Da, așa cred. Pricepui că sunteți în pericol, de asemenea și miss Manson, pe care voiau s-o interogheze. Din fericire lăsasem bicicleta în cealaltă parte a tufișului; mă strecurai până la ea și alergai până la cel mai apropiat sat. Întâlnii un polițai și telefonarăm imediat la postul din Mallant și în mai puțin de o jumătate de oră veni sergentul cu oamenii săi. Cred că am ajuns la timp, nu? Cine credeți că sunt bandiții aceștia? Am citit o mulțime de ziare de când sunt în Anglia și mi-a venit o idee.

— Ce idee?

— M-am gândit că poate oamenii aceștia sunt amestecați în omorurile săvârșite la Londra. I-am auzit pronunțând un nume...

— Care nume?

— Holliment! primul ucis, nu?

— Da, dar și eu m-am gândit la același lucru, afirmai.

— Suntem atunci de acord. Sunt o bandă puternică. Dar după tot ce-am citit, am impresia că miezul afacerii acesteia e chinezul. Chinezul care a atacat magazinul lui Holliment de la Portsmouth. De ce nu-l caută poliția pe el?... Cred că ceilalți nu sunt decât simple instrumente.

Walker ne ajunse din urmă cu mașina. Era foarte nerăbdător să se îndepărteze cât mai repede de ruinele ciudatului castel. Îl privi cu neîncredere pe american și-mi făcu semn cu cotul. Peyron observă.

— Fii liniștit, prietene, spuse. Nu mai e nici un bandit aici și chiar dacă ar veni vreunul, am în buzunar un mic instrument, care-i va veni imediat de hac. Ascultă te rog coboară până lângă boschetul acela, unde vei găsi bicicleta mea; urc-o în mașină și noi te ajungem imediat.

Mașina se îndepărtă. Peyton reluă:

— Unde e chinezul? Indivizii ăștia trei nu sunt decât niște instrumente... nouă ne trebuie patronul. Și patronul e încă liber. Și atâta timp cât va fi în libertate...

— Sunt exact de părerea dumitale, răspunsei. Dar văd că știi mai multe decât mine. Nu știam că s-a adus la

cunoștința publicului că în toată afacerea asta joacă un rol principal un chinez.

Peyton se uită mirat la mine.

— Cum!... încă n-ai citit ziarele de seară?.

— Nu?... Eu am cumpărat mai multe în gara Mallant. Scotland Yard a recurs la publicitate și se povestește cu lux de amănunte totul; de la început până la sfârșit; până la sfârșitul pe care-l cunoaștem adică. Pe chinez îl cheamă Chun Sin, secretarul unui chinez din înalta societate, Chang; și se presupune că secretarul a furat de la stăpânul său un obiect, de mare valoare, o bijuterie de exemplu, pe când erau la Paris. Apoi secretarul a venit în Anglia; dar bijuteria i-a fost și lui furată, și atunci el, cu o întreagă bandă organizată caută să pună mâna pe ea cu orice preț. Chun Sin, un chinez care a pierdut lobul urechii stângi.

Îmi amintii de informația dată de d-l Cheng.

— Nu știam că s-au publicat toate acestea! murmurai.

— Mai sunt și altele. Și sunt sigur că ceea ce am văzut în seara asta constituie un capitol nou al afacerii acesteia. Dar încă odată, unde o fi chinezul? Căci atâta timp cât e încă în viață...

Făcu un gest expresiv.

— Ce vreți să spuneți cu asta? întrebă Peggie.

— Că vor mai fi și alte asasinate! răspunse.

Walker ne conduse numai într-o jumătate de oră la Mallant. Micul orășel era adormit, iar străzile fără niciun trecător. Biroul poliției era luminat și plin de polițiști.

Furam introduși într-un birou în care îl găsirăm pe sergent și încă doi polițiști, probabil superiorii săi. Pe masă erau o serie de obiecte foarte felurite, care mă intrigară la culme. Cel dintâi vorbi sergentul.

— Iată ce am găsit în buzunarele dumnealor, d-le Cranage! Ceasuri... bani destul de puțini și lucruri fără nicio importanță. Dar am găsit și un lucru de mare valoare pentru noi; un mic carnet, în buzunarul șefului, unde sunt trecute câteva informații asupra lui Holliment,

Quartervayne, Neamore, ca și adresele lor din Londra. E un fel de memorandum în care e trecută și lady Renardsmere și dumneavoastră. Rezultă de aici că cei trei oameni sunt amestecați în crimele de la Londra.

— Am și eu impresia asta, de mai bine de două ceasuri. Dar în fond, cine sunt oamenii aceștia?

— Nu vor să ne spună dar pe șef l-am identificat.

— Da?

— Unul dintre oamenii noștri care a fost atașat în ultimul timp pe lângă poliția din Portsmouth, l-a identificat imediat. Omul acesta a fost un timp asistentul unui doctor din Portsmouth.

— Adică e și el medic?

— A avut însă unele dificultăți și a fost dat în cele din urmă afară. După asta, se pare că s-a apucat de rele... din cauza proastelor tovărășii.... natural.... A fost văzut de mai multe ori cu un chinez.... probabil acela despre care vorbesc ziarele din Londra. Ceilalți doi sunt de bună seamă complicii lui. Dar..., unde-i chinezul?

— Asta ne întrebam și noi, răspunsei.

După ce dădurăm declarațiile de rigoare, furăm autorizați să plecăm. O condusei pe Peggie acasă, apoi îl invitai pe Peyton la Renardsmere House pentru noapte căci trebuia să revenim a doua zi dimineața la tribunalul din Mallant, pentru a fi confruntați cu cei trei șnapani.

Dar a doua zi nu se întâmplă nimic; și nici în cea următoare. Dar în dimineața celei de a treia, primul lucru pe care-l citii când deschisei ziarul, fu următorul:

ÎNCĂ UN ASASINAT MISTERIOS

Un binecunoscut avocat din Londra a fost găsit înjunghiat în cabinetul său.

CAPITOLUL XIX.
AL PATRULEA ASASINAT

Nu-mi trebui prea mult timp ca să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Știam dinainte numele bietului avocat și... într-adevăr, nu mă înșelasem...

Pennithwaite!...

Trebuie să mărturisesc că vestea morții avocatului mă lovi mai mult decât celelalte. Avui imediat viziunea solemnei încăperi în care fusesem primit... Revăzui pe bătrânul acela extrem de manierat... atmosfera încărcată de mirosul specific al bibliotecilor... biroul plin de dosare... Dar viziunea aceasta dispăru și făcu loc uneia îngrozitoare... Bătrânul avocatul zăcând inert, aplecat peste biroul său, într-o mare de sânge!...

Pennithwaite!... A patra victimă!... Care va fi următoarea? Căci, dacă trei membri din periculoasa bandă erau în închisoarea din Mallant, chinezul era încă în libertate.

Articolul consacrat acestei noi crime, nu-mi furniza nicio noutate.

> O nouă și îngrozitoare crimă părând a patra din serie, a fost descoperită ieri dimineață. D. Pennithwaite, un foarte cunoscut avocat din Londra, a fost găsit înjunghiat în biroul său din Lincoln’s Inn Field. Se pare că d. Pennithwaite, celibatar bătrân, avea lângă birourile lui și un mic dormitor unde petrecea de multe ori nopțile. Marți seara dădu ordin să i se pregătească camera pentru noapte. A fost vizitat la ora șase seara de primul său secretar, căruia i-a recomandat să pună pe birou anumite

hârtii pe care avocatul urma să le examineze în timpul nopții. Apoi d. Pennithwaite se duse la club unde lua de obicei masa, unde rămase până la ora zece și jumătate.

Toți cei care-l cunosc declară că avocatul era sănătos și bine dispus. Portarul îl văzu intrând în birou și-i ură noapte bună, apoi îl auzi închizând ușa cu cheia. Camera de culcare a avocatului, care dădea în birou, nu avea altă ieșire.

Ieri dimineață, când secretarii veniră la ora nouă, văzură că avocatul nu ieșise încă. La ora zece, primul secretar, după ce bătuse de mai multe ori în ușă fără să obțină niciun rezultat, se duse în curtea din dosul imobilului și observă că fereastra camerei de dormit a avocatului era întredeschisă. Făcu rost de o scară, intră în cameră și apoi în cabinetul particular al patronului său. Și acolo îl găsi în birou, într-un lac de sânge. Fusese înjunghiat în timp ce citea hârtiile din fața lui. Hârtiile erau pline de sânge; o țigară pe jumătate consumată căzuse pe covor; lângă cadavru era un pahar pe jumătate plin de whisky și cu apă. Totul proba că avocatul fusese atacat pe neașteptate. Asasinul avea intenția să caute ceva în birou. Sertarele biroului fost răscolite, iar buzunarele victimei tăiate; pe unul din scaune a fost găsită o trusă de chei a avocatului; conținutul caselor de bani era răsturnat pe covor. Și celelalte mobile au fost controlate.

Nu se poate ști dacă asasinul și-a atins scopul; dacă a găsit adică obiectul pe care-l căuta. Se pare că a intrat în apartament în timpul în care avocatul era la club; apoi a lovit pe neașteptate. După care a început să caute cu disperare un anumit lucru. Acest asasinat a fost comis de un membru din banda care l-a ucis pe Holliment. Quartervayne și Neamore; în toate cazurile s-a precedat aproape la fel, iar scopul a fost același. Singura satisfacție e că poliția a reușit să aresteze pe trei dintre membrii acestei periculoase bande; au fost arestați în împrejurări cu totul curioase și se speră că se va obține de la aceștia importante declarații. Nu vor fi acuzați de asasinarea avocatului, tocmai din cauză că au fost arestați în cu totul alt loc. Cât despre asasinul avocatului nu avem până în

prezent niciun indiciu. Partea ciudată a acestor crime e tocmai faptul că asasinul a putut dispare fără să lase nici cea mai mică urmă”.

Peyton intră în camera mea tocmai când terminam de citit reportajul. Îi arătai coloanele ziarului; se plecă peste umărul meu și citi și el articolul, în timp ce eu îl reciteam. Apoi se uită fix la mine.

— Chinezul... spuse pe șoptite. Atâta timp cât va fi în libertate...

— Al cui e rândul de data asta?... murmurai.

Se așeză și-și umplu pipa.

— Era avocatul lady-ei Renardsmere, nu?

— Cel căruia i-am dus pachețelul.

— Care conținea exact obiectul pe care-l caută chinezul. Bandiții de acum trei seri te-au interogat asupra acestui lucru, nu?

— A mărturisit Walker tot. Dar habar n-am ce conținea pachețelul.

— În tot cazul, cei trei fiind arestați, n-au putut veni în contact cu chinezul ca să-i comunice rezultatul anchetei lor. Probabil că chinezul luase informații și din altă parte și a trecut imediat la fapte. Se vede că el lucra numai la Londra unde un galben poate trece mai ușor neobservat.

— Da, e foarte greu să deosebești un chinez de altul.

— Și cum, după părerea mea, se pare că n-a găsit ce căuta nici în biroul lui Pennithwaite, se pune întrebarea *cine va fi al cincilea*?

— Cine crezi că e amenințat de data asta?

— Lady Renardsmere. Fiindcă ea a cumpărat misteriosul obiect de la Holliment, Quartervayne și Neamore. Și au fost asasinați cu toții; chiar și Pennithwaite căruia i s-a dat obiectul în păstrare... Când crezi că a băgat ea de seamă că obiectul pe care-l cumpărase era un lucru de furat?

— Cred că în momentul în carte i-am văzut în prezența d-rei Hepple; sau imediat după vizita celor doi detectivi;

sunt sigur că mai înainte de asta era convinsă că tranșase o afacere perfect legală.

— Hm!... Cred că știu ce a făcut după plecarea ei de aici.

— Ce?

— Foarte simplu. S-a dus drept la Pennithwaite și, fiind decisă să treacă pe continent în căutarea veritabilului proprietar, a luat misteriosul obiect de la avocat. Și sunt aproape sigur că obiectul acesta e în poșeta ei. De asta nu l-a găsit Chun Sin... și pentru asta e acuma așa de amenințată.

Cineva bătu în ușă și intră un valet.

— D-l Jifferdene dorește să vă vadă, d-le.

Jifferdene se ivi imediat. Mi se păru îngrijorat. I-l prezentai imediat pe Peyton.

— Cred că i-ați văzut numele în jurnale… în legătură cu afacerea de acum trei zile.

— I-am văzut tocmai pe cei trei în închisoarea din Portsmouth.

— Au fost identificați?

— Numai unul singur; fostul medic contra căruia s-a plâns mai de mult vechiul sau patron. Sunt oameni din banda chinezului d-le Cranage.

— Da, dar acela e încă liber. Toată poliția din Londra e pe urmele lui și el e încă liberate. E nemaipomenit!

Jifferdene schimbă repede subiectul.

— D-le Cranage, știi unde e lady Renardsmere? întrebă el.

— Nu.

Ochii polițistului căzură pe jurnal.

— Urâtă afacere. Am fost și eu în Lincoln's Inn Field. Tot lovitura chinezului! Trebuie să fi stat acolo cel puțin două ore... două ore în care timp a răscolit totul. Și mă întreb încă dacă a găsit ce căuta!

Răspunse Peyton.

— Tocmai despre asta vorbeam și noi. Eu cred că n-a găsit nimic.

— Și atunci unde e obiectul acela pentru care au fost uciși până acuma patru oameni? Văd că sunteți foarte la curent!

— Am citit doar ziarele; apoi d-l Cranage mi-a mai dat unele informații și am ajuns la concluzia că obiectul e în poșeta lady-ei Renardsmere.

Jifferdene suspină.

— Cred că în privința asta nu vă înșelați. Și cred că nici chinezul nu se îndoiește de asta... așa că... lady Renardsmere ar putea fi a cincea.

— Dacă nu puneți mâna pe el, probabil că se va întâmpla întocmai, strigai, și mai cred că...

Jifferdene se sculă și mi-o tăie.

— Eu sunt un om cu experiență, tinere, și-am văzut multe în cariera mea, dar n-am întâlnit niciodată un asasin așa de abil ca în cazul ăsta. Are o abilitate aproape diabolică. Parcă am avea de-a face cu un strigoi...

— Sper că-l veți găsi până la urmă în carne și oase, remarcă Peyton. Strigoii nu se servesc de pumnale.

CAPITOLUL XX.
MAJORDOMUL DIN PARK LANE

Jifferdene dădu din nou din cap. Își luase rămas bun de la Peyton, iar eu îl condusei până la peron, în fața căruia îl aștepta o mașină. Se întoarse spre mine și-mi șopti:

— Un singur cuvânt Cranage; mi-ai spus că nu știi unde e lady Renardsmere. Ei bine, te pot asigura că acum trei zile era la Paris. A fost văzută la Hotel Bristol. Și știi cu cine?

— Spune repede.

— Cu d-l Cheng! Cu d-l Cheng pe care l-a furat Chim Sin!....

— Cum de-ai aflat asta Jifferdene?

— Îți spun imediat. Știi că am bănuit încă de la început că lady Renardsmere e amestecată în afacerea asta. Am venit aici să-i iau un interogatoriu și a șters-o imediat: în cazul în care n-ar fi fost amestecată, n-ar fi făcut asta. N-am putut-o găsi nici la Londra, căci nu stătuse în Park Lane decât câteva ore. Am aflat apoi că a fost la Dover chiar în seara aceea și apoi a trecut pe continent.

Și cum am dat în ultimul timp publicității toată afacerea, am primit vizita unui reporter din Paris, care venise la Londra să ia informații. Și mi-a spus că, cu o zi mai înainte, a văzut-o pe Lady Renardsmere la hotelul Bristol din Paris în tovărășia unui nobil chinez foarte bătrân. Pe lady o cunoștea din vedere, dar de chinez nu știa nimic; a luat însă informații și a aflat că e un financiar chinez, d. Cheng.

Citind prin ziar datele furnizate de poliție, i s-a părut curios să-i vadă împreună și atunci a venit imediat la

Londra să ne anunțe. Și cum avea un mic concediu, s-a pus la dispoziția noastră, încercând să ne ajute.

— Să vă ajute?... Cum asta?

— Luând informații mai precise de la directorul hotelului Bristol; îți amintești cred că d. Cheng locuia la hotelul Bristol în momentul în care a fost furat. S-a interesat atunci de fostul secretar a d-lui Cheng, un oarecare Chun Sin și a aflat că era un om foarte elegant, care vorbea franceza și engleza fără cea mai mică urmă de accent. După părerea directorului acest Chun Sin e un om foarte inteligent și foarte abil. Și asupra acestui punct suntem de acord, nu?

— Nu uita că-i lipsește lobul urechii stângi, așa că poate fi identificat cu ușurință.

— Da, dar când îl privești de aproape. Dar nimeni nu l-a văzut de aproape... până în prezent. Oricum ar fi însă, atâta timp cât omul acesta e liber, lady Renardsmere e în pericol și dacă aș putea trimite pe cineva la Paris s-o avertizeze…

— Cred că în momentul în care trimisul dumitale ar sosi la Paris, ea ar fi la Londra, deși sunt convins că nu va apare până în ziua Derby-ului.

— Dacă lucrurile s-ar tărăgăna până atunci. Dar păzește-te și d-ta. S-ar putea produce un atac chiar în casa asta și dacă se prezintă un vizitator cu înfățișare de chinez...

— Sunt destui oameni în casa asta, și revolvere la discreție. Iar eu, de săptămâna trecută, port în permanență unul la mine...

— Foarte bine faci, d-le Cranage. Asasinul nu se va da în lături de la nimic. Noi vom face tot ce ne va sta în putință.

Apoi îmi strânse mâna și plecă. Eu revenii în birou, unde-l găsii pe Peyton așteptându-mă. Americanul devenise foarte pasionat de afacerea asta și discutarăm mult timp. Nevoind să abuzeze de ospitalitatea pe care i-o oferisem, se hotărî să se mute la hanul din sat de unde se putea pune cu ușurință în legătură cu poliția. Mărturia lui

era foarte prețioasă, așa că nu putea pleca. Petreceam însă cea mai mare parte din zi împreună, ne duceam foarte des la Peggie Manson și vegheam asupra sănătății lui Rippling Ruby.

Lucrurile erau în stadiul acesta, când veni și ultima săptămână dinaintea derby-ului. Chinezul nu fusese găsit; cei trei complici fuseseră deferiți Curții cu Juri. Veni astfel ziua de vineri înaintea marii alergări de la Epson și, lucru ciudat, nici eu și nici Peggie Manson nu primise nimic de la lady Renardsmere. Dar în vinerea aceea liniștea fu întreruptă.

Eram ocupat cu rezolvarea corespondenței când Burton, majordomul, intră cu un aer misterios și-mi spuse pe șoptite:

— D-le Cranage... a venit Joycey și vrea să vă vorbească.

— Joycey? Cine-i Joycey?

— Oh, uitasem că nu-l cunoașteți. E majordomul din Park Lane și vine cu un mesaj din partea doamnei... un mesaj pentru dumneavoastră, domnule...

Mă ridicai foarte agitat.

— Spune-i să intre, Burton... Ți-a spus ceva?

— Mie? oh, nu! Joycey e un om foarte discret. Aș vrea însă să-l întrebați unde e doamna, căci sunt foarte neliniștit...

— Bine Burton, spune-i să intre...

Joycey era un om de-o ireproșabilă corectitudine. Haine negre, mersul măsurat, glasul grav, dulce, insinuant. Avea o figură de eclesiast sau de magistrat; mă salută adânc, ca și cum ar fi fost în fața unei majestăți.

— Bună ziua Joycey, spusei. Ai mesaj pentru mine?

— Da, d-le, un mesaj din partea lady-ei Renardsmere.

— Bine prietene. Ia loc și spune-mi despre ce e vorba.

— Fiți bun și mai așteptați un moment; mesajul e adresat atât d-tră cât și d-rei Manson; d-ra a fost anunțată printr-o telegramă, așa că trebuie să sosească curând.

Mă ridicai și mă uitai pe fereastră; Peggie tocmai

descăleca în fața peronului. Aruncă frâul valetului și intră.

— A venit Joycey? mă întrebă.

După un minut eram amândoi în fața importantului majordom.

Își drese glasul, ca și cum ar fi avut de gând să țină o întreagă predică, apoi începu, cu glas onctuos și cadențat:

— Din partea lady-ei Renardsmere, pentru d. Cranage și miss Manson Lady vă anunță prin mine că a închiriat pentru săptămâna curselor de la Epson o vilă numită Marengo Lodge; a închiriat-o de luni dimineață până sâmbătă. Eu am primit ordin să iau imediat casa în primire, împreună cu o echipă aleasă dintre personalul din Park Lane. Lady vă va fi recunoscătoare d-le Cranage, dacă v-ați prezenta și d-tră luni la Marengo Lodge, la ora unu sau la oricare oră vă va conveni. Masa de seară se va servi la ora șapte.

Se opri și se înclină către mine.

— Foarte bine, spune-i lui lady Renardsmere că mă voi conforma întocmai, spusei.

— Mii de mulțumiri, d-le.

Apoi se întoarse către Peggie.

— Lady Renardsmere trimite multe complimente d-rei Manson și d-rei Hepple, continuă majordomul. Și ar fi foarte mulțumită dacă d-ra Manson și d-ra Hepple ar consimți să fie invitatele sale la Marengo Lodge, în timpul săptămânii de curse.

Și salută încă odată. Peggie făcu semn că acceptă.

— Foarte amabil din partea lady-ei Renardsmere, spuse. Spune-i că acceptăm invitația și-i mulțumim.

— V-aș putea întreba dacă veți fi la timp pentru a lua la Marengo Lodge masa de seară?

Peggie răspunse afirmativ.

— Mii de mulțumiri miss. Am și un mesaj suplimentar pentru d-tră, reluă majordomul, ca și cum ar fi spus o lecție învățată pe de rost. Lady Renardsmere speră că miss Manson, împreună cu echipa de detectivi și cu personalul

său, va asigura un drum lipsit de pericole promițătoarei Rippling Ruby; e vorba de drumul de la Manson Lodge la grajdurile din Epson.

— O poți asigura pe lady Renardsmere că miss Manson va face pentru asta tot cei va sta în putință, declară râzând Peggie. Rippling Ruby va călători cu o escortă cum n-a mai avut până acuma niciun candidat al Derby-ului. Cu toate că am impresia că e perfect inutil, dar... Și-i poți spune de asemenea măritei lady că Rippling Ruby va câștiga concursul la sigur.

— Mii de mulțumiri miss... mii de mulțumiri d-le. Mesajul meu s-a terminat.

Se ridică, salută și porni spre ușă.

— Un moment, spusei. Mesajul dumitale terminându-se probabil că trebuie să duci răspunsurile noastre ladyei. Lady e la Londra?

Figura majordomului deveni de nepătruns, iar vocea sa onctuoasă deveni de gheață.

— Nu am libertatea să vă răspund la întrebarea aceasta, d-le.

— Atunci va fi în timpul derby-ului la Marengo Lodge?

— N-am libertatea să vă răspund nici asupra acestui punct, d-le.

— Vor mai fi și alți oaspeți?

— Nimeni afară de miss Hepple, miss Manson și d-tră.

Peggy încercă și ea să-l descoasă pe majordom.

— Eu cred ca va veni totuși, măcar ca s-o vadă alergând pe Rippling Ruby... Sunt sigură că va fi la Epson.

— N-am nici o informație asupra acestui subiect miss.

— Bine, spusei. Înainte de-a pleca la Londra, Burton se va ocupa de d-ta.

— Mulțumesc d-le.

Porni din nou spre ușă. Dar, imediat ce puse mâna pe clanță, păru că devine mai uman. Șovăi un moment, apoi aruncă spre Peggie o privire timidă și interogativă. Pe buzele lui impersonale flutură un surâs stins:

— Credeți că iapa va câștiga la sigur miss?... întrebă. E mai mult decât o certitudine, nu?

— O certitudine absolută, afirmă ea solemn. E de neîntrecut. Ai pariat pe ea Joycey?

El făcu semn că da.

— Am câștigat și ceva toamna trecută miss; și dacă voi avea și de data asta norocul... Dacă nu...

Drept continuare, dădu semnificativ din cap. Apoi își reveni, deveni iarăși lacheul cochet și stilat, salută demn și dispăru.

— Crezi că nu va veni la Epson? mormăi Peggie.

— Nu cred asta deloc. Va apărea atunci când ne vom aștepta mai puțin la asta. E una din noile ei idei, asta-i tot. Sunt sigur că va veni la Marengo Lodge luni sau cel mai târziu marți... miercuri e doar proba cea mare. Apropos, cunoști Marengo Lodge?

— Chiar foarte bine. E o casă veche, situată la marginea orașului și înconjurată de grădini. E foarte mare, așa că poate adăposti un număr foarte mare de invitați.

— Atunci nu va fi displăcut pentru noi trei să stăm câtva timp acolo. Încep să mă bucur de pe acum, când începusem să mă cam plictisesc aici. Am avut destule neplăceri în ultimul timp, așa că poate ne vom distra un pic.

— Miercuri vom avea mari emoții prietene. Amână distracțiile după ziua aceea.

Și începu să râdă.

Chiar în seara aceea primii un aviz de la poliție prin care mi se comunica că șeful celor trei oameni care ne atacaseră lângă castelul ruinat dorea să-mi vorbească.

CAPITOLUL XXI.
AVERTISMENTUL

Vestea aceasta surprinzătoare îmi fu dată de Spiller, detectivul din Portsmouth.

Eram în cabinetul meu împreună cu Peyton, dar detectivul voi să-mi vorbească în particular.

— Ce este? îl întrebai imediat ce am rămas singuri.

— Am venit nici din cauza lui MacFarlane, răspunse Spiller.

Îmi puse mâna pe umeri.

MacFarlane era numele sub care era cunoscut șeful celor trei bandiți; adevăratul lui nume nu se cunoștea încă.

— Ce este cu MacFarlane? sper că n-a evadat?

— Evadat? Nici gând! Dar vrea să te vadă.

— Să mă vadă? De ce?

— Dracu știe! În tot cazul l-a înnebunit pe director de două zile, tot cerându-i să te vadă imediat; spune că are să-ți comunice un lucru foarte important. Și am venit să-ți spun asta.

— E ceva personal?

— Nu știu. Dar fie sau nu personal, e imposibil să-l vezi numai d-ta singur. Va fi de față un gardian. Accepți?

— Eu cred c-ar trebui să accept. D-ta ce-ai face în locul meu?

— Oh, eu aș primi imediat. Cine știe ce vrea să-ți spună. N-a vrut să-și vadă nici avocatul până acum...

— Ei bine, atunci când să viu?

— Mâine la prânz să fii în fața închisorii; până atunci aranjez totul. Atunci vii, nu?

— Ne-am înțeles.

După plecarea lui Spiller, îi povestii totul lui Peyton.

— Are de făcut unele mărturisiri, sunt sigur de asta, dar de ce să mi le facă tocmai mie? întrebai.

— Eu nu cred că-ți va face mărturisiri. După cât cunosc eu oamenii, am impresia că nu se va putea scoate nimic de la el. A jucat și a pierdut; e simplu. Și-și va lua plata fără să crâcnească. Nu... are să-ți spună cu adevărat ceva important anume, vei vedea!

A doua zi Peyton mă conduse în oraș și rămase să mă aștepte în mașină. La ora 12 precis, eram în fața închisorii, unde mă aștepta Spiller. Zece minute mai târziu, după mai multe ocoluri, mă lăsă într-o cameră întunecoasă, ai cărei pereți erau formați din două rânduri de bare de fier. Auzii o cheie învârtindu-se în broască și-l văzui pe MacFarlane de cealaltă parte a barelor, urmat de un gardian.

Se schimbase foarte puțin; semăna însă cu o sălbăticiune de curând prinsă. Păru că nu ține seamă deloc de împrejurările în care ne găseam și mă salută fără cea mai mică urmă de jenă.

— Bună ziua, d-le Cranage, spuse apropiindu-se de grilajul dublu. Îți mulțumesc foarte mult că ai venit.

— Ai ceva să-mi comunici? întrebai cu glasul cam stins.

— Da, răspunse.

Se opri și se uită fix la mine.

— Dar mai întâi o întrebare. Știi unde e în prezent lady Renardsmere?

— Nu.

— Am ținut socoteala zilelor, continuă el cu un surâs sinistru. Miercurea viitoare e marea zi a Derby-ului. Crezi că o vei vedea înainte pe lady Renardsmere?

— Nu sunt sigur.

— În tot cazul o poți vedea pe miss Manson. Când vrei... peste o oră sau două de exemplu, nu?

— Sigur. Chiar în dimineața asta dacă e necesar…

Păru foarte satisfăcut de răspunsul acesta și se apropie

și mai mult de grilaj.

— Am fost târât în afacerea asta și pentru mine s-a sfârșit totul, spuse cu un surâs trist. Am pierdut de prea multe ori. Dar am fost întotdeauna un tip curajos și așa voi fi până la urmă. Din cauza asta am și vrut să te văd. Du-te imediat la miss Manson și spune-i cuvintele acestea: *„Rippling Ruby e în mare pericol.”*

Tresării și cei doi gardieni fură și ei tot așa de mirați ca și mine.

— Rippling Ruby? întrebai.

— Da, Rippling Ruby. Și-ți repet: *e în mare pericol*.

— Ce fel de pericol?

— Un pericol, care în orice caz, o va împiedeca să câștige derby-ul. Și e totuși cel mai frumos pur sânge pe care l-am văzut în viața mea!... Fiind aici nu pot face nimic ca să împiedec asta și de asta te-am chemat pe d-ta. Du-te și înștiințeaz-o imediat pe miss Manson, nu pierde nici un minut. Să n-o piardă nici un moment din ochi; cel puțin până în momentul în care va apare înșeuată, pe pistă. Să vegheze asupra ei, să vegheze necontenit.

Rămăsei complet nedumerit.

— Dar Rippling Ruby e păzită de săptămâni de zile de un corp special de detectivi particulari.

— Dracu să-i ia pe toți detectivii particulari din lume, mă întrerupse furios MacFarlane. Eu știu ce știu, d-le Cranage. Aleargă imediat la miss Manson. Miss Manson, d-ta și americanul, păziți-o pe rând, altfel, nu se știe...

Se opri și prin ochi îi trecu o ciudată licărire. Izbucni în râs, apoi își reveni și reluă:

— N-am crezut niciodată că aș fi în stare să fac bine vreunui om, d-le Cranage. Mi-am făcut rău până și mie. Și asta chiar din copilărie. Dar îmi face plăcere când mă gândesc că voi salva un animal așa de frumos, un cal așa de superb... Asta e tot ce avem de spus, d-le Cranage. Poți pleca.

Se depărtă imediat. Rămăsei singur și ieșii și eu.

Spiller îmi aruncă o privire inchizitorială, imediat ce mă zări. Toată ființa lui era o uriașă întrebare. Dar nu obținu nici un cuvânt de la mine. Alergai drept spre automobil.

— Strict personal, Spiller, îi strigai. La revedere. Dă-i drumul Walker.

Abia după ce ieșirăm din oraș povesti totul lui Peyton.

— Ce crezi de asta? întrebai.

— Probabil că are dreptate.

— Nu pricep ce legătură are iapa cu toate asasinatele astea.

— Lady Renardsmere e amestecată în astea, știi bine, iar Rippling Ruby e proprietatea bătrânei lady.

— Crezi că e vorba de o răzbunare?

— Asta e o idee care mi-a venit imediat.

— Poate că ai dreptate, aprobă Peyton. Sigur este că noi nu știm încă nimica. Individul care ți-a spus toate acestea, sunt sigur că știa mult mai multe. Bine că ne-a prevenit totuși. Acuma trebuia să iei măsurile necesare.

— Care?

— Să povestești imediat totul d-rei Manson. MacFarlane a făcut o sugestie care nu mi se pare deloc deplasată. Vom veghea pe rând asupra iepei, până miercuri. Voi lua și eu parte cu plăcere la asta.

— Cred că am putea face asta numai noi doi. D-ta ziua și eu noaptea, e suficient.

— Nu zic nu, dar să vorbim mai întâi cu miss Manson. Și asta cât mai repede…

Se opri un moment și dădu din cap.

— Spune Cranage…

— Ce?

— Am impresia că și aici e tot mâna chinezului. MacFarlane n-a spus totul; e ceva care ne scapă. Dar ce anume? Iată ce-ar trebui să aflăm. Am impresia că chinezul, ca și banda lui de altfel, a acționat întotdeauna prea târziu; și în cazul lui Holliment și în cazul lui Quartervayne, și în cazul lui Neamore și în cazul lui

Pennithwaite. Dar chinezul e încă în libertate, așa că mai sunt șanse de câștig. Și ce șanse anume?... E în tot cazul ceva în legătură cu cursele și cu lady Renardsmere. Lady Renardsmere se poate ascund de dar Rippling Ruby nu. Să mergem, la miss Manson.

Când intrarăm în Manson Lodge, Peggie și cu miss Hepple se așezau tocmai la masă. Ne invitară și pe noi. Dar eram prea preocupați ca să ne mai gândim la masă, așa că, imediat ce Peggie concedie subreta, i-am povestit totul. Întâlnirea mea cu MacFarlane și convorbirea mea cu el avură un efect cu totul deosebit asupra celor două femei. Miss Hepple deveni din ce în ce mai gravă în timp ce Peggie manifestase o nerăbdare și o mânie crescândă.

— E complet absurd! strigă ea la urmă. E imposibil ca cineva să se poată apropia de iapă. Niciun cal n-a fost așa de bine păzit ca ăsta. Sunt toată ziua numai cu ochii pe el; nu mai vorbesc de Bradgett, care nici nu mai doarme. Tot personalul meu e necontenit lângă ea. Fără să mai vorbesc de cei șase detectivi trimiși de lady Renardsmere care nu se dezlipesc de lângă ea! Nici regele când deschide parlamentul, n-are o escortă mai numeroasă. Vă repet, nimeni nu se poate apropia de ea. Toate temerile acestea sunt complet idioate!

— Eu nu cred... spuse liniștit Peyton.

Peggie lăsă să-i cadă furculița și cuțitul din mână, calmându-se deodată.

— Cred că ești un om de bun simț, spuse. Ai putea să-mi explici atunci de ce crezi că nu-i adevărat ceea ce spun eu?

— Pentru că eu nu consider lucrurile din același punct de vedere, răspunse Peyton. Cred că au intenția s-o lovească pe lady Renardsmere, răpind sau făcând vreun rău lui Rippling Ruby. Din umbră pândește necontenit cineva și nu se va da în lături de la nimic pentru a pune mâna pe obiectul acela misterios. Și ei cred că patroana dumitale e în posesia acelui obiect misterios. Și e foarte probabil că omul acela a amenințat-o. Altfel de ce s-ar fi

ascuns de atâta timp? De ce ar fi trimis atâția detectivi pentru paza iepei?... Nu, crede-mă, este ceva în toată povestea asta. Și nu-i deloc idiot. Iapa e în mare pericol, așa cum a spus și MacFarlane.

— Bine, dar ce fel de pericol?

— Dacă am ști asta, n-ar mai fi un pericol. Dar, în locul dumitale, aș dubla paza. De altfel nu mai sunt decât patru zile.

— Și ce pot face mai mult decât atâta? exclamă Peggie vânătă de mânie. N-o pot închide pe Rippling Ruby într-o casă de bani și nici n-o pot instala în dormitorul meu. Tatăl meu a antrenat atâția câștigători ai derby-ului și ar muri de râs dacă ar vedea în ce fel e păzită iapa asta.

— Da, dar acuma sunt împrejurări excepționale, copilule... spuse miss Hepple.

Peggie bătea nervos cu degetele în masă.

— D-ta nu mai poți face nimic, natural, spusei eu, dar îngădui-ne atunci nouă să facem ceva: Peyton și cu mine vom veghea asupra ei pe rând, până la Epson; e chiar ideea lui asta.

— Foarte frumos din partea d-lui Peyton... ca și dintr-a dumitale, răspunse Peggie. Dar dacă vreți părerea mea, atunci vă spun că e inutil. Dar dacă asta vă liniștește eu nu sunt tulburată câtuși de puțin, vegheați cât doriți asupra ei. Instalați-vă aici, hotărâți... Dar acuma, pentru Dumnezeu, vorbiți de altceva și beți câte un pahar de whisky!

Stabilirăm imediat o înțelegere cu Bradgett. Și hotărârăm să veghem și noi asupra prețioasei iepe.

Duminică puțin mai înainte după miezul nopții, cum stăteam de vorbă cu unul dintre detectivi în locul din fața boxei lui Rippling Ruby, veni în fugă un om care făcea de gardă afară.

— Am găsit un individ în grădină, d-le Cranage. Un individ care pretinde că vă cunoaște, d-le Cranage. Vreți să veniți să vedeți dacă nu minte?

Luă o lanternă și ieșii după el. Mă găsii în fața unui individ îmbrăcat într-un pardesiu lung. Îmi vorbi imediat:

— Bună seara, d-le Cranage, spuse o voce familiară. Sunt eu, Joycey!

— Joycey! strigai. Dar ce cauți aici la ora asta?

Arătă cu mâna spre farurile unui automobil care fusese oprit între dune, la vreo jumătate de milă.

— Am venit din ordinul doamnei, d-le Cranage, și mă întorc imediat. Mi-a ordonat să văd cum îi merge iepei, d-le...

— Ce?... întrebai. Voiai să vezi dacă e încă vie?

— Am avut doar ordinul să văd dacă e aici, d-le. Spune-ți vă rog oamenilor aceștia cine sunt.

Mă întorsei către detectivi.

— Omul acesta e majordomul lui lady Renardsmere și-i puteți permite să-și ducă misiunea la capăt. E inutil s-o mai deranjați pe miss Manson, iau răspunderea asupra mea.

După ce o vizită pe Rippling Ruby îl mai întovărășii pe Joycey câțiva pași.

— Curios procedau, Joycey! remarcai.

— Procedeele doamnei sunt întotdeauna cam curioase, d-le, răspunse el. Eu nu am precăderea nici să le discut, dar nici să le înțeleg. Astăzi e luni, d-le. În după amiaza asta sunteți așteptat la Marengo Lodge. Fiți prezent la masa de seară, căci va fi foarte bună.

Apoi se îndepărtă repede spre automobilul cu farurile aprinse.

CAPITOLUL XXII.
MARENGO LODGE

Nimeni dintre noi nu putu găsi o explicație valabilă vizitei lui Joycey, în timpul nesfârșitelor discuții de a doua zi dimineața. Lucrul acesta ne intriga la culme și ajunserăm la concluzia că lady Renardsmere trebuie să se fi găsit la Londra sau în altă parte. Peyton dezvoltă o întreagă teorie imediat ce rămase numai cu mine.

— Cred că această lady Renardsmere e de-o excentricitate nemaipomenită! spuse el uitându-se fix la mine.

— Așa cred și eu.

— Ei bine, când oamenii care au fost excentrici toată viața lor, ajung la o anumită vârstă, excentricitatea asta a lor se schimbă într-o stare vecină cu nebunia, cred că știi.

— Atunci crezi că lady Renardsmere e nebună?

— Până la un punct, da. Face deocamdată o sumedenie de lucruri bizare. Rămâne de văzut dacă asta se cheamă metodă sau nebunie. Sunt foarte curios s-o văd.

— Aș fi foarte mirat dacă n-am vedea-o mâine sau poimâine. Sunt sigur că va veni la Epson, trebuie să-și vadă calul.

— Da, poate că ai dreptate. Voi veni atunci și eu la Epson. Cred că voi găsi vreo cameră la vreun hotel; voi rămâne până în ziua în care va alerga iapa. Spune-mi Cranage, care sunt concurenții lui Rippling Ruby?

— E printre alții un cal numit Jack Cade, cel mai periculos dintre toți; e câștigătorul cursei de „Două mii de

guinee[3]”. Am însă impresia că Rippling Ruby îi e superioară. Miss Manson e sigură de reușită și cred că personalul grajdurilor a pus ultimii bani pe ea. Ceilalți concurenți, Flotsam, Roneo și Hedgesparoww sunt mai puțin periculoși. Dacă totul merge bine, o vom aplauda din toată inima pe Rippling Ruby.

— Foarte interesant. N-am fost amestecat niciodată într-o aventură de genul ăsta. E aproape de necrezut că o iapă, fie ea și un pur sânge, e înconjurată de-o gardă așa de mare; parcă ar fi o împărătească în ziua încoronării.

Și sunt sigur că oricine ar fi asistat la călătoria iepei de la Manson Lodge la Epson, ar fi fost de aceiași părere cu Peyton. A fost transportată într-un camion automobil special, unde n-a vrut să intre decât după mari eforturi din partea lui Peggie. Camionul a fost înconjurat de o impozantă escortă. Doi dintre detectivi au luat loc chiar în camion; iar ceilalți în automobile care veneau imediat după camion. Eu eram într-al treilea, cu Peggie, miss Hepple și bagajele noastre. Instalarăm pe Rippling Ruby în cel mai confortabil grajd din Epson și după ce luarăm toate precauțiile de rigoare, plecarăm. Ne duserăm imediat la Marengo Lodge în timp ce Peyton porni spre oraș în căutarea unei camere. Până în momentul acela merseseră toate foarte bine, așa că uitarăm aproape de avertismentul lui MacFarlane. Rippling Ruby era sănătoasă și pusă la adăpost.

Ajunseserăm la Marengo Lodge pe la ora cinci. Casa era o construcție veche cu un aspect foarte sumbru. De jur împrejur era înconjurată de un parc cu arbori seculari. Interiorul însă era foarte confortabil. Joycey adusese un numeros personal de serviciu de la Park Lane și totul mergea minunat. O cameristă conduse pe cele două femei în apartamentul ce le fusese rezervat, iar Joycey, care mă întâmpină în hol, mă luă de-o parte.

— Am un mesaj pentru d-tră de la lady, care e în curent

[3] Veche monedă engleză (de aur), a cărei valoare a variat în timp.

cu o mulțime de lucrări. Știe printre altele și de rolul jucat de d-l Peyton, americanul, în noaptea aceea. Doamna dorește ca d-l Peyton, dacă e cumva la Epson, să fie invitat din partea ei la Marengo Lodge. De asta am pregătit două camere care comunică între ele; pentru dumneavoastră și pentru d-l Peyton, crezând că e mult mai agreabil pentru dumneavoastră să fiți aproape unul de altul.

— Foarte amabil din partea lui lady Renardsmere, Joycey. D-l Peyton e într-adevăr la Epson, și cred că în momentul acesta își caută tocmai o cameră. Mă duc imediat să-l caut și să-l aduc aici. Dar spune-mi... lady Renardsmere va veni în seara asta la Marengo Lodge?

— Nu sunt autorizat să vorbesc despre lucrurile acestea, d-le, răspunse Joycey dând dezaprobator din cap. Tot ceea ce vă pot spune e că lady nu va lua masa aici. Nu va fi decât miss Hepple, miss Manson, d-tră și d-l Peyton, dacă va binevoi să primească invitația.

— Îl voi aduce cu siguranță. Cred însă că ai văzut-o pe lady Renardsmere când te-ai întors ta Londra noaptea asta?

Figura majordomului rămase impenetrabilă.

— Nimic din ceea ce se raportează la lady Renardsmere, nu trebuie divulgat, răspunse el. Veți găsi aici tot ceea ce vă trebuie, de asemenea și doamnele cât și d-l Peyton. Servitorii au primit ordine precise în privința asta, d-le.

Alergai în oraș în căutarea lui Peyron. Îl găsi în al treilea hotel pe care-l vizita pe peron, cu mâinile în buzunar, cu valiza la picioare, cu o mutră nenorocită.

— Nicio cameră; nici pentru aur nici pentru arginți! strigă el văzându-mă. Mi s-a spus că e mai bine să mă culc la Londra și să vin mâine dimineață cu trenul.

— N-are nicio importanță, răspunsei. Ești invitatul lui lady Renardsmere la Marengo Lodge. Vino repede.

— *All right!*... făcu plin de veselie luând repede valizele de jos. E și ea acolo?

— Nu și nici nu știu unde este, dar sunt sigur că nu-i

prea departe și poate că chiar în seara asta...

— Frumos din partea ei că m-a invitat. Nu mi-ar fi convenit să mă duc să mă culc la Londra. Dar de ce dracu nu-i și ea la Marengo Lodge?

— Oh, nici numai bat capul cu asemenea întrebări. Trebuie să ne pregătim imediat pentru masă. După aceea vom mai vedea noi.

Joycey ne conduse imediat în camerele noastre; erau foarte frumos mobilate; ni se puse un valet la dispoziție. La ora șapte eram gata și le găsirăm pe cele două femei în salon; ne așezarăm toți patru la masă. Masa, cum promisese de altfel majordomul, fu excelentă. La ora două făcurăm o vizită lui Rippling Ruby. Găsirăm totul în ordine. După ce făcurăm un bridge, ne duserăm în camerele noastre, întrebându-ne când o vom vedea și pe misterioasa noastră gazdă.

A doua zi dimineață asistarăm cu toții, cu recepția d-rei Hepple bineînțeles, la exercițiile zilnice ale lui Rippling Ruby. Veniseră și alți doi candidați așa că îi puturăm examina în voie. Jack Cade era într-adevăr un animal superb. Dar Peggie declară că Rippling Ruby, pe care va încăleca renumitul jockey Medderfield (cu care făcurăm cunoștință chiar în dimineața aceea) va fi cu siguranță regina derby-ului. Și probabil că tot așa credea și publicul care în cursul după amiezii fu aproape imposibil că se mai mizeze pe Rippling Ruby, în timp ce Jack Cade ajunsese la șase contra unu, Flotsam la șapte, iar ceilalți nu contau. Dintre cei 15 candidați, numai Jack Cade însemna un oarecare pericol pentru Rippling Ruby.

După amiază asistarăm la deschiderea curselor și Peyton și cu mine începurăm să ne obișnuim cu mii de lucruri noi pentru noi, dar foarte familiare lui Peggie. Asigurați în privința lui Rippling Ruby, încercarăm în zadar s-o descoperim pe lady Renardsmere prin fundul vreunei lojă.

— Mi s-au pus o mulțime de întrebări cu privire la lady Renardsmere și n-a fost prea măgulitor pentru mine,

antrenoarea ei să nu știu nici măcar dacă va veni la Epson. Dar în cazul în care nu va veni...

Dar se opri. Peyton o rugă:

— Ei bine, dacă nu va veni?...

— Ei bine voi lua eu locul ei și o voi prezenta pe Rippling Ruby publicului.

Peyton începu să râdă de seriozitatea cu care vorbea fata.

— Ești așa de sigură ca Rippling Ruby va câștiga? N-ai nicio îndoială?

Ea îl fulgeră cu privirea.

— La ce aș avea îndoieli? Cine ar putea-o bate? Te asigur că nu poate fi bătută. Și dacă lady Renardsmere a așa de proastă încât să nu asiste la triumful ei... ei bine, voi lua eu ceea ce refuză ea, căci la urma urmei eu am antrenat-o!

— Bine înțeles, spuse Peyton. Dar eu sunt sigur că o vom vedea pe lady Renardsmere chiar în seara asta.

Și părea foarte convins de asta. Dar dineul trecu fără ca așteptata lady să fi apărut; știind că e inutil nu-i mai puserăm nicio întrebare lui Joycey.

Luarăm masa mai târziu ca de obicei și seara căzu mai înainte ca noi să fi terminat. În momentul în care ne pregăteam tocmai să ne ridicăm de la masă, miss Hepple, care stătea cu fața la o fereastră care dădea spre grădină, sări repede de pe scaun și începu să strige:

— Repede!... Fereastra!... Un om!

Storurile erau ridicate. Camera era din belșug luminată, iar afară era un întuneric des. Sării de pe scaun și mă uitai în direcția în care arătase miss Hepple. Mi se păru că zăresc umbra lunguiață a unui om pierzându-se în întuneric. Văzu și Peyton umbra aceea fantomatică; dar el o văzu mai bine decât mine, căci scoase o puternică exclamație și strigă:

— Chinezul!

Își duse repede mâna la buzunarul în care avea în permanență un revolver și sări fereastra; eu alergai la ușă

și ieșii și eu în grădină. Ne întâlnirăm pe terasă.

— Cranage, era el, sunt sigur, murmură Peyton.

Eu gâfâiam.

— Chinezul?... Crezi?

— Nu l-am văzut decât timp de-o fricțiune de secundă, dar sunt mai mult decât sigur. Dar e în zadar să mai alergăm după el. Parcul e foarte mare, și dincolo de parc e pădurea. Va fi imposibil să-l găsim. Principalul e că știm că e aici. Aici a venit s-o caute pe lady Renardsmere, fără îndoială. Poate că e ascuns chiar în parc. Ce-ar fi să încercăm totuși?

Strigai doi valeți mai voinici și cu ajutorul lor răscolirăm tot parcul, dar fără niciun rezultat.

— Poliția... sugerai eu.

Peyton dădu din umeri.

— Ar trebui un batalion întreg pentru a inspecta pe toți oamenii care dorm în noaptea asta sub cerul liber.

Abandonară deci planul acesta. O găsirăm pe Peggie îmbrăcată.

— Mă duc la grajduri, spuse. Chiar dacă a fost un chinez sau nu, chiar dacă are de gând să-i taie gâtul lui lady Renardsmere, eu vreau să văd iapa. Numai asta mă interesează în momentul de față.

— Merg și eu cu d-ta! spusei.

Și adăugai:

— Poate că d-ta vrei să rămâi cu miss Hepple, Peyton!

El primi. Peggie și cu mine pornirăm spre grajduri, adică în celălalt capăt al orașului. Drumul era foarte întunecos. Peggie era foarte nervoasă; merserăm foarte repede și la început destul de tăcuți.

— Lady Renardsmere se poate păzi și singură, izbucni la un moment dat. Dar dacă i s-ar întâmpla ceva iepei, aș fi într-adevăr foarte nenorocită.

— Erai totuși singură că nu i se poate întâmpla nimic, îi amintii.

Ea nu răspunse imediat. Apoi vorbi cu glas scăzut:

— Nu știu de ce, sunt puțin... deprimată și am impresia că are să se întâmple ceva.

— Vrei să stau în noaptea asta la grajduri?

— Nu nu, am impresia că sunt inutile toate acestea. Am o încredere absolută în Bradgett. Nu lua în seamă ce ți-am spus, sunt pur și simplu ridicolă. Nu trebuie să ne temem de nimic.

Câteva minute mai târziu găsirăm pe Rippling Ruby complet sănătoasă. Peggie se simți mai bine și revenirăm la Marengo Lodge într-o perfectă bună dispoziție.

Era ora zece. Ramaserăm să mai discutăm câtva timp despre evenimentele zilei, apoi, chiar în momentul în care miss Hepple propusese să ne retragem, auzirăm claxonul unui automobil în fața peronului. Ușa de la hol fu deschisă, Joycey deschise în lături ușa sufrageriei și rămase lângă ea...

Lady Renardsmere... Și după ea, în hol, doi oameni scurți în uniformă... garda ei personală probabil.

CAPITOLUL XXIII.
„BURMA RUBY”

Ne ridicarăm cu toții. Eram tăcuți din cauza neașteptatei surprize.

Înainte ca Joycey să se fi retras, ea făcu un gest teatral și arată fereastra prin care, câteva ceasuri mai înainte îl văzuserăm fugind pe chinez.

— Lasă storurile, trage perdelele și închide totul ermetic.

Se întoarse către noi și ne făcu semn să ne așezăm. Ascultarăm întocmai ca niște copii, iar ea se lăsă să cadă într-un fotoliu lângă masă.

— Închide și ușa, ordonă ea lui Joycey care se întorcea tocmai de la fereastră. Ocupă-te de gărzile mele; dă-le de mâncat și de băut, dar ai grijă să nu părăsească holul. Cranage, încuie ușa. Și acum, reluă ea după ce încuiai ușa după plecarea majordomului, sper că v-ați instalat destul de comod în casa asta și că sunteți mulțumit. D-l e fără îndoială americanul... fericită că te cunosc d-le. Peggie Manson, presupun că Rippling Ruby e în perfectă stare?

— Mai bine decât atâta nici nu poate fi, d-nă. Am văzut-o abia acum o oră. E foarte bine păzită. Dacă doriți, vă puteți asigura și d-tră de asta.

Lady Renardsmere lăsă să-i cadă de pe umeri o mantie grea de catifea, apoi arătă cu energie spre masă.

— Așezați-vă în jurul mesei acesteia, ordonă ea. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră toți de asta am venit aici în seara asta. Hai, repede.

Și sub pretext că apropie scaunele de masă, Peyton se

apropie de mine și-mi șopti:

— E nebună!...

Nu-l puteam contrazice. În ochii bătrânei lady era o lumină foarte ciudată și felul ei de a se purta era de asemenea neobișnuit.

Mă așezai în fața ei și începui s-o observ mai cu atenție. Eram obișnuit cu glasul acesta al ei poruncitor. Și totuși...

— V-ați întrebat desigur unde am fost de când am părăsit Renardsmere House, spuse ea imediat ce luarăm loc în jurul mesei. Vă voi spune imediat că am fost ocupată să intru în posesia unui lucru la care țineam foarte mult... un lucru care mă va face să câștig Derby-ul cu certitudine. Iată!

Cu un gest sacadat, scoase dintre faldurile rochiei un mic pachet învelit în hârtie de mătase. Îl desfăcu cu mișcări nervoase și puse pe masă o bandă lungă și îngustă, ca un șarpe, de piele verde. La mijloc se găsea un fel de medalion rotund, în aur masiv, pe care era montată o minunată și enormă piatră roșie ca sângele, care arunca un mănuchi de raze orbitoare.

— Un rubin! strigă Peggie.

— „Burma Ruby", spuse triumfătoare lady Renardsmere. Cel mai frumos rubin din lume! Și acuma îmi aparține... Contemplați-l! Atingeți-l!... Vă dau voie!

Dar niciunul din noi nu întinse mâna. Și ceilalți, gândeau, fără îndoială același lucru ca și mine. Acolo, pe masa din fața noastră, strălucea misteriosul obiect pentru care se comiseseră atâtea omoruri. Între rubinul acela și mine mi se părea că se ridică fantomele a patru oameni asasinați...

— Rippling Ruby îl va purta mâine, continuă lady Renardsmere cu un glas ascuțit. Îl va purta în jurul gâtului și cu fetișul acesta pe ea, n-o va putea întrece nimeni. E o piatră magică. Rippling Ruby ar câștiga chiar dacă nu ar fi antrenată... În jurul gâtului ei, mâine... Ați înțeles?

Privii în jurul meu. Aveau cu toți impresia că bătrâna

lady înnebunise. Se uitau cu toții la ea ca fascinați; mai ales Peggie și miss Hepple.

Începuse să-mi fie și mie frică; frică de ceea ce trebuie să se întâmple. Agitația lui lady Renardsmere creștea, trupul începu să i se zbuciume din cauza unor tremurături nervoase. Se așeză, ne privi pe rând cu ochii ei scânteietori, jucându-se cu fetișul.

— Ascultați, spuse aplecându-se peste masă. Rubinul acesta a fost odinioară o piatră sacră; era, împreună cu un altul care a dispărut, ochii unui idol. Apoi a fost răpită… Și după o serie întreagă de aventuri a ajuns în mâna unor financiari chinezi, care au plătit pentru ea un preț fabulos. Unul dintre ei, Cheng, care a venit în Europa pentru afaceri, a adus și piatra cu intenția de a vinde unui miliardar american sau englez. Dar secretarul lui, Chun Sin, i-a furat-o pe când era la Paris. Acesta a fugit la Portsmouth, dar i s-a furat și lui piatra de către un oarecare Holliment care avea ca asociat pe Quartervayne. Aceștia au fugit la Londra s-au pus în legătură cu un oarecare Neamore, care, sub un alt nume, mi-a vândut acum câțiva ani niște diamante. A venit la mine și mi-a oferit piatra pentru zece mii de lire. Dar oameni aceștia m-au înșelat făcându-mă să cred că piatra le aparține. De astfel au și fost pedepsiți pentru minciuna lor… Chun Sin cu o întreagă bandă le-a dat de urmă și i-a asasinat pe toți trei. Abia atunci am aflat adevărul am luat imediat piatra pe care i-o dădusem în păstrare lui Pennithwaite și am plecat în căutarea lui Cheng. El era la Paris. Am obținut să-mi vândă dreptul său și al prietenilor săi pe 40 000 de lire… Am actul în poșeta mea. E scris în chinezește și în englezește… Și astfel rubinul a devenit proprietatea mea… Îmi aparține… Rippling Ruby îl va purta mâine ca mascotă… și va câștiga Derby-ul… iar eu voi câștiga o jumătate de milion de lire…

Apoi împinse centura de piele verde spre Peggie.

— Vei prinde asta în jurul gâtului ei, mâine, când va fi

gata de plecare, Peggie Manson, ordonă ea. Și atunci...

Miss Hepple se ridică și strigă:

— Dacă piatra rămâne aici noaptea asta, și eu și nepoata mea vom pleca imediat de aici lady Renardsmere. Cum puteți pretinde unui om care se respectă să se uite la ea sau s-o atingă... e pătată de sânge... Peggie îți interzic să pui mâna pe ea.

— Nici nu mă gândesc s-o ating, tante Millie, răspunse fata. N-aș atinge-o pentru tot aurul pe care l-a plătit lady Renardsmere pentru ea.

Peyton îmi făcu semn pe sub masă. Lucrurile încep să ia o întorsătură urâtă. Lady Renardsmere era dementă, dar celelalte două femei de ce se purtau oare așa de neașteptat?

Mă uitai pe furiș la bătrâna doamnă.

Strălucirea din ochii ei dispăruse; devenea autoritară ca întotdeauna. Întinse rubinul din nou lui Peggie.

— Rippling Ruby va purta piatra la cursele de mâine, spuse. I-o vei pune în jurul gâtului imediat ce o va încăleca Medderfield.

— Nu, răspunse hotărâtă Peggie, nu i-o voi pune.

Lady Renardsmere începu să bată cu degetele în masă. Avea aproape la fiecare deget câte-un inel prețios.

— Ești încă în serviciul meu, nu uita, spuse cu un glas aspru.

— Nu, sunt numai antrenoarea d-tră, răspunse dârz fata. Și de aceea nu voi accepta să pun fetișul acesta la gâtul calului! E clar, nu?

Degetele bătrânei doamne începură să se miște cu mai multă energie. Apoi se întoarsei brusc spre mine.

— Cranage... spune fetei acesteia că e nebună!

— Nu, nu e nebună!

— Ah, deci și d-ta! Atunci...

Se întoarse spre Peyton care o privea fix.

— Dumneata domnule pari să fii în toate mințile. Fă în așa fel ca să-și revină și domnii aceștia...

Peyton își încrucișă brațele pe piept și răspunse cu un calm admirabil.

— Dacă-mi permiteți, lady Renardsmere, voi încerca să vă vorbesc dumneavoastră. Chiar dumneavoastră ne-ați adus la cunoștință că au murit până acum trei oameni de mâna lui Chun Sin. Puteți adăuga la lista aceasta și numele avocatului dumneavoastră Pennithwaite. Ori, vă asigur că chinezul e aici. Nu sunt nici două ore de când ne spiona prin fereastra aceasta. Și dacă doriți să vorbesc ca un om în toate mințile, aș sfătui-o pe miss Manson să nu se atingă de piatra asta căci e blestemată!

— Nici nu mă voi atinge de ea, chiar dacă ar fi s-o rupi cu lady Renardsmere și cu caii săi!

Ceea ce urmă avu loc în câteva secunde.

Cu o agilitate de femeie tânără, lady Renardsmere sări de pe scaun, ajunse la ușă, o deschise și apăsă pe sonerie. Veni imediat Joycey. Bătrâna făcu un gest ca și când ar fi vrut să ne mătură.

— Joycey, dă afară pe toți indivizii aceștia! strigă. Pe toți! Ai înțeles?... Afară! Dă-le zece minute ca să-și facă bagajele și-apoi... afară.

— Milady... bâigui majordomul, dacă...

— Fă ce ti-am spus... afară cu toții!

Luă fetișul de pe masă, îl ascunse în faldurile rochiei, trecu în hol, făcu semn celor doi flăcăi care o păzeau și dispăru.

Noi nu pierdurăm niciun minut. Peggie avea cu ea mașina ei personală. Ne pregătirăm bagajele în mai puțin de zece minute. Ne întâlnirăm în mașina lui Peggie.

— Unde mergem? întrebă miss Hepple imediat ce șoferul puse mașina în mișcare.

— La Londra! răspunse Peggie. Vom găsi noi undeva două camere.

CAPITOLUL XXIV.

Găsirăm ceea ce ne trebuia la unul din marile hoteluri de pe Northumberland Avenue. Deși era destul de târziu, nu ne venea să ne ducem la culcare. Peggie era foarte nervoasă.

— Natural că totul s-a sfârșit între mine și lady Renardsmere, spuse ea deodată. Dacă m-a dat afară din casa ei, apoi sunt sigură că mâine mă va da afară și din grajdurile ei. Deci, s-a terminat.

— Dar, draga mea, femeia asta era complet schimbată; mă întreb dacă nu cumva n-o fi băut prea mult, observă miss Hepple. Iar mâine dimineața...

— Nu! exclamă Peggie. Eu o cunosc mai bine. Mâine dimineață va fi la fel. E convinsă că iapa trebuie să poarte la gât rubinul acela blestemat. Știi cât e de superstițioasă; și n-o voi putea împiedeca să comită prostia asta, nemaifiind antrenoarea ei. Cred că și Mederfield e de părerea mea și va refuza s-o încalece pe Rippling Ruby; dar lady Renardsmere va găsi imediat alt jockey și iapa va purta piatra aceea infernală. Și dacă o va purta...

— Ei bine? întrebă nerăbdător Peyton.

— Dacă o va purta nu va câștiga derby-ul, răspunse Peggie cu glasul schimbat. Sunt sigură de asta!

— Dar văd că și d-ta ești superstițioasă și nu judeci mult mai altfel decât lady Renardsmere.

— Aici nu e vorba de o superstiție, ci de o intuiție, răspunse fata. Piatra asta poartă nenorocire.

— Bine, bine, sunt și eu de părere că nu e agreabil pentru Rippling Ruby să poarte o piatră pentru care au fost

ucise până acum patru oameni, dar nu văd încă în ce fel ar putea influența piatra asta capacitățile iepei? Bietul animal e complet inocent și o cursă de cai nu e o afacere sentimentală. Se mai poate ca lady Renardsmere să-și vină în fire până mâine dimineață, așa cum a spus și miss Hepple. Propun însă deocamdată să mergem la culcare. Lucrul important pentru noi toți e ca iapa să câștige cursa.

După cuvintele acestea pline de optimism, Peyton mă chemă în camera lui.

— E inutil s-o mai înfricoșăm pe miss Manson, dar cred că bătrâna aceea nebună va face niște prostii formidabile.

— La ce te referi anume? întrebai.

— Lady Renardsmere e la Epson... cel puțin acolo am lăsat-o. Chinezul e tot acolo... Și ce va face omul acesta? Nu știu încă, dar sunt sigur că va face ceva.

— Dar animalul e în siguranță.

— Ce știi d-ta? Era în siguranță când eram și noi acolo, dar acuma mai e? Dacă i-a schimbat nebuna grajdul?... Căci orice ar gândi miss Manson, eu sunt convins că e nebună și nimeni nu poate prevedea ideile care-i vor mai trece de-acum încolo prin cap.

— Are totuși destulă minte pentru a se păzi. Ceea ce înseamnă că are conștiința pericolului.

— Dar, dar mintea ei se oprește aici.

Peyton începu să se dezbrace.

— Am o idee! strigai. Suntem foarte aproape de Scotland Yard; dacă i-am vorbi lui Jifferdene mâine înainte de-a porni spre Epson? Și i-am spune că l-a văzut pe chinez? Poate că va merge și el cu noi.

— Ideea nu-i rea, deși cred că e imposibil să-l poată găsi cineva pe chinez în mijlocul mulțimii aceleia.

— Poate că va fi totuși găsit. Dacă el o caută pe lady Renardsmere sau pe Rippling Ruby, trebuie să-l căutăm în apropierea lor.

— Da, să încercăm.

A doua zi dimineață îl găsirăm imediat pe detectiv. Era

într-o impecabilă ținută de curse.

— Inutil să te mai întreb unde te duci, Jifferdene, eleganța dumitale te dă de gol.

— Obligație profesională, d-le Cranage, spuse el. Dacă vrei să mă vezi, mă vei găsi la potou[4].

— Ascultă Jifferdene, chinezul e la Epson.

Și-i povestii totul.

— Și ați lăsat-o pe lady Renardsmere acolo? strigă el.

— Nu știu dacă mai e la Marengo Lodge. Când am plecat, una dintre mașinile ei aștepta în curte... Dar n-am lăsat-o singură... ci cu garda ei personală.

— Știm asta mai de mult; a închiriat de mai bine de zece zile o serie de apartamente la „*Great Central Hotel*" unde locuiește cu cei doi detectivi particulari, o cameristă și un valet. Vreau să văd dacă e acolo.

Și se apropie de telefon.

Două minute mai târziu avu răspunsul.

— A plecat noaptea asta la Epson... și nu s-a mai întors. Asta simplifică lucrurile. Spune-mi unde e Marengo Lodge și unde-i grajdul lui Rippling Ruby; peste o oră vor fi supravegheate amândouă de oamenii mei... Și cred că vom ajunge înaintea dumneavoastră.

Înainte de ora zece ne întorseserăm la hotel, și peste un sfert de oră eram în drum spre Epson. Era o adevărată procesiune de vehicule care alergau spre hipodrom. Era o dimineață foarte frumoasă și în mai puțin de o oră ajunserăm lângă grajduri. Mai înainte de ajunge lângă ele observarăm o mulțime neobișnuită de oameni ceea ce însemna că se petrecuse ceva neobișnuit.

În fața grajdului erau înșirați detectivii particulari; între ei îl zărirăm pe Bradgett foarte abătut, care vorbea cu Medderfield cu figura descompusă și el. În spatele lor, băiatul care îngrijea de Rippling Ruby plângea cu sughițuri. Și puțin mai la o parte îl zării pe Jifferdene, care abordase aerul unui spectator indiferent.

[4] Punct de plecare și de sosire la alergările de cai.

Peggie porni drept spre Bradgett. Când o văzu, băiatul izbucni într-un plâns zgomotos.

— Ce s-a întâmplat Bradgett? întrebă după un scurt salut adresat jockey-ului.

— Nu știu încă bine ce se petrece. De altfel nu știe nimeni. Tot ceea ce știu e că lady Renardsmere a venit aici pe la ora nouă, însoțită de doi flăcăi zdraveni, și m-a dat afară din boxă, împreună cu toți oamenii noștri apoi a încuiat iapa cu cheia. După aceea a postat toți tipii aceștia în fața grajdului și ne-a spus că nu mai sunteți antrenorul ei, iar noi nu mai avem de-a face cu Rippling Ruby. M-am gândit că a înnebunit. Ce facem miss?

— Unde e în prezent lady Renardsmere?

— Nu știu miss. A luat cheia de la grajd cu ea.

— D-tră nu știți nimic, miss? întrebă și jockey-ul? E o afacere foarte ciudată.

— Eu nu știu nimic. De ce n-ai întrebat-o pe lady Renardsmere.

Băiatul care tot se mai smiorcăia, începu să strige:

— Vine lady Renardsmere! Iat-o!

Întoarserăm capul și-o zărirăm pe lady Renardsmere care se îndrepta către grajd, flancată de cei doi flăcăi. În urma ei mai veneau alți trei oameni, băieți de la grajduri probabil; iar lângă ei un personaj cu o înfățișare de militar pe care-l recunoscui imediat; era maiorul Camperdale, un antrenor renumit.

— Să mergem, Peggie, șoptii. Las-o să facă ce vrea!

Dar Peggie nu se mișcă.

— Nu! răspunse ea sălbatec. Rămân să văd ce se întâmplă.

Cortegiul trebui să treacă prin fața noastră. Lady Renardsmere ne zări.

— Plecați de aici! strigă ea. Nu mai nimic comun cu d-ta Peggie Manson!... Nu pot suferi ca oamenii pe care-i întrebuințez eu să-mi discute ordinele. Plecați, plecați.

Peyton îmi făcu semn cu cotul.

— Să plecăm. Ia și femeile. Bătrâna e la paroxism. Mai bine să n-o mai enervăm.

O dusei pe Peggie și pe miss Hepple puțin mai la o parte. Bradgett ne urmă. Lucrurile se petrecură exact cum mi le închipuisem. Lady Renardsmere deschisese boxa și cei trei băieți cu care venise o scoaseră imediat pe Rippling Ruby, care fu dusă imediat către grajdurile lui Camperdale.

Fața lui Peggie deveni mai întâi ca purpura, apoi lividă ca o față de mort. Bradgett începe să înjure. În timpul acela Jifferdene își păstra înfățișarea lui nepăsătoare; dar se alătură convoiului care înconjura iapa.

Până atunci Meddenfild nu spuse nimic. Îmi făcu semn cu ochiul și eu mă apropiai de el.

— Ce înseamnă toate acestea Cranage?

— Lady Renardsmere și cu miss Manson au avut un mic diferend dar asta nu înseamnă că nu trebuie s-o încaleci astăzi pe Rippling Ruby.

— Oh, desigur că o voi încăleca; lady mi-a promis 5.000 de lire dacă câștigăm, dar îmi pare rău de miss Manson. Și nu înțeleg totuși nimic: la sfârșit afacerile sunt afaceri. Mă duc să văd ce vrea lady Renardsmere. Ne întâlnim la potou, nu?

Mă întorsei către prietenii mei. Peggie urmărea pe Rippling Ruby; era mai mult decât abătută. Miss Hepple puse mâna pe brațul ei.

— Peggie, dragă, nu vrei să mergem acasă? întrebă.

Fața fetei se coloră brusc și glasul ei răsună plin de dispreț:

— Acasă? Nici prin gând nu-mi trece! Voi rămâne aici până la urmă; căci eu am dresat-o!

Intrarăm într-un restaurant. Timpul trecea; mulțimea era, ca și noi, nerăbdătoare... Ajunserăm în sfârșit la potou, nerăbdători s-o vedem pe Rippling Ruby, favorita publicului. Evenimentele din cursul dimineții erau în mare parte cunoscute de aproape toți spectatorii. Auzii

fragmente de comentarii în spatele nostru. Oamenii erau surescitați la culme. În sfârșit, Rippling Ruby apăru și lumea începu să se înghesuie pentru a vedea mai bine. În jurul gâtului ei era prins delicatul frâu verde, iar rubinul blestemat strălucea în mii de raze însângerate.

CAPITOLUL XXV.
CHINEZUL APARE DIN NOU

Lady Renardsmere stătea în mijlocul grupului noului său anturaj. Ținea animalul de frâu și vorbea nervos cu Medderfield.

Un domn bătrân se apropie de Peggie.

— Credeam că d-tră sunteți antrenorul lui lady Renardsmere, miss Manson? spuse el. N-ați format d-tră animalul acesta superb?

— Da, d-le căpitan Marsham, răspunse Peggie cu cel mai mare calm din lume. Dar în dimineața asta lady Renardsmere mi-a luat calul din grajdurile mele.

— Dumnezeule! exclamă căpitanul. Ce procedeu ciudat! N-am mai văzut niciodată așa ceva. Știam că lady Renardsmere e o femeie excentrică, dar totuși... Credeți că Rippling Ruby va câștiga?

— Nu văd nici un alt cal care ar putea-o bate. Ceilalți concurenți sunt departe de a o egala.

— Atunci tot meritul vă va reveni d-tră, spuse cu convingere căpitanul Marsham.

Ea se apropie de noi.

— Să ne așezăm într-un loc aproape de potoul de sosire. De aici nu văd nimic. După ce Rippling Ruby va câștiga, vom pleca.

Peyton o luă da braț pe miss Hepple și porni înainte. Eu și cu Peggie veneam după ei. Ea îmi apucă brațul și-mi șopti:

— Jim, după asta mă las de antrenament. Nu voi mai dresa nici un alt cal de-acum înainte. Totuși căpitanul

Marsham are dreptate: mie îmi revine tot meritul, în caz că Rippling Ruby câștigă.

— Ești doar sigură că va câștiga, cum e de altfel sigură lumea de-aici.

— Da, dar nu știu de ce sunt foarte deprimată; am așa, ca un fel de presimțire.

— Nervii! Și toate evenimentele asta... nu-i de mirare că nu te simți bine, dar...

— Rubinul acela la gâtul lui Rippling Ruby. Jim, imaginează-ți că chinezul vede că rubinul e la gâtul iepei!?

Uitasem, cu desăvârșire de chinez. Dar ce putea face într-un moment ca acesta? Mă uitai totuși plin de precauție în jur. Rippling Ruby e foarte bine păzită, observai. Și nu uitai că Jifferdene și oamenii lui n-o slăbeau nici ei din ochi. Nu văd cum s-ar putea apropia blestematul acel de chinez de ea. Lady Renardsmere e de-asemeni foarte bine păzită.

— Puțin îmi pasă ce i se poate întâmpla lui lady Renardsmere. Ea singură s-a vârât în afacerea asta. Dar iapa...

— Încălecată de Medderfleld, nu i se poate întâmpla nimic.

— Vreau să se termine mai repede, Jim. Sunt neliniștită, foarte neliniștită…

— Cei care au pariat pe Rippling Ruby par mult mai calmi. Ascultă numai.

În jurul nostru lumea era de un optimism impresionant.

Peyton, care-o instalase pe miss Hepple lângă balustradă, se întoarse spre mine.

— În caz că Rippling Ruby câștigă, ce se va întâmpla? Lady Renardsmere va triumfa și o va aduce pe Rippling Ruby chiar ea de pe pistă?

— Sigur. E un moment foarte glorios pentru bătrâna doamnă, moment de a fi foarte mândră, fie ea nebună sau nu.

— E mai curând un moment periculos. Va avea loc o

mare învălmășeală, așa că chinezul va avea mână liberă.

— Crezi că e aici?

— Sunt sigur. Și... dacă va vedea și piatra... Dar atenție, se dă startul.

Caii porniră în ordinea indicată. Era o procesiune impresionantă de animale excepționale. Toată lumea se uita cu admirație la Rippling Ruby. Lângă mine, trei oameni vorbeau.

— Ce are Rippling Ruby în jurul gâtului? Ce strălucește așa?

— O mascotă probabil, răspunse un altul laconic.

— Ce n-ai auzit niciodată vorbindu-se de superstițiile lui lady Renardsmere? Trebuie să fie un *porte bonheur*[5].

— Prostii! În tot cazul e ceva dezonorant pentru un pur sânge englez!

— Asta n-are nicio importanță. Rippling Ruby va câștiga...

— Caschetă verde deschis, eșarfă portocalie... sunt culorile lady-ei Renardsmere.

Mă uitai la Peggie. Se uita drept înaintea ei. Mă apropiai și-i trecui o mână pe sub braț.

Mai trecură două minute.

— Nu mai pot vedea nimic... murmura! Peyton, în spatele meu.

În stânga noastră izbucni un strigăt... Pe pistă trecu o masă ca un uragan, chiar prin fața noastră. Pentru o secundă o uitai chiar și pe Peggie.

— Privește Peyton, strigai...

— Sunt la egalitate... dar..., se despart. Slavă Domnului, cascheta verde trece înainte... vine... vine...

Mulțimea începu să tălăzuiască asurzitor. Un om de lângă mine își luă binoclul de la ochi și începu să râdă.

— Ah, Rippling Ruby e mult înaintea celorlalți... Va câștiga, va câștiga la sigur.

Strigătele se amestecară cu râsete; cei care erau pe cale

[5] Un talisman, amuletă.

de a câștiga erau plini de veselie. Mă ridicai cât putui mai bine pe vârfuri și urmăream nerăbdător. Rippling Ruby era cu zece lungimi înaintea lui Jack Cade, și alerga ca un meteor.

— Peggie, strigai... sunt sigur că...

Chiar în momentul în care pronunțai aceste cuvinte, se produse catastrofa. Rippling Ruby era cu vreo 40 de metri depărtare de potoul de sosire și mult mai înaintea lui Jack Cade.

Dar cum s-a întâmplat catastrofa?... Niciun spectator nu și-a putut da seama... Dar, deodată, din mijlocul mulțimii dinspre marginea peluzei, fu aruncat un obiect rotund, ca o minge de tenis, chiar în fața iepei. Se ridică o lumină orbitoare, urmată de un pocnet infernal... și Rippling Ruby căzu ca și cum ar fi fost lovită în inimă în timp ce Medderfield fu aruncat la câțiva metri depărtare și rămase nemișcat. Peste Rippling Ruby căzu Jack Cade... peste el Hedgesparrow, apoi, Flotsam, înconjurând masa de cadavre, trecu înainte și ajunse primul la potou.

Îmi mai amintesc doar că, împreună cu Peyton, luptând ca niște tigri, încercam să ne facem loc prin mulțime și să ajungem cât mai repede lângă Rippling Ruby. Mulțimea rupsese cordoanele și năvălise pe pistă, cu toată sforțarea polițiștilor de a o opri. Timp de câteva minute a fost un adevărat infern... în jurul nostru oamenii urlau, înjurau, se împingeau... Ici și colo era câte-un om căzut, rănit sau poate că și mort...

Reușirăm în cele din urmă să ajungem lângă Rippling Ruby. E moartă. Frâul verde și cu rubinul dispăruse. Peyton îmi puse mâna pe braț.

— L-a luat chinezul!... murmură. A câștigat blestematul! Acum ai însă grijă de fată, n-o lăsa singură!

Mă luptai din nou cu mulțimea furioasă. Auzise și ea... Știa și ea. Fără un cuvânt, o apucai de braț și o scosei afară; traversarăm câmpul de alergări și ajunserăm la un loc mai retras.

Merserăm câtva timp pe o cărare mărginită de arbori. O luai în brațe ea își sprijini fruntea de umărul meu și începu să plângă încet, ca un copil.

Și în timpul plânsului acestuia ne sărutarăm pentru prima dată: și sărutul acesta a fost sărutul nostru de logodnă.

SFÂRȘIT

CUPRINS

CAPITOLUL I. UN NEGUSTOR....4
CAPITOLUL II. CHINEZUL....9
CAPITOLUL III. O FEMEIE ÎN ZORI....15
CAPITOLUL IV. CARIERA DE CRETĂ....20
CAPITOLUL V. O FOSTĂ REGINĂ A TEATRULUI....27
CAPITOLUL VI. TREI OAMENI STRĂINI....31
CAPITOLUL VII. UN CEC DE 10.000 DE LIRE....36
CAPITOLUL VIII. PRIMUL ASASINAT....41
CAPITOLUL IX. VIZITATORUL DE LA MIEZUL NOPȚII....47
CAPITOLUL X. QUARTERVAYNE....53
CAPITOLUL XI. TRENUL PLEACĂ....60
CAPITOLUL XII. AL DOILEA ASASINAT....66
CAPITOLUL XIII. MISS HEPPLE ÎMI VINE ÎN AJUTOR....71
CAPITOLUL XIV. AL TREILEA ASASINAT....77
CAPITOLUL XV. TURISTUL AMERICAN....83
CAPITOLUL XVI. ADMIRAL'S FOLLY....89
CAPITOLUL XVII. SUS MÂINILE!....96
CAPITOLUL XVIII. ÎNTINDEȚI MÂINILE!....102
CAPITOLUL XIX. AL PATRULEA ASASINAT....109
CAPITOLUL XX. MAJORDOMUL DIN PARK LANE....114
CAPITOLUL XXI. AVERTISMENTUL....120
CAPITOLUL XXII. MARENGO LODGE....128

CAPITOLUL XXIII. „BURMA RUBY”.....135
CAPITOLUL XXIV.....141
CAPITOLUL XXV. CHINEZUL APARE DIN NOU.....147